

DEYAN DONKOV SNEZHINA PETROVA SVETLANA YANCHEVA STEFAN VALDOBREV VASIL GUROV

THE SINKING OF SOZOPOL

Borough Film Present THE SINKING OF SOZOPOL Based on the novel by Ina Vulchanova ♦ script INA VULCHANOVA, KOSTADIN BONEV
♦ Director of Photography KONSTANTIN ZANKOV b.g.c. ♦ music NILOLAI IVANOV ♦ Production designer GEORGI TODOROV ♦ Costume
designer BORYANA SEMERGJIEVA ♦ Sound VALENTIN KIRILOV ♦ Montage TOMA WASZAROW ♦ Underwater camera STEFAN TODOROV
♦ Main song VASIL GUROV ♦ With DEYAN DONKOV, SNEZHINA PETROVA, SVETLANA YANCHEVA, STEFAN VULDOBREV, VASIL GUROV ♦
Producers VLADIMIR ANDREEV, GEORGI BALKANSKI ♦ Director KOSTADIN BONEV

©2014

БЪРЪ ФИЛМ
BOROUGH FILM

НАЦИОНАЛЕН КИНОЦЕНТЪР
BULGARIAN NATIONAL FILM CENTER

DOLBY
DIGITAL

Еп. 1 Морето край Созопол. Някога. Привечер.

По пътя към Созопол има едно място откъдето се вижда целия град .Мястото е височко и от него се се открива гледка към пристанището, малкия фар и къщите над залива. Чаво и Нева са седнали точно там.

НЕВА

НЕКА ДА НЕ ХОДИМ НА ТОЗИ РОЖДЕН ДЕН!

ЧАВО

ОТИВАМЕ, СТОИМ МАЛКО И СИ ТРЪГВАМЕ.

НИЩО НЕ МОЖЕ ДА НИ СЕ СЛУЧИ.

НЕВА

НИЩО ЛИ?

ЧАВО

НИЩО.

Двамата гледат залива и града в далечината. Морето е тихо, кротко и като омагьосано. Не е синьо, а в този перлен сребристосив цвят, който е по-скоро отрицание на цвят.

НЕВА

ОЩЕ ЛИ ТИ ХАРЕСВА?

ЧАВО

СОЗОПОЛ? ДА. КАКВИТО И БЕЗОБРАЗИЯ ДА

ИЗВЪРШАТ, НЕ МОГАТ ДА ПРОМЕНЯТ

ФОРМАТА НА ЗАЛИВА..

Чаво и Нева стават и тръгват към колата, която е паркирана до шосето. Колата е бяла лада. Това са някогашните Чаво и Нева, такива, каквито повече няма да съществуват. Има секунда колебание, но влизат и потеглят, защото нещата трябва да се случат. Колата се отдалечава по пътя, изчезва и сега пак гледаме морето.

Еп. 2. Морето край Созопол. Привечер

Формата на залива е променена .Станал е много по-кръгъл и широк. Не се вижда пристанището, нито плътната редица на къщите накацали над него. Не се вижда и островът. Созопол го няма. Някъде насред нищото стърчи само горната част на фара и продължава да свети. Не е ясно защо свети, още не е тъмно. Надвечер е. Цветът на морето е все така сив, мъглив и магически. В далечината се очертава някакъв нос, но той е полускрит в мъгла и е трудно да се прецени кой е. Вълните подхвърлят джапанка, а по нататък в морето плува чадър. Зелена пластмасова кофа за боклук се носи по вълните. Кофата има кръгъл отвор, насочен към небето и на нея пише "стъкло".

На този фон - начални надписи - "Потъването на Созопол".

Еп. 3. Психиатрична клиника. Сутрин.

Коридорът на болничното заведение блести току–що измит.Санитарката се придвижва въоръжена с кофа и парцал. От уредбата прозвучава музика: „Княз Игор – Полети на крилете на вятъра”. Часът е 7. Коридорът започва да се изпълва със щъкащи по пижами пациенти, мярват се няколко забързани медицински сестри. По отнесените, сякаш отсъстващи лица на пациентите, по пълната липса на контакт помежду им отгатваме: Намираме се в психиатрия.

В кабинета на главния лекар са седнали Чаво и Док. Сега Чаво е по-възрастен и не изглежда добре – небръснат, отслабнал и някак вял. Док е с бяла престилка и си изглежда както винаги – с кръгли очила и прошарена руса коса вързана на опашка.

ДОК

ТОВА ТИ Е ЕПИКРИЗАТА.

ЧАВО

ТРЯБВА ЛИ МИ ЗА НЕЩО?

ДОК

ЗА ДА СИ КУПУВАШ ХАПЧЕТАТА С НАМАЛЕНИЕ.

ЧАВО

ПАК СЕ УРЕДИХ.

ДОК

ПОРЪЧАЛ СЪМ ТАКСИ ДО ЛЕТИЩЕТО.ТОВА ТИ Е БИЛЕТА

ДОК

ТАНИЧКА ЩЕ ТЕ ЧАКА НА ЛЕТИЩЕТО ВЪВ ВИЕНА.

ЧАВО

НЕ МИСЛЯ, ЧЕ ВИЕНА Е МНОГО ДОБРО МЯСТО ЗА МЕН.

ДОК

АМИ, ТИ МИ КАЖИ КЪДЕ ДА ТЕ ПРАТЯ. НЕ ИСКАМ ДА СЕ

ПРИБИРАШ

САМ В ОНЗИ ПРАЗЕН АПАРТАМЕНТ.

ДРУГОТО Е ДА ДОЙДЕШ ПРИ

МЕН.

ЧАВО

ТОВА ВЕЧЕ ГО ГОВОРИХМЕ.

Телефонът звъни и Док вдига слушалката.

ДОК

ДА. БЛАГОДАРЯ. /затваря/ ТАКСИТО ТИ Е ДОЛУ.

Еп. 4.Автобусът за Созопол. Привечер.

По магистралата се движи автобус. Завива по отклонението на което пише "СОЗОПОЛ". Минава покрай новите комплекси, построени и полупостроени. Чаво е на последната седалка в празния рейс.

Еп. 5. Созопол. Паркингът пред хотел „Черно море”. Привечер.

Времето е мрачно и студено. Прилича на ноември, въпреки, че е юни. Паркингът пред хотел „Черно море” в Созопол е празен. Ако не се броят бездомните кучета и странното същество с размъкнати шалвари и дълъг до земята индийски шал. На рамото ѝ виси огромен, но очевидно празен сак, а на главата си има огромни студийни слушалки. Това е Откачалката. Тя стои и гледа към Чаво. После се обръща и тръгва към Стария град. Чаво също тръгва натам. Отстрани изглежда, че той я следва. За да разсее това впечатление, Чаво ускорява крачка, за да задмине жената, но сякаш усетила намерението му, Откачалката също ускорява крачка. Така, вървейки един зад друг, двамата стигат до стара, дървена созополска къща. Чаво се спира, вади ключ и отключва вратата. Откачалката обръща глава през рамо, поглежда влизания в къщата мъж и се отдалечава.

Еп. 6. Къщата на Чаво. Ден. Привечер.

Чаво отваря вратата и влиза в стара созополска маза. В средата има огромна циментова мивка с ниско корито и един единствен кран. Личи, че отдавна тук не е стъпвал никой. От ъглите висят паяжини, по мивката пълзят голи охлюви. В средата има дълга грубо скована дървена маса, съвсем празна и на нея стои прашасала, наполовина изпита бутилка вино. Чаво обръща глава към широко отворената врата.

Еп. 7. Къщата. Някога. Ден

Отвън мрачното време кой знае защо се е променило и на улицата грее слънце. Вътре пред дългата дървена маса стои мъж - малко пълен и някак размъкнат. В ръката си държи брадвичка. Масата е плътно застлана с вестници и това са български вестници от 60-те. Върху вестниците лежи голям калкан.

Две деца – Чаво и Пламката, са застанали от двете страни на мъжа и го гледат с широко разтворени очи. Това е баща им. Калканът изглежда нещастен и ужасно беззащитен върху вестниците, изцапани с малко кръв около тялото му.

БАЩАТА

*ЕТО ТАКА. НЯМА НИКАКЪВ НАЧИН КАЛКАН ДА
БЪДЕ НАРЯЗАН С НОЖ. САМО ЩЕ СИ СЧУПИШ
НОЖА.*

Бащата издига брадвичката и я стоварва върху тялото на калкана.

Двете деца го гледат едновременно очаровано и ужасено.

Еп. 8. Къщата. Привечер.

Потънала в прах, върху масата продължава да стои отворената бутилка от червено вино. Около масата столовете не са местени от години. Един от тях е паднал на земята. В посока към него по циментовия под се придвижва гол охлюв.

Чаво включва хладилника, който се задейства с ужасяващо бръмчене.

Отваря го – хладилникът е съвършено празен. В камерата са останали две формички за лед. Чаво ги занася в мивката. Пуска чешмата и от нея потича кафява вода. Примъква сака до хладилника и отваря ципа. Вътре има 10 бутилки водка „Столичная”. Чаво ги подрежда в празния хладилник. Стои прав и гледа бутилката върху масата.

Еп. 9. Къщата. Рождения ден на Бащата. Някога. Вечер.

Около празнично подредената маса са насядали Майката ,с уморена симпатична физиономия, Таничка - руса, много елегантна и грижливо гримирана, Чаво, баща му - независимо от празничния повод той е небръснат и облечен в развлечена моряшка фланелка. От двете страни на Чаво са седнали дъщеря му Маня и синът му Стоян. Маня е на дванайсет години. Личи, че и тя ще бъде красавица. Стоян е на петнайсет. Той е слаб, висок, неуверен и някак болезнен. Отсреща седи Нева. Това е някогашната Нева, точно каквато я видяхме в началната сцена.

Черният ѝ грим се е размазал под очите, защото преди малко е плакала, косата ѝ е рошава. Нева е ядосана и нещо крещи, но ние не чуваме какво. Сцената е без звук. Нева става, дръпва покривката от масата и всичко се изсипва на земята. Всички скачат от местата си и след секунди стъписване също започват да крещят. Нева разплакана се втурва нагоре по стълбата и след нея се втурва Бащата. Двамата минават покрай сегашния Чаво, но не го виждат.

Еп. 10. Къщата. Привечер.

Чаво тръгва след тях. Отваря вратата, в която двамата току – що са влезли, но там няма никой. Стаята е в пълен хаос и от прозореца виси скъсано перде. Чаво се опитва да дръпне пердето и то направо се разпада в ръцете му. Няколко гларуса, накацали по балкона, уплашено литват. Чаво гледа през прозореца – виждат се покривите и зад тях морето.

Еп. 11. Фара. Привечер.

На тясно парче бетон е разположен фарът на Созопол. Той се пали дистанционно от сушата и тук практически никой не идва. Намира се на километър-два от пристанището и наоколо има само вода. Гларусите долитат и кацат.

Откачалката е седнала на бетонната площадка и е подпряла гърба си на малката кула. Не е ясно как се е озовала там. Облечена е както преди и дрехите ѝ са съвсем сухи. До нея е захвърлен полупразния сак, а на коленете ѝ има лаптоп. Откачалката пише мейл.

ОТКАЧАЛКАТА: /з.к./

ЗДРАВЕЙ, ИЗРОД!

*АЗ СЕГА ТИ ПИША ОТ СОЗОПОЛ, И ВИЖДАШ, ЧЕ
НАМЕРЕНИЕТО МИ ДА ТИ ПИША ОТ СОЗОПОЛ Е
БИЛО НАПЪЛНО СЕРИОЗНО. НЕ ЗНАМ КАКВО СИ
РАЗБРАЛА ДОСЕГА, НО СИГУРНО СИ НАЯСНО, ЧЕ
СЪМ НА НЕЩО КАТО КРЪСТОПЪТ...*

Еп.12. Апартаментът на Нева в Монреал. Нощ.

Нева е пред компютъра и чете мейла на Откачалката.

ОТКАЧАЛКАТА: /з.к./

*...ТРЯБВА ДА ВЗЕМА ЕДНО РЕШЕНИЕ, А МИ Е
ТРУДНО ДА ГО ВЗЕМА.*

*ТУК Е СТРАШЕН СТУД И ГРАДЪТ Е ПРАЗЕН,
ВЪПРЕКИ ЧЕ Е 11 ЮНИ. НИЩО НЕ ИЗГЛЕЖДА
РЕАЛНО.*

*ПРОДЪЛЖАВАЙ ДА НЕ МИ ОТГОВАРЯШ, А АЗ
ЩЕ ПРОДЪЛЖАВАМ ДА ТИ ПИША ПИСМА.*

BFF

Нева отваря прикрепената към мейла снимка. На нея Чаво слиза от автобуса в Созопол. Зад гърба ѝ се е изправил мъжът ѝ, Жан-Беноа.

ЖАН-БЕНОА

ПАК ЛИ НЕ СПИШ?

НЕВА

ИМАМ НОВО ПИСМО.

ЖАН-БЕНОА

ТОВА НЕ Е ЛИ...

НЕВА

ДА.

ЖАН-БЕНОА

ТОЙ ЛИ ТЕ ТОРМОЗИ?

НЕВА

ЧАВО? АБСОЛЮТНО ИЗКЛЮЧЕНО.

ЖАН БЕНОА

НО НА СНИМКАТА Е ТОЙ.

НЕВА

ВИЖДАМ.

ЖАН-БЕНОА

НАЛИ ЩЕШЕ ДА БЛОКИРАШ АДРЕСА?

НЕВА

ИСКАМ ДА РАЗБЕРА КАКВО СТАВА.

ЖАН-БЕНОА

ОБЪРНИ СЕ КЪМ ПОЛИЦИЯТА. МОГАТ ДА
РАЗБЕРАТ НА КОГО Е.

НЕВА

АЗ ЗНАМ НА КОГО Е. АДРЕСЪТ Е НА ДЖИНА.

ЖАН-БЕНОА

ТОГАВА НАИСТИНА ТРЯБВА ДА СЕ ОБАДИШ В ПОЛИЦИЯТА.

Принтерът „изплюва“ снимката на Чаво.

Еп. 13. Къщата. Някога. Вечер.

Същата стая, но сега пердето е цяло, на прозореца има мушката и широкото легло е застлано с бял чаршаф. На чаршафа по корем лежи Нева. Дупето ѝ е изгоряло и Чаво го маже с кисело мляко.

НЕВА:

ВНИМАВАЙ ДА НЕ ИЗЦАПАШ ЧАРШАФА..

ЧАВО:

НЯМА.

НЕВА:

НЕ ТЕ ЛИ Е ГНУС?

ЧАВО:

ОТ КАКВО?

НЕВА:

ОТ КИСЕЛОТО МЛЯКО. МЕН МЕ Е ГНУС.

ЧАВО:

*ОБОЖАВАМ ДА ТИ МАЖА ДУПЕТО С КИСЕЛО
МЛЯКО. НАПРАВО СТИСКАМ ПАЛЦИ ДА
ИЗГОРИШ.*

НЕВА:

*ДА, АМА МАЙКА ТИ КАТО ПОДУШИ ЧАРШАФА ПРЕДИ
ДА ГО ПУСНЕ В ПЕРАЛНЯТА, ЩЕ ВИДИ, ЧЕ МИРИШЕ НА
КИСЕЛО МЛЯКО..*

ЧАВО:

*МАЙКА МИ НЕ ДУШИ ЧАРШАФИТЕ, ПРЕДИ ДА ГИ ПУСНЕ В
ПЕРАЛНЯТА. И ИЗОБЩО НИКОЙ НЕ НИ Е ЗАБРАНЯВАЛ ДА
ИДВАМЕ ТУК.*

НЕВА

СИГУРЕН ЛИ СИ?

Еп. 14. Къщата. Привечер.

Стаята и същата като в предишния епизод. Чаво е започнал да сваля мръсните чаршафи от леглото и да ги пуска на пода. Дръпва вратата на гардероба. Той е тъпкан в продължение на години с какво ли не. И на земята се изсипва истински водопад – дрехи, плажни хавлии, джапанки, спукани пояси и надуваема гумена акула. Сламена шапка, черни очила и плажни масла. Цяла купчина броеве на „Паралели” и „ЛИК”, шушлекови якета и фотоапарат „Лайка”. Всички созополски лета от миналото преливат на пода на стаята като потоп.

Еп. 15. Къщата. Някога. Ден

Сега срещу гардероба е застанала Таничка.

ТАНИЧКА

НЯКОЙ ДА МИ Е ВИЖДАЛ ЧЕРВЕНИЯ БАНСКИ?

Таничка е облечена в дълга до земята пола на разноцветни волани и тясна блузка с презрамки. Ослепителна е. На главата си носи шапката, която преди малко видяхме да пада на пода.

Стоян и Маня, които сега са съвсем малки, са клекнали на земята и ровят в разсипаните неща.

Чаво стои прав наред стаята, на сегашната си възраст и ги гледа с любопитство. Може би с топлота. Всички тези невинни същества, които се суетят наоколо, като остатъци от някакъв изгубен рай.

Еп. 16. Къщата. Свечерява се.

Чаво е в мазата. На хладилника е окачен лист и на него са написани числата от едно до десет. Чаво отваря хладилника и вади неначената бутилка водка и формичката за лед. Телефонът му звъни. Чаво го държи в ръка и го гледа. После го изключва и го изхвърля в кофата за боклук.

Сега е на балкона, където е вече доста тъмно. Седи на стар дървен стол срещу малка сгъваема масичка. Пали цигара, вдига чашата и изпива първата глътка водка. Ледчетата подрънкват в стъклената чаша. Градът заспива пред погледа му.

Еп. 17. Созопол. Ден.

Чаво върви между шарените сергии по Главната. От заведенията наоколо звучи чалга. Хората, с които се разминава нямат нищо общо с хората, които би очаквал да срещне в Созопол. Всичко е цветно и шумно, и абсолютно непоносимо. Чаво се промъква през навалищата и преминава по широката улица покрай това, което е останало от бившата фабрика „Славянка“, в която някога се произвеждаха рибни консерви. Зад портала с ръждясал катинар се виждат руините на цеховете и комина, от който от години не е излизал дим.

Еп. 18. Созопол. Някога. Ден.

От комина на фабриката започва да се вие гъст, кафяв дим. Чаво вдъхва дълбоко миризмата и сега цялата улица е застлана с рибарски мрежи,

които съхнат на слънцето. От сергиите не е останала следа. По земята, подобно на домашни птици, се разхождат чайки.

Чаво върви покрай мрежите, спира пред малка дървена будка, залепена за стената на бяла къща някъде на Главната. На тезгяха са подредени разноцветни стъклени буркани със сироп – жълта лимонада, зелена мента и наситеночервена вишна. В средата е сифонът и стъклените чаши захлупени с дъната нагоре. Пред тезгяха са застанали Бащата и Майката като млади. С тях са и двете деца – малкия Чаво и брат му Пламката. Децата са облечени с къси панталонки и моряшки фланелки. Бащата раздава сиропите и ги плаща.

Възрастният Чаво се е наредил след тях. Редът му идва.

ЧАВО

МЕШАНО.

Продавачката му сипва лъжица жълта лимонада, лъжица зелена мента и лъжица червена вишна. Отгоре налива сода от сифона. Групата допива сиропите си и отминава надолу към плажа. Чаво поема чашата си и я изпива на един дъх. После тръгва след тях.

Еп. 19. Градския плаж. Ден.

Плажът е празен. По пясъка тича Откачалката. Слушалките са на ушите ѝ, по бански е, не изглежда да ѝ е студено и изобщо не изглежда да е от този свят. Тича като в транс и очевидно без да изпитва никаква умора. След нея тича едно дребно кученце с жълти очи – окаяно, мокро и цялото овалено в пясък. Породата е „созополска подобрена“, но най-много прилича на болонка, която някой кой знае защо е топнал в оранжева боя. Тича послушно след нея и без да ѝ пречи. Има много сериозен вид.

Чаво е седнал на пясъка. Облечен е в джинси и дебел пуловер. Гледа към морето. В морето плува лодка.

Еп. 20. Созопол. Някога. Ден.

В морето плува лодка. В нея са Бащата, Майката и двете деца.

Пламката е съвсем малък, някъде четири пет-годишен. Чаво е по-голям и вече може да плува. Той е натопил ръката си във водата и гледа как след нея остава следа.

Лодката пътува към Царския плаж. Вече е отминала Фара и е по-близо до отсрещния бряг.

ЧАВО

ВЕЧЕ Е БЛИЗО.

БАЩАТА

ДАЛЕЧЕ Е. ДВАЙСЕТ МИНУТИ МОЕ ПЛУВАНЕ.

ЧАВО

И АЗ МОГА.

БАЩАТА

МОЖЕШ, АМА ПРИ ТЕБЕ ЩЕ СА ТРИЙСЕТ И ПЕТ.

ЧАВО

ТИ ШЕ КАЖЕШ!

БАЩАТА

НЯМА К'ВО АЗ ДА КАЗВАМ, АМИ СИ Е ТОЛКОВА.

Чаво е готов за скок..

МАЙКАТА

ЧАВДАРЕ, МОЛЯ ТИ СЕ! ПИТАЙ ГО ЧОВЕКА

НЯКОЙ ДРУГ СКАЧА ЛИ МУ ОТ ЛОДКАТА.

ЛОДКАРЯ

А, СКАЧАТ И ДРУГИ. ОСОБЕНО КАТО СЕ НАПИЯТ.

БАЩАТА

АМИ ПЛАМКАТА?

ЧАВО

КАКВО ПЛАМКАТА?

БАЩАТА

НА НЕГО НЯМА ЛИ ДА МУ Е СКУЧНО?

ЧАВО

ТОЙ НЕ МОЖЕ ДА ПЛУВА!

БАЩАТА

ОБАЧЕ, ТРЯБВА ДА СЕ НАУЧИ. ТРЯБВА ЛИ?

ЧАВО

ТРЯБВА.

БАЩАТА

АМИ ЩОМ ТРЯБВА, ТРЯБВА.

Бащата хваща Пламката и го хвърля в морето. Майката изпищява.

Пламката рит с крака и ръце, главата му е над водата. Той не пици.

БАЩАТА

ОТПУСНИ СЕ! НЕ МОЖЕШ ДА ПОТЪНЕШ. НЕ
МОЖЕШ ДА ПОТЪНЕШ, ЗАЩОТО ДРОБОВЕТЕ ТИ
СА ПЪЛНИ С ВЪЗДУХ. ВСЕ ЕДНО, ЧЕ ИМАШ
СПАСИТЕЛЕН ПОЯС. МОЖЕШ ДА ПОТЪНЕШ,
САМО АКО СЕ УПЛАШИШ.

Пламката не изглежда уплашен. Старателно пляска с крака и ръце във водата. Погледът му е доверчив и търси одобрение. Само че, моторът на

лодката още е включен и тя се отдалечава. А Пламката ту успява, ту не успява да държи главата си над водата.

МАЙКАТА

СПРЕТЕ ЛОДКАТА! СПРЕТЕ ЛОДКАТА ВЕДНАГА!

В този момент Чаво скача и започва да плува към брат си. Лодкарят спира мотора. Чаво е стигнал до Пламката, сега го придържа и плува към лодката. Разстоянието не е голямо, но главата на Пламката е под водата. Майката пищи. Чаво стига до лодката и се опитва да вдигне Пламката нагоре. Бащата го поема от ръцете му и го вдига. Пламката е в съзнание, нищо не казва и прегръща баща си с всичка сила.

БАЩАТА

НЯМАШЕ ИСТИНСКА ОПАСНОСТ.

ПЛАМКАТА:

ЗНАМ.

Чаво се обръща и започва да плува към плажа.

МАЙКАТА

ЧАВДАРЕ!

БАЩАТА

ОСТАВИ ГО. ОТТУКА МОЖЕ ДА СЕ СПРАВИ И САМ.

Еп. 21. Къщата. Нощ.

Чаво седи на терасата в къщата и пред него е отворената бутилка водка. Под него е градът – покривите от турски керемиди и смокините. Чуват се гласовете на хора, които минават по улицата.

Еп. 22. София. Някога. Ден.

Това е детската стая на Чаво и Пламката. Бащата се е качил на стълба и подготвя стената – прави основата. Пламката е седнал на пода и не сваля влюбения си поглед от него.

Сега Бащата е започнал да рисува – тъмносин фон, риби, водорасли и всякакви морски обитатели.

Влиза Чаво с ученическа чанта. Три от стените са вече изрисувани. Чаво отваря уста и изпуска чантата си на пода.

Сега Бащата завършва тавана. Плафониерата в средата се намира вътре в нарисувана разтворена мида и представлява самият бисер.

Чаво и Пламката са легнали на пода и гледат нагоре. Лампата е запалена и бисерът свети над тях. Изглежда като че ли лежат на морското дъно.

Еп. 23. Къщата. Вечер.

Чаво е все така на терасата. Той поглежда над парапета. На бордюра на тротоара е седнала Откачалката. Големите студийни слушалки са на ушите ѝ. Прилича на куче, което пази пред къщата на господаря.

Еп. 24. Къщата. Нощ

Чаво взема чашата си с водка ляга на леглото в стаята и я поставя на корема си. По тавана прибягват зайчета от градските светлини. Постепенно светлинките се превръщат в снежинки, които танцуват във въздуха и падат надолу.

Еп.25. София. Някога. Ден.

Чаво е малко дете и е седнал на стол до бюрото в хола на софийския апартамент. Навън вали сняг и цялата улица е побеляла. Бюрото е точно до прозореца. На бюрото има детска рисунка – това е снежен човек, нарисуван съвсем простичко. Върху белия фон с черно моливче са

нарисувани два правилни кръга. Очите са две черни точки, а на мястото на носа има оранжева чертичка.

БАЩАТА

КАКВО Е ТОВА?

ЧАВО

СНЕЖЕН ЧОВЕК.

БАЩАТА

А ТОВА?

ЧАВО

МОРКОВ... ТОВА Е НОСЪТ МУ.

Бащата стои прав зад гърба му и изглежда непостижимо висок.

БАЩАТА

КЪДЕ ТИ Е ФОНЪТ?

ЧАВО

АМИ СНЕГЪТ Е БЯЛ И СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК СЪЩО Е БЯЛ.

БАЩАТА

БЯЛ – ДРУГ ПЪТ! ДАЙ МИ ЕДИН ЛИСТ.

Чаво е ученик, а Пламката е съвсем малък. Той е седнал на пода и гледа очаровано.

Сега Бащата е седнал на мястото на Чаво и рисува в блокчето. Двете момчета надничат зад рамото му. Бащата използва същите цветни моливчета от кутийката на масата, но неговата рисунка е много по-сложна. Улицата, кооперациите отсреща, жиците на тролея, дърветата, покрити със сняг, някаква бабичка, която влачи шейна, в която увито в цветни одеала е седнало внучето ѝ. Има и гарга, кацнала на един от клоните. Има и снежен човек, но той представлява нещо като

неправилен конус, върху който е прикрепена снежна топка за глава и върху нея неправдоподобно голяма тенджера.

БАЩАТА

ТАКА ИЗГЛЕЖДАТ СНЕЖНИТЕ ЧОВЕЦИ. ТИ
ПРАВИЛ ЛИ СИ НЯКОГА СНЕЖЕН ЧОВЕК?

ЧАВО

ГРОЗЕН Е.

БАЩАТА

НЕ Е ГРОЗЕН. ОТКЪДЕ ПАДА СВЕТЛИНАТА?

ПЛАМКАТА

ОТ НЕБЕТО.

БАЩАТА

ОТ ДЯСНО. СЕГА Е СЛЕДОБЕД И СВЕТЛИНАТА
ПАДА ОТДЯСНО. И СЕ ПРЕЧУПВА.

Сега Бащата взема синята и зелената боичка и започва да прави снега.

Прави го син и зелен, но преобладава зеленото.

ЧАВО

ИЗОБЩО НЯМА ТАКАВА БАБИЧКА НА УЛИЦАТА.

Бащата вече довършва рисунката.

БАЩАТА

ЕТО ТИ Я. ДАЙ Я УТРЕ НА УЧИТЕЛКАТА. АЗ
СЪМ Я НАРИСУВАЛ ПО ДЕТСКИ.

ЧАВО

ВСИЧКИ ЩЕ МИ СЕ СМЕЯТ.

БАЩАТА

ЗАЩО?

ЧАВО

*АМИ ТИ СИ НАРИСУВАЛ СНЕГА ЗЕЛЕН. ЗЕЛЕН
СНЯГ НЯМА! СНЕГЪТ Е БЯЛ!*

БАЩАТА

НИКОЙ НЕ ЗНАЕ КАКЪВ ЦВЯТ Е СНЕГЪТ.

ЧАВО

*БЯЛ! СНЕГЪТ Е БЯЛ! КАЗВА СЕ БЯЛО КАТО
СНЯГ! СНЕГЪТ Е БЯЛ! СНЕГЪТ Е БЯЛ! СНЕГЪТ
Е БЯЛ!*

*Чаво плаче и в яростта си ритва крака на бюрото. Бащата се усмихва,
става от стола и го хваща за рамената, докато се успокои. Чаво
притихва.*

БАЩАТА

*ЕЛА СЕГА ТУК. СЕДНИ НА МОЕТО МЯСТО,
ПОГЛЕДНИ НАВЪН И МИ КАЖИ КАКЪВ ЦВЯТ Е
СНЕГЪТ.*

*Чаво сядна на стола до бюрото и гледа навън. Снегът на улицата е
абсолютно и недвусмислено зелен.*

Еп. 26. Созопол. Ден.

Чаво върви из града. Стига до двете кафенета преди аптеката и ги гледа с колебание. На бордюра пред едно от кафенетата е седнала дребна стара жена и пред нея има кантарче. Жената гледа с отсъстващ поглед и е някъде далече оттук. Това е леля Денка. Чаво тръгва точно към това кафене и решително сядна на една от масите на улицата. Отдолу се приближава Откачалката. Пак е с торбестите панталони и дебелия черен пуловер и празният сак отново виси на рамото ѝ. Сега косата ѝ е мокра и на главата ѝ няма слушалки. Откачалката минава покрай леля Денка, жената скача от

мястото си и започва да я прегръща. Чува се, че нещо си говорят, но не се чува какво. Сега старицата се отдръпва от Откачалката, поглежда към кафенето и забелязва Чаво. Втурва се към него сякаш е видяла отдавна загубения си син. Чаво става от стола, леля Денка се втурва към него, прегръща го и го целува по двете бузи.

Единствените други клиенти са на една от съседните маси. Това е немско семейство. Масата пред тях е отрупана с торти и сладоледи. Бащата гледа с интерес сцената, вади фотоапарат и снима. Старицата се откъсва от Чаво, тръгва обратно и сяда на тротоара пред кантарчето си. Пак гледа все така отсъстващо и не е ясно, дали изобщо си спомня хората, които току що е прегръщала и целувала. Откачалката сяда на стола срещу Чаво.

ЧАВО

ЗНАЕШ ЛИ СЛУЧАЙНО КОЕ ОТ ДВЕТЕ Е
„ПЪЦИ“?

ОТКАЧАЛКАТА

ДВЕТЕ КОЕ?

ЧАВО

КОЕ ОТ ДВЕТЕ КАФЕНЕТА Е НА МЯСТОТО НА
СТАРОТО „ПЪЦИ“?

ОТКАЧАЛКАТА

ТОВА.

ЧАВО

СИГУРНА ЛИ СИ?

ОТКАЧАЛКАТА

ЛЕЛЯ ДЕНКА НЕ МОЖЕ ДА СГРЕШИ.

Сервитьорката излиза отвътре и застава до масата.

ЧАВО

ЗАЩО НЕ ПИЕШ ЕДНА ВОДКА?

ОТКАЧАЛКАТА /към сервитьорката/

ЕДНА ВОДКА.

СЕРВИТЬОРКАТА

КАКВА ВОДКА?

ЧАВО

БЪЛГАРСКА. ДВЕ ГОЛЕМИ ВОДКИ И ЛЕД.

ОТКАЧАЛКАТА

И ЕДНА МИНЕРАЛНА ВОДА.

Сервитьорката изглежда разочарована, но тръгва.

ЧАВО

ОТКЪДЕ ПОЗНАВАШ ЛЕЛЯ ДЕНКА?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕПРАВИЛЕН ВЪПРОС.

ЧАВО

ЗАЩО ДА Е НЕПРАВИЛЕН?

ОТКАЧАЛКАТА

ПОМИСЛИ МАЛКО. ПОЗНАВАМ ЛЕЛЯ ДЕНКА
ОТ СОЗОПОЛ.

ЧАВО

ДА. ТЯ ЕДВА ЛИ Е ХОДИЛА НЯКЪДЕ ДРУГАДЕ.

Сервитьорката носи водките, минерелна вода и купичка с лед.

ОТКАЧАЛКАТА

НАЗДРАВЕ. АЗ СЪМ ДЖИНА.

ЧАВО

АЗ САМ ЧАВО.

ОТКАЧАЛКАТА

ЗНАМ. ЗНАМ КОЙ СИ.

Чаво отпива от чашата си. Откачалката го гледа внимателно и повтаря съвсем точно неговото движение – отпива точно толкова. И двамата мълчат. Чаво пали цигара. Откачалката си взема една цигара от неговите и също я пали. Оставят едновременно цигарите си в пепелника. Чаво хваща чашата си и отпива. Откачалката съвсем точно повтаря неговото движение.

ЧАВО

ПОЗНАВАМЕ ЛИ СЕ?

ОТКАЧАЛКАТА

АЗ ТЕ ПОЗНАВАМ, ЗА ТЕБ НЕ СЪМ СИГУРНА.

ЗАПОЗНАВАЛИ СМЕ СЕ.

ЧАВО

В СОЗОПОЛ ЛИ?

ОТКАЧАЛКАТА

И В СОЗОПОЛ.

ЧАВО

НАЗДРАВЕ ТОГАВА.

ОТКАЧАЛКАТА

НАЗДРАВЕ.

Отново мълчат. Понеже не знае, какво друго да прави, Чаво пак вдига чашата си и пие. Откачалката повтаря движението му и отпива точно колкото него. Оставят чашите си на масата и виждаме, че количеството водка в чашите е абсолютно еднакво. Чаво забелязва това, вдига чашата си я изпива на екс. Откачалката повтаря движението му.

Сервитьорката е права до масата и ги гледа.

ЧАВО

ДВЕ ВОДКИ.

ОТКАЧАЛКАТА

И ЕДНА МИНЕРАЛНА ВОДА.

На съседната маса седат три момичета облечени суперофициално, почти като за абитуриентски бал. Сервитьорката отива да вземе поръчката им и тръгва навътре с разочарован вид. Виждаме немското семейство, което се тегли на кантарчето на леля Денка по ред на номерата. Сервитьорката излиза с поръчките. Изпълнена е с презрение. Поставя пред всяко от трите принцеси по едно Бургаско пиво. После носи на Чаво и Откачалката двете водки и минералната вода. Поставя бутилките с минерална вода до първата, която стои недокосната. Чаво и Откачалката хващат чашите си и мълчаливо отпиват. По същия начин – Откачалката гледа внимателно Чаво и отпива точно колкото него.

ЧАВО

ИСКАШ ЛИ ЛЕД?

ОТКАЧАЛКАТА

ИСКАМ.

Чаво поставя две бучки лед в чашата си. После взема една бучка лед от купичката и я пуска в чашата на Откачалката. Тя го гледа. Той взема втора бучка и пуска и нея. Гларуси летят в небето над улицата и ние ги проследяваме.

Еп. 27. „Пъци”. Вечер.

Масата в кафенето. Вече се е свечерило и лампите са запалени. Чаво и Откачалката още са там. На масата има шест празни чаши от водка, две празни купички за лед, пълен пепелник и четири неотворени бутилки минерална вода. Пред Чаво и пред Откачалката стои по една чаша, в която

все още има водка. Двамата вдигат чашите си едновременно и ги допиват в съвършен синхрон. Вече не е ясно, кой чии движения повтаря.

Сервитьорката, е застанала до масата. Чаво поглежда към Откачалката, но тя изобщо не реагира.

ЧАВО

СМЕТКАТА.

ОТКАЧАЛКАТА /става/

АМИ ЧАО.

ЧАВО

ЧАО.

Откачалката тръгва. Не изглежда пияна. Отдалечава се с празния сак на рамо, спира и си купува следко от смокини от бабичките на улицата.

Еп. 28. Къщата на Чаво. Вечер

Чаво задрасква единицата от листа прикрепен върху хладилника и се качва нагоре по стълбите.

Еп. 29. Созополския фар. Вечер.

Откачалката се е облегнала на фара с лаптопа на колене. До нея има наченато бурканче със сладко. Фарът осветява лицето ѝ през 30 секунди като светкавица на фотоапарат. Откачалката пише мейл.

ОТКАЧАЛКАТА:

СЕГА ЧЕТИ ВНИМАТЕЛНО,

Еп. 30. Апартамента на Нева в Монреал. Сутрин.

Жан-Беноа коси ливадата с машинка. От другата страна на френския прозорец Нева е седнала пред компютъра. Чуваме гласът на Откачалката:

ОТКАЧАЛКАТА: /з.к./

В НАЙ – СКОРО ВРЕМЕ ЩЕ ТИ ИЗПРАТЯ СЪОБЩЕНИЕ
КАКВО ТРЯБВА ДА ПРАВИШ. ПРОВЕРЯВАЙ СИ
ПОЩАТА ВСЕКИ ДЕН! МНОГО Е ВАЖНО ДА ГО
ПОЛУЧИШ НАВРЕМЕ, А АЗ ОЩЕ НЕ СЪМ ГОТОВА.
ИМА НЯКОИ НЕЩА, КОИТО ТРЯБВА ДА СЕ
ПОДГОТВЯТ. ЛИПСВАШ МИ. ТИ СИ НЕЩОТО, КОЕТО
МИ ЛИПСВА НАЙ – МНОГО. ТАКА ЧЕ БЪДИ
ПОСЛУШНА.

BFF

Нева отваря прикачената снимка. Не нея е Чаво в Пъци. Държи недопита чаша водка в ръката си. Пред него на масата има шест празни чаши от водка и четири неотворени бутилки минерална вода. Чаво е сам. След кратко колебание, Нева избира отговори. Започва да пише: „Здравей, Джина“. Преставя да пише, гледа екрана пред себе си и натиска „блокирайте този адрес“. Появява се съответният екран. Нева натиска „ок“.

Еп. 31. Морето край Созопол. Някога. Привечер.

На пътя към Созопол. Чаво и Нева седят на същото място като в началната сцена.и гледат морето.

НЕВА

НЕКА ДА НЕ ХОДИМ НА ТОЗИ РОЖДЕН ДЕН.

ЧАВО:

ОТИВАМЕ, СТОИМ МАЛКО И СИ ТРЪГВАМЕ. НИЩО
НЕ МОЖЕ ДА НИ СЕ СЛУЧИ.

НЕВА:

НИЩО ЛИ?

ЧАВО:

НИЩО.

Двамата тръгват към колата, която са паркирали до шосето.

Еп. 32. Созопол. Някога. Привечер. Рожденият ден на Бащата.

Чаво и Нева влизат в Созопол с бялата лада и минават по уличките на Стария град. Облечени са както в началната сцена на филма. Сега е август, градът е пренаселен, станал е шарен и лъскав.

НЕВА

СИГУРЕН ЛИ СИ, ЧЕ ТОВА Е СОЗОПОЛ?

ЧАВО

ОТДАВНА НЕ СМЕ ИДВАЛИ ПРЕЗ АВГУСТ.

НЕВА

ИМАМ ЛОШО ПРЕДЧУВСТВИЕ.

ЧАВО

АЙДЕ СЕГА, ГЛУПОСТИ! НАЛИ ОТИВАМЕ ДА МУ
КАЖЕМ ЗА БЕБЕТО.

НЕВА

ЩЕ МУ КАЖЕШ ЛИ??

ЧАВО

АМИ, НЕ ЗНАМ. МОЖЕ ПЪК ДА НЕ Е ТОЧНО НА
РОЖДЕНИЯ МУ ДЕН.

НЕВА

АКО НЕ МУ КАЖЕШ СЕГА ИЗОБЩО НЕ ТЕ
ВИЖДАМ КАК ЩЕ МУ КАЖЕШ.

ЧАВО

ЩЕ МУ КАЖА. ТОЧНО ТАЗИ ВЕЧЕР ЩЕ МУ
КАЖА.

Влизат в уличката. Пред вратата е паркирано лъскаво BMW. Чаво паркира зад него тръгва през двора и отваря вратата на мазата. Масата е подредена там. Бяла покривка, сгънати на ветрило салфетки, кристални чаши, дълги чинии с миниатюрни сандвичета. Чаво прави две-три крачки напред и спира. Нева изобщо не е прекрачила прага. Прав до масата стои Бащата облечен в елегантно бяло ленено сако върху размъкната моряшка фланелка.

ЧАВО

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН.

БАЩАТА

ВЛИЗАЙ! ИСКАХ ДА ТЕ ИЗНЕНАДАМ. ТАНИЧКА
И ДЕЦАТА СА ТУК.

Чаво тръгва напред. Таничка става и любезно го пресреща. Целува го по двете бузи и се отмества, защото Чаво продължава към мястото където е седнал Стоян и не забелязва нищо по пътя си. Стоян се изправя, той е стеснителен и гледа надолу. Чаво го прегръща. Изглежда, че остават много дълго прегърнати. От мястото си става Маня – тя е много по-експанзивна. Втурва се, избутва брат си и се гушва в баща си. Чаво пуска Стоян, сграбчва Маня и я вдига над земята. Прегръща я и я стиска. Нева стои до вратата и все още не е прекрачила прага.

Еп. 33. Созопол. Сутрин.

Слънцето е изгряло, но градът още спи. Улиците са празни. Момичето от плод - зеленчука на главната улица пръска плодовете с вода от една

пръскалка. Леля Денка вече е заела мястото си пред Пъци. Чаво прекосява мъртвия град и слиза към Градския плаж. Чадърите на плажа са все още затворени. Откачалката, съпроводжана от жълтия помияр тича по мокрия пясък. Чаво сядна на пясъка и гледа към морето.

Еп. 34. Градския плаж. Някога. Сутрин.

Дребничка закръглена жена в старомоден бански плахо се опитва да влезе в морето. Има съвсем леки вълнички, но нея очевидно я е страх. Влиза някъде до кръста, кляка, за да се намокри и тръгва да излиза. Сега е седнала на бял чаршаф на пясъка до Чаво.

МАЙКАТА

*И ДА НЕ ВЛИЗАШ НАВЪТРЕ, ЧЕ ДНЕСКА
МОРЕТО Е МНОГО ОПАСНО.*

ЧАВО

ДА, БЕ, ДА. ИСКАШ ЛИ КЕБАПЧЕТА?

МАЙКАТА

ИСКАМ.

Еп. 35. София. Онкологията. Някога. Вечер.

Сега жената е седнала в болнично легло и яде кебапчета от пластмасова тарелка. Не изглежда много по-различно. Все си е същата. Яде с апетит.

ЧАВО

*ВСИЧКО ЩЕ БЪДЕ НАРЕД. ТОВА Е СЪВСЕМ
ЛЕКА ОПЕРАЦИЯ.*

МАЙКАТА

ДА. И ДА СЛОЖИШ ПЛОЧА НА ГРОБА НА
БАЩА ТИ, ЧЕ СРАМОТА.

ЧАВО

ЩЕ СЛОЖА.

МАЙКАТА

ЩЕ СЛОЖИШ, АМА ДВЕ ГОДИНИ МИНАХА.

ЧАВО

ЩЕ СЛОЖА. ХАЙДЕ СЕГА ДА СПИШ, ЧЕ МЕН ЩЕ МЕ ПЪДЯТ
СЛЕД МАЛКО.

МАЙКАТА

ДОБРЕ. ТИ НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ.

Чаво спира на вратата на стаята. В един момент изглежда, че ще се
върне и ще целуне майка си, но му става неудобно и остава до вратата.

ЧАВО

ХАЙДЕ ЧАО. ЩЕ ДОЙДА УТРЕ СЛЕДОБЕД.

МАЙКАТА

НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ.

Чаво излиза и затваря вратата. Върви по коридора на Онкологията.

Еп. 36. София. Гробищата. Някога. Ден.

Чаво е облечен в черно. Джинджи, Нел и Док са около него. На гроба няма
паметна плоча и целият е обрасъл в бурени. Гробарите доста се
затрудняват да подхванат копаенето.

Еп. 37. Къщата. Някога. Ден.

Сутрин. Бащата е седнал на масата на двора. Пред него има запотена
бутилка мастика, кана с вода и чиния, в която има парченца пъпеш в

средата, а по края са подредени солени рибки. От къщата излиза Чаво – рошав и замаян, очевидно току що се е събудил. Чаво е на 18 години. Сяда на стола срещу баща си.

ЧАВО

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН.

БАЩАТА

БЛАГОДАРЯ, ДА ТИ СЕ ВРЪЩА. НЕ ГО
ПРАЗНУВАМ.

ЧАВО

ДА, БЕ.

БАЩАТА

Е, АКО ДОЙДАТ ХОРА, НЕ МОГА ДА НЕ ГИ
ПОЧЕРПЯ. КАКВО РЕШИ ЗА АКАДЕМИЯТА?

ЧАВО

ПРИЕТ СЪМ АРХИТЕКТУРА, БАЩА МИ.

БАЩАТА

ДОБРЕ ДЕ, ПРИЕТ СИ АРХИТЕКТУРА. ЕСТЕСТВЕНО,
ЧЕ ЩЕ СИ ПРИЕТ, ЗАЩОТО ТЕ, ТЕЗИ ХОРА НЕ
МОГАТ ДА РИСУВАТ. ИМА ВРЕМЕ ДА
КАНДИДАТСТВАШ В АКАДЕМИЯТА. ПЪРВИЯТ
ИЗПИТ Е НА 25 АВГУСТ.

ЧАВО

НЕ СЪМ СЕ ГОТВИЛ.

БАЩАТА

АБСОЛЮТНО СИ ГОТОВ.

ЧАВО

НЕ СЪМ СИ ПОДАЛ ДОКУМЕНТИТЕ И СРОКЪТ Е
ИЗТЕКЪЛ.

БАЩАТА

ПОДАЛ СИ ГИ.

ЧАВО

МОЛЯ?

БАЩАТА

ПОДАЛ СИ ГИ. АЗ ГИ ПОПЪЛНИХ И ГИ ПОДАДОХ ПРЕЗ ЮНИ.

ЧАВО

ТИ СИ ГИ ПОДАЛ ВМЕСТО МЕН?

БАЩАТА

АМИ ТО СЕ ПОПЪЛВА ЕДНА БЛАНКА И СЕ
ПОДАВА В КАНЦЕЛАРИЯТА.

ЧАВО

ТИ СИ ОТИШЪЛ В КАНЦЕЛАРИЯТА НА
АКАДЕМИЯТА И СИ ПОДАЛ ДОКУМЕНТИ ОТ МОЕ
ИМЕ?

БАЩАТА

АЗ ИМАМ РОЖДЕН ДЕН. И СМЯТАМ ДА ТЕ
ПОЧЕРПЯ ЕДНА МАЛКА МАСТИЧКА. ВЕЧЕ СИ
ГОЛЯМ. ПИЛ ЛИ СИ МАСТИКА?

ЧАВО

ПИЛ СЪМ.

Бащата сипва от запотената бутилка с мастика и капва вода в двете
чашки. Мастиката в чашките побелява.

БАЩАТА

НАЗДРАВЕ. НАЛИ ЗНАЕШ, КАКВО Е ПРАВИЛНОТО МЕЗЕ?

ЧАВО

ПРАВИЛНОТО МЕЗЕ ЗА МАСТИКА Е ПЪПЕШ С АНШУА.

БАЩАТА

ВСЕ ПАК СЪМ ТЕ НАУЧИЛ НА НЕЩО В СОЗОПОЛ.

ЧАВО

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН.

Двамата отпиват от чашките. Чаво си взема рибка и парче пъпеш.

ЧАВО

ЗНАЧИ ОТИВАШ И ПОДАВАШ ДОКУМЕНТИ ОТ
ИМЕТО НА ДРУГ ЧОВЕК? ТОВА ИЗОБЩО
РАЗРЕШЕНО ЛИ Е?

БАЩАТА

МЕН ТАМ МЕ ПОЗНАВАТ.

ЧАВО

ПЪЛНА ГАДОСТ.

БАЩАТА

ЧЕ МЕ ПОЗНАВАТ?

ЧАВО

НЯМА ДА КАНДИДАТСТВАМ В АКАДЕМИЯТА.

БАЩАТА

ЗАЩО?

ЧАВО

ЗАЩОТО КАТО ИЗЛЕЗАТ СПИСЪЦИТЕ И ГИ
ОКАЧАТ НА СТЕНАТА, НИКОЙ НЕ ЧЕТЕ МАЛКОТО
ИМЕ, А САМО БАЩИНОТО И ФАМИЛИЯТА. А ТЕ
В МОЯ СЛУЧАЙ ЩЕ БЪДАТ „СТЕФАНОВ КЪРШЕВ“.

БАЩАТА

НЕ Е СРАМОТА ДА СЕ КАЗВАШ СТЕФАНОВ
КЪРШЕВ.

ЧАВО

СИГУРНО СИ МЕЧТАЕШ И АЗ ДА СТАНА НАРОДЕН
ХУДОЖНИК?

БАЩАТА

ХУДОЖНИК. НАРОДЕН, ОБЩИНСКИ, ВСЕ ТАЯ. ХУДОЖНИК.

ЧАВО

ПЛАМКАТА ИСКА ДА СТАНЕ ХУДОЖНИК. НЕ АЗ.

БАЩАТА

А ТИ КАКЪВ ИСКАШ ДА СТАНЕШ?

ЧАВО

НЕ ЗНАМ. ИСКАМ ДА СИ БЪДА СЕБЕ СИ.

Еп. 38. Къщата. Някога. Вечер.

Вечер. Долу на двора се вихри страхотен купон. Хората не могат да се поберат в тясното дворче и са насядали по земята, а също и на улицата.

Група мъже мъкне пейка, открадната от градинката. Пейката е тежка и е доста трудно да я пренесат на двора. Успяват да я стоварят на земята и викат в хор: „Честит рожден ден“ . Избухва смях.

Чаво е горе сам на балкона, седи на тъмно, пуши цигара и гледа към двора.

Еп. 39. Скалите край Носа. Ден.

Чаво плува сам в морето близо до скалите при Носа. Времето е все така сиво. Той гледа във водата пред себе си и под себе си. На дъното ясно се вижда

пружина от креват. Чаво вади главата си от водата, после пак я потапя и отново поглежда. Креватът си стои. До него има изгнили и деформирани останки от дървен гардероб. Чаво се гмурка към дъното. На пружиненото легло е легнало младо момче. Очите му са отворени. Чаво панически изплува на повърхността.

Еп. 40. Къщата. Някога.

Младо момче само по черни гащета лежи върху белия чаршаф на стар пружинен креват. Лицето и тялото му са неестествено бели. Това е Пламката – братът на Чаво.

На долния етаж Майката и Таничка боядисват дрехи в черно.

Разбъркват ги с дървена пръчка в голяма тенджера на котлона в кухнята. Таничка е в напреднала бременост.

Чаво / на сегашната си възраст / минава покрай тях и се качва нагоре по стълбите. Отваря вратата на най-малката стая.

Бащата е седнал на стол до леглото и гледа към тялото на сина си. По лицето му не може да се прочете нищо.

Църковната камбана бие на умряло.

Еп. 41. Къщата. Сутрин.

Камбаната на църквата бие на умряло. От терасата на къщата Чаво наблюдава как созополските бабички се събират на улицата. Всичките са облечени в черно.

Еп. 42. Созопол. Ден

Чаво върви през града. Спира пред Старото кафене. Сега във вътрешните помещения продават джинси, а отвън се е разположила "Пицария Жоан".

Само две маси за заети и на тях хора с много сериозен вид ядат от големи чинии.

Малко момченце се е покатерило върху "скалата". "Скалата" всъщност не е скала, а част от някакъв старинен зид, който стърчи над една закътана маса, допряна до стената на къщата. Сега масата е празна.

МЛАДАТА МАЙКА

ЧАВО, СЛИЗАЙ ОТТАМ ВЕДНАГА, ЩЕ ПАДНЕШ!

Еп. 43. Созопол. Някога. Вечер.

Чаво е седнал на върха на "скалата" и държи чаша с водка. Малко по-надолу се е наместил Джинджи. Времената са демократични и можеш да си пиеш водката и там. И без това другаде няма място, защото масата е малка, а около нея са насядали поне 20 души. Някои са по двама на стол, други са насядали на обърнати каси от бира, а има и които седят направо на земята. В ония времена Старото кафене има само две маси навън и местата там никога не стигат. Док е седнал направо на тротоара с гръб подпрян на "скалата". Таничка единствена седи на самостоятелен стол и пие кока-кола. Таничка е бременна. Иначе се пие водка. Пламката е седнал на обърната каса от бира и се усмихва разсеяно. Минава продавачът на фъстъци - от тези, дето ги носеха изпечени в кутия от лента и с дървена лъжичка за сипване.

ТАНИЧКА:

ФАСТЪЦИТЕ.

Едно от момчетата се втурва към продавача, нещо преговаря с него и накрая му подава банкнота от десет лева. Донася цялата кутия на масата. Това е Рони. Рони следва актьорско майсторство във Витиз и в момента е център на компанията. Той изобщо не е седнал, а се движи

около масата и говори. Като тип е малко дразнещо самоуверен красавец. Пие уиски.

ДЖИНДЖИ:

ХРИЛ, ТАКА ЛИ?

РОНИ:

ТЯ Е ИЗВЪНЗЕМНА. ПЪРВО, ИЗОБЩО НЕ ЯДЕ! ОТ
ЕДИН МЕСЕЦ Я ПОЗНАВАМ И НИКОГА НЕ СЪМ Я
ВИЖДАЛ ДА ЯДЕ. ФИЗИКАТА Ъ ИЗОБЩО НЕ Е
ЧОВЕШКА. ЩЕ Я ВИДИТЕ. И ОСВЕН ТОВА, ИМА
ХРИЛЕ.

ДОК

ЗАТОВА ЛИ Е ХРИЛ?

РОНИ:

ЗАТОВА. САМО ЧЕ, СИ ГИ КРИЕ. НИКОГА НЕ СЕ ПОКАЗВА ОТ
КРЪСТА НАГОРЕ. НАДОЛУ – ДА. НЯМА НИКАКЪВ ПРОБЛЕМ. НО ОТ
КРЪСТА НАГОРЕ – НИКОГА. И ОСВЕН ТОВА ИЗОБЩО НЕ ГОВОРИ.

ДЖИНДЖИ:

И ОТКЪДЕ ГО НАМЕРИ ТОВА?

РОНИ:

НА БАЛА НА ХУДОЖЕСТВЕНАТА АКАДЕМИЯ.

ПЛАМКАТА:

ДА НЕ Е КОЛЕЖКА?

РОНИ:

НЕ ЗНАМ. ИЗОБЩО НЕ Я ЗНАМ КАКВО ПРАВИ. НЕ
ЯДЕ, НЕ ГОВОРИ И СПОРЕД МЕН, НЕ СЕ
ЗАНИМАВА С НИЩО. ИЗВЪНЗЕМНА Е.

НЕЛ:

ЛЕД!

Нел е понесла сама цяла каса с лед от пристанището. Това са големи парчета лед предназначени за охлаждане на рибата.

РОНИ:

ВНИМАНИЕ СЕГА! ЗАТАЕТЕ ДЪХ... ЕТО Я!

*И ЗАБРАВЕТЕ КАКВО СЪМ ПРИКАЗВАЛ – ТЯ НЕ ЗНАЕ, ЧЕ Й
ВИКАМ ХРИЛ. ДИМИ! РАЗРЕШЕНОТО ИМЕ Е ДИМИ.*

Момичето се приближава към масата, носи тесни джинси и наистина е толкова слабо и с толкова безупречно права дълга черна коса, че направо е идеалът на епохата. Лицето ѝ също е красиво, но е някак прекалено напрегнато.

РОНИ:

*ЗАПОВЯДАЙ. СЕГА ЩЕ ТЕ ЗАПОЗНАЯ С ВСИЧКИ,
НО ПЪРВО ТРЯБВА ДА ТИ НАМЕРЯ ЕДИН СТОЛ.
АКО ТРЯБВА, ЩЕ ГО ИЗНЕСА ОТВЪТРЕ. АКО
ТРЯБВА, ЩЕ СЕ БИЯ ЗА НЕГО.*

И влиза вътре да търси стол.

ТАНИЧКА:

*ЗДРАСТИ, ДИМИ. ТОВА Е ДИМИТРИЧКА. ТЯ МИ Е
КОЛЕЖКА ОТ ИКОНОМИЧЕСКИЯ.*

Пламката се изправя, обръща касата за бира откъм широката страна и така отваря място за Хрил. Тя сяда до него на касата.

ТАНИЧКА:

*ТОВА Е МЪЖЪТ МИ. ТОВА Е БРАТ МУ. А ТОВА СА
НАШИ ПРИЯТЕЛИ.*

Хрил изглежда наистина не говори. Лицето и е абсолютно неподвижно.

Отвътре се появява Рони, понесъл стол. Забелязва, че Хрил вече е седнала и се настанява на стола. Столът е по-висок и сега наистина е като на сцена.

В това време Нел и Док чукат леда с един камък, донесен от градинката. Накрая са придобили няколко шепи разтрошен лед, който изсипват направо върху дървената маса. Таничка посяга към леда и си сипва в колата.

ТАНИЧКА:

МИРИШЕ НА РИБА.

Еп.44. Царския плаж. Ден.

Чаво слиза от лодката и върви по дългия плаж. На пясъка лежи мъртъв делфин.

Еп. 45. Царския плаж. Някога. Ден.

Пламката и Хрил лежат направо върху пясъка. Пламката е гол, а Хрил е облечена само с бяла си тениска. В морето плуват делфините.

ПЛАМКАТА:

ВИНАГИ ИДВАТ ТУК ПО ТОВА ВРЕМЕ.

Хрил мълчи, но гледа към делфините и изглежда, че им се радва.

ПЛАМКАТА:

ТЕ НЯМАТ ХРИЛЕ. ДИШАТ КАТО НАС.

Хрил мълчи.

ПЛАМКАТА:

ЗАЩО ТИ КАЗВАТ ХРИЛ?

ХРИЛ:

КАК МИ КАЗВАТ?

ПЛАМКАТА:

ХРИЛ, ЗАЩОТО СИ ИМАЛА ХРИЛЕ.

ХРИЛ:

КАКВО СЪМ ИМАЛА?

ПЛАМКАТА:

*ХРИЛЕ. РОНИ КАЗВА, ЧЕ ЗАТОВА НЕ СЕ
ПОКАЗВАШ НАД КРЪСТА.*

ХРИЛ:

ЗАЩОТО ИМАМ ХРИЛЕ?

ПЛАМКАТА:

ДА.

*Хрил сваля блузката си и остава гола. Няма хриле. Също така няма и
цици. Това е нейната тайна и това е от което се е срамувала. Сега се
показва на Пламката. Момчешко-момичешко тяло, което по някакъв
свой начин е много красиво.*

ХРИЛ:

НЯМАМ ХРИЛЕ.

ПЛАМКАТА:

ЩЯХА ДА ТИ ОТИВАТ.

Еп. 46. Царския плаж. Ден.

Чаво седи на маса в заведение на плажа – дървена платформа, сламен
покрив - и яде таратор. Гледа празния плаж, разхвърляните наоколо
боклуци и сияйното море, огрято от слънцето, в което не плува никой.
Чайките са накацали край брега, защото сега е техния час.

Еп. 47. Фара. Нощ.

Джина седи на фара и гледа пред себе си. През 30 секунди фарът светва и тогава я виждаме по-ясно, като на моментална снимка със светкавица.

Джина придърпва лаптопа, който е до нея и започва да пише.

ОТКАЧАЛКАТА: /з.к./

ЗДРАВЕЙ, ДЖИНДЖИ.

ТИ МОЖЕ БИ НЕ МЕ ПОМНИШ, НО ТОВА НЯМА

ЗНАЧЕНИЕ. ПИША ТИ, ПОНЕЖЕ НАИСТИНА Е ВАЖНО.

ЧАВО Е В БЕДА И НЕ ЗНАМ ДАЛИ ЩЕ ОСТАНЕ ЖИВ...

Еп.48. Апартамента на Джинджи. Нощ

Джинджи по фланелка и боксерки стои пред компютъра.

ОТКАЧАЛКАТА: /з.к./

...ЗАЩОТО НЕ ЗНАМ ДАЛИ ТОЙ ИСКА ТОВА.

В МОМЕНТА СЕ НАМИРА В СОЗОПОЛ. ВЗЕЛ Е СЪС

СЕБЕ СИ ДЕСЕТ БУТИЛКИ ВОДКА И КОГАТО ВОДКИТЕ

СВЪРШАТ...

В стаята се появява Нел по нощница и сънena.

НЕЛ:

ДВА ЧАСЪТ Е.

ДЖИНДЖИ:

ЧАВО.

НЕЛ:

КАКВО ЗА ЧАВО?

ДЖИНДЖИ:

ЗАМИНАЛ Е ЗА СОЗОПОЛ.

НЕЛ:

НАЛИ ТРЯБВАШЕ ДА Е ПРИ ТАНИЧКА, ВЪВ ВИЕНА?

ДЖИНДЖИ:

В СОЗОПОЛ Е.

Еп. 49. Къщата. Нощ.

Чаво стои прав на балкона и гледа надолу към двора. Там има дълга дървена маса все още покрита с остатъци от скъсана мушама и градинска пейка.

Еп. 50. Дворът на къщата. Някога. Вечер.

Вечер е и цялото семейство е на масата на двора. Появява се Пламката и води Хрил. Сядат на масата. Майката се суети и им сипва да ядат. Пламката яде като много гладен. Хрил бърника с вилицата и от време на време си набожда парче домати. Изглежда много напрегната.

БАЩАТА

ДА ВИ СИПЯ ПО ЕДНА МАСТИКА?

Пламката вече е омел чинията си. Той също е малко напрегнат и притеснен, но казва решително:

ПЛАМКАТА

НИЕ ЩЕ СИ ЛЯГАМЕ.

Двамата стават и влизат в къщата. Има някакви секунди, в които всички мълчат.

ТАНИЧКА

МИСЛЯ, ЧЕ Е ОТ СТАРА ЗАГОРА.

БАЩАТА

И КАКВО КАТО Е ОТ СТАРА ЗАГОРА?

ТАНИЧКА

НИЩО, РАЗБИРА СЕ. НА ПЛАМКАТА МУ Е ВРЕМЕ.

БАЩАТА

МНОГО ИНТЕРЕСНО ЛИЦЕ. И ПЪЛНА ЛИПСА НА ТЯЛО.

МАЙКАТА

АМИ ТОЙ И ПЛАМКАТА Е СЛАБИЧЪК.

БАЩАТА

*ХАЙДЕ СЕГА, ДОВЕЛ СИ МОМИЧЕ! ЗАЩО ДА НЕ СИ
ДОВЕДЕ МОМИЧЕ?*

МАЙКАТА

АМИ НАЛИ И АЗ ТОВА КАЗВАМ!

Еп. 51. Къщата. Някога. Сутрин.

В стаята на Пламката. Хрил се е излегнала гола на леглото, а Пламката я рисува в скицника. Той все пак упорства да си я рисува с хриле.

Еп. 52. Къщата. Нощ.

Чаво отива до масата да си налее, но ледът във формичката се е стопил, а чашата е мръсна и пълна с пепел. Чаво се подпира на стената и отпива направо от бутилката.

Еп. 53. Къщата. Някога. Вечер.

Пламката е изрисувал целия скицник с портрети на Хрил. Сега те са откъснати и са закачени с кабърчета на стената в мазата. Всички са там. Пламката и Хрил, Бащата, Майката, Чаво и Таничка дори малкият Стоянчо. Бащата върви покрай стената и ги разглежда като жури на Обща художествена изложба. Върви покрай тях, откачва някои и ги оставя да паднат на земята. Пред други спира и ги гледа

продължително. Виждаме лицето на Пламката, който изглежда уплашен и преглъща. Очите на Хрил са станали два пъти по-големи на изпитото ѝ от диети лице. Накрая на стената са останали само три листа. Това са скици с молив, но сега Бащата спира пред една от тях и започва да работи отгоре с въглен. Работи бързо, уверено и със сигурни движения. Съвсем очевидно е, че е по-добър.

БАЩАТА

ЕТО ТУКА. И ТУКА.ТУКА ИЗОБЩО НЕ Е ТАКА!

Отдалечава се една крачка назад, поглежда резултата и остава доволен. Спират следващата. Известно време я гледа, после откачва кабърчето и оставя да падне на земята. Чаво го гледа в упор и изглежда бесен. Бащата се усеща, че е прекалил. Затова въздъхва виновно, сяда на масата и взема скицника. Вади празен лист и започва да рисува. Сега е на сериозно. Продължава да работи с въглена, скицата е изчистена и свършена, на нея Хрил изобщо не изглежда така красива, както Пламката я е нарисувал, но е хванато главното.

ХРИЛ

МОГА ЛИ ДА Я ЗАДЪРЖА?

БАЩАТА

РАЗБИРА СЕ. ТОВА Е ЗА ТЕБ.

ХРИЛ

А МОЖЕ ЛИ ДА Я ПОДПИШЕТЕ?

БАЩАТА

ЗАЩО ПЪК ДА НЕ МОЖЕ?

Откъсва листа, подписва го и ѝ го подава.

На неговата скица Хрил няма хриле.

Еп. 54. Базата на художниците. Някога. Вечер.

Сега Базата на художниците не съществува и на мястото ѝ има много скъп ресторант, който се казва "При художниците". Но това е някогашната База. Масите навън са най-обикновени - от бяла пластмаса и край тях седят доста странни хора.

Чаво влиза в двора, поздравява някакви познати по масите и очевидно се готви да седне. Поглежда към вътрешната част зад стъклото и вижда на най-близката маса баща си и Хрил. Хрил нагъва кебапчета с прекрасен апетит и при това не престава да говори. Не се чува, какво говори, но се вижда, че говори като луда и през цялото време нагъва кебапчета. Бащата седи срещу нея самоуверен и царствен и я гледа със снисходителна усмивка. Чаво се поколебава, тръгва към вратата, но после се обръща и си тръгва.

Еп. 55. Камъка. Някога. Вечер.

"Камъка" е митологично място. Намира се точно под берелефа на аспаруховия войн, направен по времето на Людмила Живкова. Или иначе казано до Пощата. Там има стъпала и мраморни скамейки и вечер се събират хората изхвърлени вече от кръчмите. Камъка е нещо като нелегален нощен бар в самия център на Стария град. Не е скъп, защото всеки си носи пиенето сам.

Сега Чаво е седнал на Камъка и до него има бутилка водка. Има още много хора. Част от компанията, която вече познаваме и други - непознати. Всички са насядали наоколо по земята. Пламката също е там, Джинджи и Нел, Док. Свири се и се пее.

Спира файтон. Виждаме гърба на Бащата, който така и не се обръща.
От файтона слиза Хрил. Файтонът завива обратно и отнася Бащата в посока към Стария град. Хрил стои на площада и изглежда объркана.

ЧАВО

ЕЛА ДА ПИЕШ ЕДНА ВОДКА.

Хрил идва и сяда до Чаво. Той ѝ подава бутилката. Тя отпива. Пламката се примъква и сяда от другата ѝ страна. Някой включва касетофон с батерии и двойки играят рок на площада пред Пощата. Рони танцува с някаква умопомрачителна мадама. Танцът е доста показен и театрален. Купонът тече.

ПЛАМКАТА /към Хрил/

ТИ КЪДЕ БЕШЕ?

Чаво пак ѝ подава бутилката.

ПЛАМКАТА

ТРЪГВАМЕ ЛИ?

Пламката вече е станал. Хрил мълчи и отпива от бутилката.

Пламката си тръгва.

ЧАВО

И К'ВО СТАВА?

Хрил мълчи.

ЧАВО

ПЛАМКАТА МИ Е БРАТЧЕ.

ХРИЛ:

ЗНАМ.

ЧАВО

НЕ ГО НАРАНЯВАЙ ТОГАВА.

ХРИЛ:

АЗ УТРЕ ЗАМИНАВАМ.

ЧАВО

АМИ ПЛАМКАТА?

ХРИЛ:

ТИ МУ КАЖИ. ИМА ЕДНА КОЛА ДО ЗЛАТНИ
ПЯСЪЦИ. ПОКАНИХА МЕ.

ЧАВО

И КОЙ ТЕ ПОКАНИ? РОНИ ЛИ?

ХРИЛ

РОНИ ПОЗНАВА МНОГО ХОРА.

ЧАВО

ТИ НЕ СЛЕДВАШЕ ЛИ ИКОНОМИКА?

ХРИЛ

ДА. НА МЕН БАЩА МИ НЕ Е НАРОДЕН ХУДОЖНИК.

ЧАВО

ДА. ИЗЧЕЗВАЙ!

ХРИЛ

ЩЕ ОТИДА ЗА ДВА ДНИ И ПОСЛЕ МОЖЕ ДА СЕ
ВЪРНА.

ЧАВО

ИЗЧЕЗВАЙ! АКО ТЕ ВИДЯ ОЩЕ ВЕДНЪЖ В
СОЗОПОЛ, ЛИЧНО АЗ ЩЕ ТИ ОТКЪСНА ГЛАВАТА.
РАЗБРА ЛИ КАКВО ТИ КАЗВАМ?

ХРИЛ

ДА ИЗЧЕЗВАМ?

ЧАВО

ИЗЧЕЗНИ.

Купонът се вихри с пълна сила. Чаво и Хрил седят на стъпалата и се гледат в очите. Хрил става и си тръгва.

Еп. 56. Къщата. Сутрин.

Чаво спи на терасата подпрян до стената. До него се търкаля празна втората бутилка водка. Отваря очи и навън е светло. Времето е прекрасно и за пръв път грее слънце.

Чаво се надига и тръгва надолу към мазата. Изхвърля бутилката в боклука и задрасква цифрата „2„ на листа, залепен на хладилника.

Еп.57. Скалите на Носа на Стария град. Ден.

Чаво върви към скалите на Носа на Стария град. Стига до края на улицата и се спуска по пътеката. Сяда долу на една плоска скала.

Еп. 58. Скалите на Носа на Стария град. Някога. Ден.

Чаво и Пламката са на скалите. На същото място. Пламката се изправя и започва да се съблича. Остава по черните плувки, с които вече сме го видели на кревата в къщата.

ЧАВО

ВЛИЗАШ ЛИ?

ПЛАМКАТА

ВЛИЗАМ.

ЧАВО

ПЛАМКА...

ПЛАМКАТА

КАКВО

ЧАВО

НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. ВЛИЗАЙ, АЗ СЛЕД МАЛКО.

ПЛАМКАТА

АМИ ДОБРЕ.

Пламката тръгва бос надолу и се движи бавно, защото друг начин няма - скалите бодат. Все пак движението изглежда прекалено бавно, мъчително и някак като на сила. Преди да се потопи в морето Пламката се обръща и поглежда към брат си. После влиза и започва да плува навътре.

Чаво седи на скалата и го гледа как се отдалечава в морето.

Еп. 59. Скалите край Созопол. Ден.

Чаво седи на скалата и гледа морето.

Еп. 60. Скалите край Созопол. Някога. Ден.

В морето плува лодка. В лодката се суеят хора и пускат куки към дъното. От лодката скача водолаз с неопрен и кислородна бутилка. Наоколо плуват поне още десетина мъже, които се гмуркат и отново изплуват. Сред тях е и Чаво. Бащата е в лодката. Мокър е и гледа надолу към водата.

Двайсетина души са се събрали на скалите, предимно жени. Там са Майката, Таничка и Стоянчо. Леля Хрисула и още созополски хазайки. Стоят прави и гледат навътре.

Водолазът с неопреновия костюм показва главата си над водата и вика:

ВОДОЛАЗЪТ

ДЕСЕТ МЕТРА В ЛЯВО И ПУСКАЙ ТАМ КУКАТА.

Чаво изплува от водата и си поема дъх. Срещу него плува бай Манол.

БАЙ МАНОЛ

НАМЕРИХА ГО.

Еп. 61. Созопол. Привечер.

Чаво се върви през Стария град. На една маса в „Пъци” са седнали Джинджи и Нел. До тях на земята се вижда големия препълнен сак, с който току що са пристигнали. Чаво се приближава и спира. Гледа недоумяващо.

Джинджи бавно става, прегръща го и го целува.

Нел също става, тръгва към тях и тримата се прегръщат.

Известно време остават прегърнати. Стърчат насред „Пъци”, възрастни хора, прегърнати като три деца, намерили се отново след ваканцията.

Отдалечаваме са малко, за да обхванем цялата картина и да видим колко нелепа е гледката. – Джинджи нисък, пълен и прошарен, Чаво слаб, висок и посивял и Нел – едра, сериозна, майчински тип жена – прегърнати по детски насред масите и сергиите наоколо.

Еп. 62. В „Кирика”. Вечер.

Чаво, Джинджи и Нел са седнали на една от външните маси.

ДЖИНДЖИ

НАЗДРАВЕ, БАТКО!

Тримата си вдигат чашите и се чукат.

ДЖИНДЖИ

„АБСОЛЮТ”! „КИРИКА” СЕ Е СКАПАЛ НАПЪЛНО
И АБСОЛЮТНО. ОБАЧЕ ПЪРВАТА ВЕЧЕР СЕ ХОДИ
В „КИРИКА”. ТОВА Е ПОЛОЖЕНИЕТО. И СЕ ЯДЕ
КАЛКАН.

ЧАВО

ТРИЙСЕ ЛЕВА ПОРЦИЯТА.

ДЖИНДЖИ

АЗ ПЛАЩАМ, ЗАЩОТО ТИ ВЕЧЕ СИ БЕЗРАБОТЕН.
НЕ ЗНАМ ДАЛИ ЗНАЕШ.

ЧАВО

НАЗДРАВЕ. БИ ЛИ БИЛ ТАКА ДОБЪР, КОЛКОТО
СИ ДЕБЕЛ И КРАСИВ, ДА МИ ОБЯСНИШ КАКВО
ТЪРСИШ В СОЗОПОЛ НА 14 ЮНИ?

ДЖИНДЖИ

А, ЩО? И НА ПЪРВИ МАЙ СМЕ ИДВАЛИ. ИДВАЛИ
ЛИ СМЕ?

ЧАВО

ИДВАЛИ СМЕ.

ДЖИНДЖИ

А ТИ КАКВО ТЪРСИШ ТУКА НА 14 ЮНИ?

ЧАВО

ПОКРИВА.

ДЖИНДЖИ

КАКВО ПОКРИВА?

ЧАВО

ПОКРИВЪТ Е ПРОТЕКЪЛ. И ТЕЧЕ ВЪТРЕ.
СЪСЕДИТЕ МИ СЕ ОБАДИХА.

НЕЛ

А ТЕ ОТКЪДЕ ЗНАЯТ, ЧЕ ТЕЧЕ ВЪТРЕ?

ЧАВО

АМИ ВИДЕЛИ, ЧЕ СА СЕ РАЗМЕСТИЛИ КЕРЕМИДИТЕ.

Това е нелепо и затова всички млъкват.

ДЖИНДЖИ

ТИ НЕ СИ ИДВАЛ В СОЗОПОЛ ОТ ТОГАВА.

ЧАВО

НЕ СЪМ.

Джинджи отваря менюто.

ДЖИНДЖИ

ТАКА. КАЛКАН. 28 и 90.

ЧАВО

БЕЗ ГАРНИТУРАТА.

ДЖИНДЖИ

БЕЗ ГАРНИТУРАТА.

ЧАВО

ВЪОБРАЖЕНИЕТО МИ СЕ ОКАЗА БЕДНО.

ДЖИНДЖИ

САМО ДАНО ДА НЕ Е ОТ МИНАЛАТА ГОДИНА.

ЧАВО

КАТО ГО ОТВОРИХА „КИРИКА”, ИЗОБЩО
НЯМАХА ФРИЗЕРИ. КУПУВАХА ДОЛУ ОТ
ПРИСТАНИЩЕТО.

ДЖИНДЖИ

И ТЕРАСИТЕ НЕ БЯХА ОСТЪКЛЕНИ.

ЧАВО

ОСВЕН ТОВА КОТКИТЕ БЯХА ГЛАДНИ. ИДВАХА ДА
ТИ СЕ ГАЛЯТ В КРАКАТА. ОТКАКТО ПОЧНАХА ДА
СГЪВАТ САЛФЕТКИТЕ НА ВЕТРИЛО, КОТКИТЕ
ВЕЧЕ НЕ ИДВАТ.

Чаво хваща салфетката пред себи си, разгъва я и нарочно я мачка.

Останалите правят същото и наистина се оглеждат за котки, но котки няма.

ДЖИНДЖИ

ВЕЧЕ НЯМА КОТКИ.

ЧАВО

КОТКИТЕ СЕ НАЯДОХА. ВЪОБЩЕ ИЗЧЕЗНАХА.
НАЯДОХА СЕ.

ДЖИНДЖИ

ДА ПИЕМ ЗА ВСИЧКИ КОТКИ, КОИТО СЕ
НАЯДОХА.

Пият.

ДЖИНДЖИ /към келнера, който отново се е
появил/

ОЩЕ ВЕДНЪЖ СЪЩОТО.

Еп. 63. Созопол. Вечер.

Минало е известно време. Водките са изпити и повторени, калканът е изяден и пред тях в чиниите се виждат остатъците от рибата. И тримата пият вино Чаво е взел думата и говори.

ЧАВО

...ЗАЩОТО БЕШЕ ЕДИНСТВЕНОТО СКРИТО
УБЕЖИЩЕ! МЯСТО, КЪДЕТО МОЖЕШ ДА СЕ
СКРИЕШ. И СЕГА ОТ НЕГО НЕ Е ОСТАНАЛО
НИЩО. И ВЕЧЕ СКРИТИ УБЕЖИЩА НЯМА. И
КАКВО ЩЕ ПРАВЯТ ХОРАТА И КАК ЩЕ ЖИВЕЯТ,
КОГАТО ВЕЧЕ НЯМА СКРИТИ УБЕЖИЩА? ТИ
МОЖЕШ ЛИ ДА МИ ОТГОВОРИШ?

ДЖИНДЖИ

УБЕЖИЩА ОТ КАКВО?

ЧАВО

ОТ ЦЯЛАТА ГАДОСТ.

ДЖИНДЖИ

АХА.

ЧАВО

И КЪДЕ МОЖЕ ДА СЕ СКРИЕ СЕГА ЧОВЕК ОТ
ЦЯЛАТА ГАДОСТ? ОСВЕН НА ДЪНОТО НА
МОРЕТО. ЗАЩОТО НА ДЪНОТО НА МОРЕТО ИМА
КРЕВАТ И АЗ ЛИЧНО ГО ВИДЯХ. КРЕВАТ И
ГАРДЕРОБ.

ДЖИНДЖИ

А ХЛАДИЛНИК?

ЧАВО

ЗАЩО ХЛАДИЛНИК?

ДЖИНДЖИ

АМИ КЪДЕ ЩЕ СИ ДЪРЖИШ ВОДКИТЕ?

ЧАВО

КЪДЕТО СИ ИСКАМ.

ДЖИНДЖИ

ЗНАЧИ К'ВО? НА ДЪНОТО НА МОРЕТО?

Чаво мълчи.

ДЖИНДЖИ

КАТО ПЛАМКАТА?

Чаво мълчи.

ДЖИНДЖИ

ДА ПЛАЩАМЕ.

ЧАВО

ТОЗИ КАЛКАН ИЗОБЩО НЕ БЕШЕ НОРМАЛЕН.

ДЖИНДЖИ

И КАКВО МУ БЕШЕ?

ЧАВО

НЯМАШЕ ВКУС НА КАЛКАН.

ДЖИНДЖИ

ТЕБЕ КАТО ТЕ ИЗПИСАХА ОТ ЛУДНИЦАТА, НЕ ТЕ
ЛИ ПРЕДУПРЕДИХА, ЧЕ МОГАТ ДА СЕ ОЧАКВАТ
ТАКИВА ЯВЛЕНИЯ?

ЧАВО

ДА. НАПРИМЕР, НЯКАКВИ ХОРА ДА СЕ ПОЯВЯТ,
КОГАТО ИЗОБЩО НЯМА НАЧИН ДА СА ТУК.

ДЖИНДЖИ

ТАКА ЛИ?

ЧАВО

ТАКА. ХУБАВО, АЗ СЪМ ИЗЧЕЗНАЛ, А ТИ ЗАЩО
НЕ СИ В СОФИЯ? АЗ БЯХ В БОЛНИЧНИ ВСЕ ПАК,
ВСИЧКИ ЗНАЯТ. ВСИЧКИ ЗНАЯТ, НАЛИ?

ДЖИНДЖИ

АМИ...

ЧАВО

КОГА БЕШЕ ДАТАТА ЗА ПРЕДАВАНЕ НА ПРОЕКТА?

ДЖИНДЖИ

НА 20-ТИ. И СТАВА СТРАШНО.

ЧАВО

И КАКВО ПРАВИШ ТУК ТОГАВА?

ДЖИНДЖИ

ХАПВАМ КАЛКАН. И МИСЛЯ ДА ПИЯ ОЩЕ ЕДНА
ВОДКА.

Келнерът, който стои да масата и държи сметката, обаче, казва:

КЕЛНЕРА

СЪЖАЛЯВАМ, ВЕЧЕ Е ЗАТВОРЕНО.

ДЖИНДЖИ

НЯМА СТРАШНО. ЗНАМ ЕДНО МЯСТО В ТОЗИ
ГРАД, КЪДЕТО СЪС СИГУРНОСТ ИМА ВОДКА.

Еп. 64. Созопол. Нощ.

Чаво, Джинджи и Нел вървят из нощния град. Сега са на Главната.

Чаво влиза в денонощното магазинче за алкохол и излиза с найлонова торбичка, в която има бутилка водка.

Вървят надолу в посока към пристанището. Слизат по някаква уличка, която е стълба. Походките им не са много уверени и Нел се спъва и се изтъркулва надолу по стълбата.

Джинджи и Чаво ѝ помагат да стане. Прегръщат я от двете страни и продължават тримата към къщата на Чаво. Нел очевидно куца..

Еп. 65. Къщата. Нощ.

Чаво изнася още един стол на терасата и го поставя от другата страна на съгваемата масичка. Вади водката и я слага на масата. Откъм спалнята се появява Джинджи, който носи две чаши и формичката за лед. Чаво влиза в спалнята и вижда Нел, която е седнала на пода, облегла се е на леглото и спи. Чаво се опитва някак си да я издърпа на леглото, но не успява. Взема едно одеало и я завива.

Връща се на терасата и сяда на стола срещу Джинджи. Между тях стои отворената бутилка водка.

ЧАВО

НЕ ТЕ ПИТАХ ИСКАШ ЛИ КАФЕ.

ДЖИНДЖИ

ТИ ДА НЕ БИ ДА ИСКАШ КАФЕ?

ЧАВО

НЕ... ВИНОТО МАЙ МИ ДОЙДЕ В ПОВЕЧЕ.

ДЖИНДЖИ

НАЛИ ЗНАЕШ, ЧЕ ОТ ВИНО СЕ НАПИВАШ?

ЧАВО

ГОЛЕМИ ГЛУПОСТИ ЛИ ПРИКАЗВАХ?

ДЖИНДЖИ

НАПРОТИВ. АЗ СЪМ ДОШЪЛ ТУК ДА ТИ ЧУЯ
ВСИЧКИТЕ ГЛУПОСТИ.

ЧАВО

КАКВО?

ДЖИНДЖИ

ШЕГУВАМ СЕ.

ЧАВО

ДОБРЕ. НАЗДРАВЕ.

ЧАВО

ЗНАЧИ СИ ДОШЪЛ ДА МИ ЧУЕШ ВСИЧКИТЕ
ГЛУПОСТИ?

ДЖИНДЖИ

НИКАКВИ ГЛУПОСТИ НЕ ЧУХ. НАПРАВО БЕШЕ
ВЕЛИК. ЕДНА ОТ НАЙ-БЛЕСТЯЩИТЕ РЕЧИ,

КОИТО СЪМ ЧУВАЛ НАПОСЛЕДЪК. ЗНАЧИ,
ПОКРИВЪТ НЕ БИЛ ПРОТЕКЪЛ?

ЧАВО

ПОКРИВЪТ ТЕЧЕ.

ДЖИНДЖИ

ОБАЧЕ СЪСЕДИТЕ НЕ СА ТИ СЕ ОБАДИЛИ ДА ТИ
КАЖАТ, ЧЕ ВИЖДАТ КАК КЕРЕМИДИТЕ СЕ
РАЗМЕСТВАТ?

ЧАВО

ОБАДИХА МИ СЕ. КЕРЕМИДИТЕ НАПРАВО
ПЪЛЗЕЛИ НА ВСИЧКИ СТРАНИ КАТО ХЛЕБАРКИ.

ДЖИНДЖИ

СТРАШНА ГЛЕДКА.

ЧАВО

СТРАШНА

ДЖИНДЖИ

И КАКВО БЕШЕ ТОВА, ДЕТО ЦЯЛОТО
СЕМЕЙСТВО ТРЯБВАЛО ДА УМИРАТЕ В
СОЗОПОЛ?

ЧАВО

ХУБАВО Е ДА СЕ УМИРА В СОЗОПОЛ, ПОНЕЖЕ
ВСИЧКИ СЕ ПОЗНАВАТ И БИЕ КАМБАНАТА. И
ХОРАТА СПИРАТ НА УЛИЦАТА И ПИТАТ: „КОЙ Е
УМРЯЛ?”

ДЖИНДЖИ

ЗА ТЕБЕ НЯМА ДА БИЕ, ЗАЩОТО НЕ СИ ОТ
ЕНОРИЯТА. И ВЪОБЩЕ НЕ СИ КРЪСТЕН.

ЧАВО

НЕ БЯХ СЕ СЕТИЛ.

ДЖИНДЖИ

ОБАЧЕ ЗА БРАТ ТИ БИ. ЗА БАЩА ТИ БИХА ЛИ
КАМБАНАТА?

ЧАВО

НЕ ЗНАМ.

ДЖИНДЖИ

ИЗОБЩО НЕ СИ СЕ ВЪРНАЛ ДА ВИДИШ ДАЛИ ЩЕ
БИЯТ КАМБАНАТА ЗА БАЩА ТИ?

ЧАВО

ПЛАМКАТА СЕ УДАВИ НА СКАЛИТЕ. ТОВА Е
НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ. НЕЩАСТНИТЕ СЛУЧАИ СЕ
СЛУЧВАТ. БАЩА МИ УМРЯ В ОКРЪЖНА
БОЛНИЦА В БУРГАС. МАЙКА МИ УМРЯ В
ОНКОЛОГИЯТА. В СОФИЯ.

ДЖИНДЖИ

МНОГО УТЕШИТЕЛНО.

ЧАВО

ОТИВАМ ДА НАПРАВЯ КАФЕ.

Чаво става и минава през спалнята. Нел е паднала на пода до леглото,
одеалото се е изхлузило. Чаво го взема и я завива, така както е легнала на
пода.

Еп. 66. Къщата. Развиделява се.

Терасата. Чаво и Джинджи седят един срещу друг на столовете и вече
наистина изглеждат пияни. Бутилката водка е празна, чашите също са

празни. Пепелникът е препълнен. Две празни чаши от кафе стоят до празните чаши от водка. Небето е изсветляло и по най-подъл начин се развиделява.

ДЖИНДЖИ

ИМАШ. АЗ ЗНАМ, ЧЕ ИМАШ.

ЧАВО

НЯМАМ.

ДЖИНДЖИ

ИМАШ.

ЧАВО

ПРЕСТАНИ ДА ПОВТАРЯШ.

ДЖИНДЖИ

ИМАШ. АЗ ЗНАМ, ЧЕ ИМАШ.

ЧАВО

ЕЙ ЗА ТОВА ТЕ НАБИХ В ОСМИ КЛАС. НЕ МОГА
ДА ПОНАСЯМ НЯКОЙ ДА МИ ПОВТАРЯ КАТО
ПАПАГАЛ.

ДЖИНДЖИ

ИМАШ. ИМАШ ДЕСЕТ БУТИЛКИ ВОДКА.

ЧАВО

АЗ И СЕГА МОГА ДА ТЕ НАБИЯ.

ДЖИНДЖИ

НАБИЙ МЕ.ТИ СИ ДЕСТРУКТИВНА
ЛИЧНОСТ.УНИЩОЖИ ПЛАМКАТА, УНИЩОЖИ
БАЩА СИ, УНИЩОЖИ МАЙКА СИ, УНИЩОЖИ
НЕВА. КАКВО ОЩЕ ЩЕ УНИЩОЖИШ?

ЧАВО

НЕ ЗНАМ. СОЗОПОЛ? МИСЛЯ, ЧЕ Е ПЪЛНА ГАДОСТ.

ДЖИНДЖИ

А МЕН?

ЧАВО

А, ТИ СИ ЛЕСЕН. ПРОСТО СЪМ ТЕ ЗАБРАВИЛ В
СУМАТОХАТА. АЗ СИ ЛЯГАМ.

Става и тръгва към стаята.

ДЖИНДЖИ

ЧАВО, ИЗВИНЯВАЙ. АЗ СЪМ СЕ НАПИЛ.

Чаво се обръща и му удря едно кроше. Джинджи не отговаря. Просто стои
и изглежда изненадан.

ЧАВО

ИСКАШ ЛИ ОЩЕ ВОДКА?

ДЖИНДЖИ

НАЛИ КАЗА, ЧЕ НЯМАШ?

ЧАВО

ИМАМ. ЗА ПРИЯТЕЛИ ВИНАГИ ИМАМ.

Еп. 67. Къщата. Разсъмване.

Разсъмва се и времето продължава да е прекрасно.

Чаво спи с дрехите върху одеалото, с което е постлано леглото.

Нел спи на пода в стаята, завита с одеало.

Джинджи спи върху дървения под на терасата.

На масата има една празна бутилка водка и още една от която е изпито
доста.

Еп. 68. Фара. Разсъмване.

Разсъмва се. Джина е седнала на бетонната площадка на фара, слушалките са на ушите ѝ и изглежда отсъстваща. Слънцето се издига над хоризонта и сега вече е ден.

Еп. 69. Монреал. Следобед.

Нева е пред компютъра.

ОТКАЧАЛКАТА :/з.к./

*АКО СЕ НАЛОЖИ ПО НЯКАКВА ПРИЧИНА ДА СЕ
ВЪРНЕШ В ТОЗИ ГРАД, ТРЯБВА ДА СИ ЗАТВОРИШ
ОЧИТЕ И ИЗОБЩО ДА НЕ ГО ГЛЕДАШ.
ДОВЕРИ МИ СЕ. ЗАЩО ЩЕ ГО ГЛЕДАШ, НАЛИ СИ
ГО СПОМНЯШ? МИРИШИ ГО. ТОЙ ВСЕ ОЩЕ
МИРИШЕ ДОБРЕ, АКО ИЗБЯГВАШ МЕСТАТА,
КЪДЕТО ПЪРЖАТ ПОНИЧКИ.
СЛУШАЙ ГО. ВСЕ ОЩЕ МОЖЕ ДА СЕ ЧУЕ НА
ОПРЕДЕЛЕНИ МЕСТА.
МОЖЕ БИ НЯКОЙ ДЕН ЩЕ ПОТЪНЕ В МОРЕТО И
ПОСЛЕ ПАК ЩЕ ИЗПЛУВА.
ПОМНИ, ЧЕ УГОВОРКАТА СИ ОСТАВА. СКОРО ЩЕ
ИМАМ РОЖДЕН ДЕН...*

Нева седи на стол пред компютъра, кликва върху прикачения файл. Това е музика. Нева усилва звука и колоните гръмват. Жан-Беноа влиза в стаята, за да види какво става.

Нева седи срещу екрана и плаче.

ЖАН-БЕНОА

ТОВА Е...

НЕВА

ДА.

ЖАН-БЕНОА

НАЛИ ЩЕШЕ ДА БЛОКИРАШ АДРЕСА?

НЕВА

БЛОКИРАХ ГО.

ЖАН-БЕНОА

СИГУРНА ЛИ СИ?

НЕВА

СИГУРНА СЪМ.

ЖАН-БЕНОА

ДАЙ ДА ВИДЯ.

Жан-Беноа сядна на стола и спира музиката. Поглежда към Нева. Нева е седнала на пода и е опряла гърба си в стената. Продължава да плаче. Изглежда объркана и безпомощна и прилича на малко дете.

ЖАН-БЕНОА

НЯКОЙ ИСКА ДА ТИ ПРИЧИНИ БОЛКА.

НЕВА

ПРЕДИ ДА ЗАМИНЕ, ПУСКАШЕ ТОВА ЦЯЛАТА
СЕДМИЦА ОТ СУТРИН ДО ВЕЧЕР.

ЖАН-БЕНОА

ТОВА КОЙ ГО ЗНАЕ?

НЕВА

ТИ.

Жан-Беноа избира „блокирайте този адрес“ и натиска „ок“. Получава екран, на който пише: „този адрес беше вече блокиран“.

Еп. 70. Къщата. Ден.

Чаво лежи с дрехите върху одеолото на леглото. Очите му са отворени и гледа тавана.

Еп. 71. Окото. Някога. Вечер.

„Окото” е евтина кръчма на носа на Стария град на една пуста камениста площадка, отвсякъде обградена от море. Продават се кебепчета и пиене, има няколко маси, много хора седят по земята. В средата на площадката се вихри купон, озвучаван от портативен касетофон. Хората танцуват.

Чаво и Джинджи са седнали на една маса и пред тях има бутилка водка. Водката, естествено, е „Столичная”. Пият и мълчат. Имат пластмасови чаши и преди да отпият отливат първата глътка на земята.

ДЖИНДЖИ

ТИ...

ЧАВО

ОБЕЩА, ЧЕ НЯМА ДА ГОВОРИШ.

Джинджи млъква.

На съседната маса е седнала млада жена. Това е Нева. Пуши цигара и пред нея има кафе. Едното ѝ око е насинено и гледа пред себе си с решително изражение.

ДЖИНДЖИ

ГОСПОЖИЦЕ, ЗАЩО НЕ ДОЙДЕТЕ ДА ПИЕТЕ

ЕДНА ВОДКА С НАС?

На Джинджи му е страшно неловко да седи срещу Чаво и да мълчи в тази ситуация.

НЕВА

АМИ МОЖЕ. ОТ ТОВА КАФЕ САМО СЕ
ИЗНЕРВЯМ.

Сяда на масата срещу тях и те и наливат в пластмасова чашка. И
тримата мълчат. И Джинджи и Чаво се притесняват да гледат към нея
заради насиненото ѝ око.

НЕВА

СБИХМЕ СЕ С ГАДЖЕТО. СЛУЧВА СЕ...

ДЖИНДЖИ

СЛУЧВА СЕ.

Джинджи е крайно шокиран и изобщо не изглежда убеден, че се случва.

НЕВА

ТОЙ Е ПО–ЗЛЕ – СЦЕПИХ МУ ГЛАВАТА С ЕДНА
ЧАША. ОТИДЕ ДА ГО ШИЯТ В БУРГАС.

ДЖИНДЖИ

ПРАВИЛНО.

НЕВА

НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. ВЕЧЕ НЕ МИ Е ГАДЖЕ.

ДЖИНДЖИ

ПРАВИЛНО.

Чаво мълчи и си налива водка в чашата. Отлива първата глътка на
земята.

Нева го гледа внимателно. Взема чашата си и също отлива една глътка.

НЕВА

ТОЗИ ЧОВЕК Е МНОГО ЗЛЕ. АЗ МИСЛЕХ, ЧЕ
НИКОЙ НЕ Е ПО–ЗЛЕ ОТ МЕН, ОБАЧЕ ТОЙ Е ПО–
ЗЛЕ.

ДЖИНДЖИ

БРАТ МУ УМРЯ. УДАВИ СЕ НА СКАЛИТЕ.

НЕВА

ТУКА ЛИ?

ДЖИНДЖИ

ТОЧНО ТУКА.

Чаво го гледа страшно.

ДЖИНДЖИ

ДОБРЕ, ДОБРЕ, ДОБРЕ. ЩЕ СИ МЪЛЧА.

Тримата стоят на масата, мълчат и гледат към морето.

Еп. 72. Окото. Някога. Нощ.

Чаво, Джинджи и Нева са се преместили на скалите. Оттук морето се вижда доста по-добре. Седят един до друг, гледат прибоя в тъмното и мълчат. Чаво е в средата, Нева и Джинджи от двете му страни.

Изглежда, като че ли го пазят. Нева поглежда към Чаво и после го прегръща през рамо. От другата страна Джинджи прави същото. Чаво вдига ръката си и прегръща Нева.

Сега тримата са станали и се прибират. Отпред върви Джинджи, след него са Чаво и Нева. Те вървят прегърнати.

Еп. 73. Градския плаж. Някога. Зазорява се.

Чаво и Нева лежат голи по гръб върху постланите си якета. Много рано сутринта е и наоколо няма други хора. Лежат неподвижно, не говорят и гледат към небето.

ЧАВО

ЗАЩО ГЛЕДАМЕ НЕБЕТО?

НЕВА

В НЕБЕТО ИМА АНГЕЛИ.

ЧАВО

НЕ ГИ ВИЖДАМ. ТИ ВИЖДАШ ЛИ ГИ?

НЕВА

ВИДЯХ ГИ ПРЕДИ МАЛКО.

ЧАВО

АЗ СЪМ БИЛ С ГРЪБ КЪМ ТЯХ.

НЕВА

ДА. ЗАТОВА ИСКАМ И ТИ ДА ГИ ВИДИШ.

Чаво лежи и гледа небето над себе си.

ЧАВО

НЯМА АНГЕЛИ.

Еп. 74. Къщата. Ден.

Чаво лежи с дрехите върху одеолото на леглото. Вече е късен следобед, както личи по светлината. Изправя се замаян, сваля дрехите си и отива под душа.

Еп. 75. Созопол. Привечер.

Чаво върви през града, косата му е мокра и изглежда доста объркан. Наближава „Пъци“ и вижда още от далече масата, на която са седнали Джинджи, Нел и Док. Сакът на Док е до него на земята. Чаво се приближава и е очевидно, че като го виждат всички млъкват. Спира до масата и ги гледа. Пред всеки от тримата има пълна чаша с водка, но никой не е отпил. Пред всеки има цигари, но никой не пуши. Имат вид на маски, на актьори, които чакат сигнал, за да започнат да играят ролите си.

ЧАВО

ДОК, ТИ КАКВО ПРАВИШ ТУК?

ДОК

ДОЙДОХ МАЛКО ДА РАЗГЛЕДАМ ВИЕНА..

ЧАВО

МИСЛЯ, ЧЕ СРЕЩУ МЕН ИМА ЗАГОВОР.

По улицата се задава Откачалката и след нея върви кучето от плажа.

Откачалката се приближава и сяда на последния свободен стол. Кучето послушно ляга на земята до нея.

ОТКАЧАЛКАТА

ЗДРАСТИ.

ДЖИНДЖИ

ВОДКА, БАТКО, КЛИН КЛИН ИЗБИВА. ДАМАТА С ТЕБ ЛИ Е?

ОТКАЧАЛКАТА

В ИЗВЕСТЕН СМИСЪЛ, ДА.

ДОК

НЯКОЙ ЩЕ МИ ОБЯСНИ ЛИ СМИСЛЕНО, КАКВО
СТАВА?

ДЖИНДЖИ

ОТИВАМЕ ДА ХАПНЕМ РИБКА, БАТКО, В „КИРИКА“. И УТРЕ
В ДЕВЕТ НА КАВАЦИТЕ.

Еп. 79. Монреал. Ден.

Нева седи на терасата и гледа пред себе си. На коленете ѝ се е гушнала
голяма рижка котка. Жан Беноа се появя откъм хола. Остава прав до вратата
зад гърба ѝ.

ЖАН-БЕНОА

НЯКОЙ ИСКА НЕЩО ОТ ТЕБ.

НЕВА

ДА СЕ ВЪРНА В БЪЛГАРИЯ.

ЖАН-БЕНОА

ТИ ИСКАШ ЛИ?

НЕВА

НЕ, РАЗБИРА СЕ.

ЖАН-БЕНОА

ЗАЩО?

НЕВА

КАКВО ЗАЩО?

ЖАН-БЕНОА

ЗАЩО НЯКОЙ ЩЕ ИСКА ДА СЕ ВЪРНЕШ В
БЪЛГАРИЯ?

НЕВА

НЯМАМ НИКАКВА ПРЕДСТАВА.

ЖАН-БЕНОА

КОЙ МОЖЕ ДА ИСКА?

НЕВА

НЕ ЗНАМ. МАМА. НО ТЯ НЕ МОЖЕ ДА СИ СЛУЖИ С
КОМПЮТЪР.

ЖАН-БЕНОА

ПОМИСЛИ ЗА НЯКОЙ, КОЙТО ЗНАЕ ИМЕЙЛА НА ДЖИНА.

НЕВА

МОЖЕ ЛИ ДА ГО ВЗЕМЕ ДРУГ ЧОВЕК?

ЖАН БЕНОА

ВЪЗМОЖНО Е. МИНАХА ГОДИНИ. МОЖЕШ ДА СЕ
ОБЪРНЕШ КЪМ УАНОО. ТЕ МОГАТ ДА УСТАНОВЯТ
ИЗТОЧНИКА НА ТОРМОЗ ПО ИНТЕРЕНТ.

НЕВА

ТЯ НЕ МЕ ТОРМОЗИ.

ЖАН-БЕНОА

КОЯ Е ТЯ?

НЕВА

МНОГО ПРАВИЛЕН ВЪПРОС. АЗ МИСЛЯ ДА СИ НАПРАВЯ
КАФЕ.

ЖАН-БЕНОА

АКО ТИ ИСКАШ ДА ЗАМИНЕШ...

НЕВА

АЗ НЯМА ДА СЕ ВРЪЩАМ ВЕЧЕ ТАМ. НИКОГА.

Еп. 80. Созопол. „Пъци”. Някога. Ден.

*Нева седи в „Пъци” и яде баничка. Пред нея има една от някогашните
бутилки доматен сок и чаша с кафе.*

*По улицата минават Чаво, Джинджи, Нел и Таничка. Таничка е в
напреднала бременност. Чаво поглежда към масата на Нева и я вижда.
Нева става и изхвърля баничката си в най близкото кошче за боклук.*

Еп. 81. Под табелата на която пише „Созопол”. Някога. Ден.

*Табелката се намира след големия широк завой на излизане от града.
Точно пред нея стои Нева. Сакът ѝ е до нея на земята и е вдигнала ръка
за стоп.*

Още първата кола спира, но това е бялата лада на Чаво. Чаво се пресяга и отваря вратата откъм нейната страна.

ЧАВО

ЗА КЪДЕ?

НЕВА

ПРИБИРАМ СЕ.

ЧАВО

ДА ТЕ ЗАКАРАМ ЛИ?

НЕВА

ДО СОФИЯ?

ЧАВО

МОЖЕ И ДО СОФИЯ.

НЕВА

ДО РАЗКЛОНА ЗА БУРГАС.

ЧАВО

СТАВА.

Еп.82. До разклона за Бургас. Някога. Ден.

Двамата пътуват в колата и мълчат.

ЧАВО

НЕ МИ КАЗА, ЧЕ ЩЕ СИ ТРЪГВАШ.

НЕВА

НИТО ПЪК ЧЕ НЯМА.

ЧАВО

ИСКАМ ДА ТЕ ВИДЯ В СОФИЯ.

Нева мълчи.

ЧАВО

ИСКАМ ДА ТЕ ВИДЯ В СОФИЯ.

НЕВА

ПРЕДИ ДА РОДИ ЖЕНА ТИ, ИЛИ СЛЕД ТОВА?

Сега Чаво мълчи.

НЕВА

НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ. В СОЗОПОЛ НЕ СЕ БРОИ.

ЧАВО

С МЕН СЕ БРОИ.

Сега са стигнали до разклона, защото той е съвсем близо – веднага след Царския плаж. Чаво спира. Нева отваря вратата и излиза със сака на рамо.

Чаво седи в колата и не тръгва.

НЕВА

АКО ВИСИШ ТУК, НИКОЙ НЯМА ДА МИ СПРЕ.

ЧАВО

С МЕН СЕ БРОИ. И ОСОБЕНО В СОЗОПОЛ.

Нева стои на шосето и мълчи със сака на рамо. Чаво потегля.

Еп. 83. Каваците. Ден.

Чаво, Док, Джинджи и Нел са на плажа, разстилат плажни хавлии, събличат се. Плажът е доста празен, тук още няма строежи и всичко изглежда като едно време.

Нел носи чадър и се заема да го забие в пясъка. Док си сваля фланелката и остава по джинси.

ДОК

СПОРЕД МЕН ТОЗИ ПЛАЖ Е НУДИСТКИ.

ДЖИНДЖИ

МИСЛИШ ЛИ?

ДОК

ОПРЕДЕЛЕНО.

Док си сваля джинсите. Под тях няма бански, а обикновени слипове. Сваля и тях.

ДЖИНДЖИ

АМИ, ЩОМ СИ СИГУРЕН. /сваля си банските/

НЕЛ

ПО НУДИСТКИЯТ ПЛАЖ БЕШЕ НА „СМОКИНЯ”. ТУК СИ БЕШЕ БАНСКИ.

ДЖИНДЖИ

ВЕЧЕ НЕ. ТОКУ ЩО ДОКОТОРА ГО ОБЯВИ ЗА НУДИСТКИ.

НЕЛ

СУПЕР! /сваля си банския/

Чаво също си сваля банския и го хвърля на хавлията.

Чаво и приятелите му са петдесетгодишни и най-вероятно не изглеждат прекрасно голи. Това е централният плаж на „Каваците”, точно под кръглото барче, но хората са нарядко. Виждаме няколко български семейства, които гледат възмутено, но виждаме и други хора, по-руси, вероятно германци и поляци, които поглеждат, какво става и също си свалят банските.

ДОК

ТОКУ ЩО ИЗВЪРШИХМЕ РЕВОЛЮЦИЯ.

ДЖИНДЖИ

НИКОГА МОЖЕ БИ, ТРЯБВЯ ДА СЕ СПАЗВАТ ПРАВИЛАТА. ТУК НЕ Е БИЛО НУДИСТКО.

ДОК

МИСЛИШ ЛИ, ЧЕ ТЕ СПАЗВАТ ПРАВИЛАТА?

Виждаме едно семейство с деца, което възмутено си събира багажа, но останалите хора изглеждат доволни или поне не им пука.

ЧАВО

ТОЧКА ЗА ДОКОТОРА.

ДОК

ЩЕ ВЛИЗАШ ЛИ?

ЧАВО

НЕ ОЩЕ.

Ляга по гръб на хавлията и гледа небето.

Еп. 84. Каваците. Ден.

Времето е все така прекрасно, но вече е следобед и слънцето скоро ще се скрие. Всичко е красиво, застинало и унесено. Чаво се изправя.

ЧАВО

АЗ ВЛИЗАМ.

ДЖИНДЖИ

БРАВО НА ТЕБ. ДА ДОКАРАМ ЛИ ДУХОВАТА МУЗИКА?

Чаво тръгва към морето, влиза навътре и започва да плува. В далечината се мярва от време на време главата му и замахващата ръка.

После светлината започва да се променя. Слънцето се скрива зад облак и много бързо цялото небе почернява. Морето също променя цвета си и става жълтозелено, направо жълто под черното небе. Виждаме първите зайчета, много навътре, и как с много голяма скорост покриват цялото пространство чак до брега. Силна вълна, която се разбива в пясъка. Чаво плува навън доста панически. На брега вятърът е станал ужасен и малкото останали хора на плажа тичат след хавлии и найлонови торбички, вдигнати

във въздуха. В небето се понася първият чадър, а след него още няколко. Сега е станало тъмно и прилича на нощ. Чифт сандали летят над плажа и рус поляк тича чисто гол след тях. Бурята е страховита, но все още не е заваляло. Виждаме поляка, който е успял да хване и втория си сандал и пада на пясъка.

Джинджи, Нел, Чаво и Док, вече облечени и със събрани багажи стигат до предната редица маси на барчето, сядат под навеса и гледат морето.

Вятърът спира така внезапно, както е започнал. Сега небето е черно, морето е жълто и съвсем спокойно – няма никакъв вятър.

Келнерката стои до масата с тефтер и химикалка. Тя е напълно невъзмутима, сякаш никакъв катастрофичен филм не е имало току що.

ДЖИНДЖИ

ВОДКИ. И ЧАЙОВЕ. ОТ КАКВОТО ИМА..

И чак сега чуваме първата гръмотевица.

Еп. 85. Каваците. Ден.

Светкавица прорязва черното небе. Дъждът завалява изведнъж и много силно, сякаш някой е пуснал душа. Дъждът барабани по сламения покрив над тях. Четиримата са седнали, обърнати към морето. Пред всеки има чаша водка и чаша чай. Изглеждат щастливи и унесени, косите им са още мокри от морето, лицата им са отпуснати. В този момент светът е абсолютно приятелско място. Никой за никъде не бърза и няма начин да бърза, дори и да иска. Това е моментът на сладката приказка, заради удоволствието от самата сладка приказка.

ЧАВО

КОГАТО ДЕЦАТА БЯХА МАЛКИ, КАТО ЗАВАЛИ
ДЪЖД, ИГРАЕХМЕ НА АСОЦИАЦИИ.

НЕЛ

ДА. И ДАЖЕ ТОЧНО ТУК СМЕ ИГРАЛИ.

ДОК

КАК СЕ ИГРАЕ?

ЧАВО

КАТО ДОМИНО. СЛАГАШ ПЪРВАТА ПЛОЧКА И
ПОСЛЕ ОСТАНАЛИТЕ САМИ СЕ ПОДРЕЖДАТ.

ДОК

ПОКАЖИ.

ЧАВО

АКО В НЕЩО СЪМ ДОБЪР, ТО Е В БЪРБОРЕНЕТО
В СОЗОПОЛ ПО ВРЕМЕ НА ДЪЖД.

ДЖИНДЖИ

НАЗДРАВЕ.

ЧАВО

ПРЕДЛАГАТ МИ ДА ПРОДАМ КЪЩАТА.

ДЖИНДЖИ

ЗА КОЛКО?

ЧАВО

ЗА 400 ХИЛЯДИ ЕВРО.

ДЖИНДЖИ

ЗА 400 ХИЛЯДИ ЕВРО!

НЕЛ

ТВОЯТА КЪЩА!

ДЖИНДЖИ

И ЗАЩО НЕ ГИ ВЗЕМЕШ?

ЧАВО

ЗАЩОТО ТОВА СА МНОГО ПАРИ.

ДОК

400 ХИЛЯДИ ЕВРО НАИСТИНА СА ПРОБЛЕМ.

ДЖИНДЖИ

СЛАВА БОГУ, ПОНЕ ТОЗИ ПРОБЛЕМ ГО НЯМАМ.

ДОК

А АКО ИМАШЕ 400 ХИЛЯДИ ЕВРО, КАКВО
ЩЕШЕ ДА ПРАВИШ С ТЯХ?

ДЖИНДЖИ

НИКОГА НЯМА ДА ГИ ИМАМ, БАТКО, НЕ СЕ
ТРЕВОЖИ.

ДОК

ДОБРЕ, ДЕ. НЯМАШ ЛИ ВЪОБРАЖЕНИЕ?

ДЖИНДЖИ

ДОБРЕ, ПРИЗНАВАМ, ЧЕ ДА ИМАШ 400 ХИЛЯДИ
ЕВРО Е УЖАСЕН ПРОБЛЕМ.

ДОК

АЗ НЯМАМ НИКАКВА ПРЕДСТАВА КАКВО БИХ
МОГЪЛ ДА ПРАВЯ С 400 ХИЛЯДИ ЕВРО.

ДЖИНДЖИ

АМИ ТИ ДЕЦА НЯМАШ. ЯДЕШ ВАФЛИ. ИМАШ
КЪЩА В КНЯЖЕВО В БАВАРСКИ СТИЛ, ИЛИ
МОЖЕ БИ ТЮРИНГСКИ, ИЗВИНЯВАЙ, АКО СЪМ
МАЛКО ПРОСТ. КЪДЕ ВИКАХА „ОЙЛАРИПИ“?
ПИЕШ ЧАЙ И ЯДЕШ КНИГИ. И СПОРЕД МЕН,

ТОВА Е СЪЩОТО ЗЕЛЕНО ЯКЕ, С КОЕТО ТЕ
ПОМНЯ ОТ 78-МА ГОДИНА.

Док изцвилва внезапно от смях.

ДЖИНДЖИ

НЕЩО СМЕШНО ЛИ КАЗАХ?

ДОК

НАИСТИНА Е СЪЩОТО. ОТ 75–ТА.

Дъждът продължава да си вали кротко, спокойно, силно и без никакви промени. Небето вече не е черно – тъмносиво е, но някак си личи, че ей сега ще се отвори в него някакъв драматичен прозорец, през който слънчев лъч, като театрален прожектор ще започне да ги търси по сцената.

Ограничена отгоре от мокрия сламен покрив, гледката е прекрасна – завесата на дъжда, тъмножълтия пясък, малко по-светло жълтите шапки на сламените чадъри, все още доста зеленото море и тъмносивото небе.

ДЖИНДЖИ

ДОБРЕ, ДЕ! Вие всички сте принцове и принцеси и изобщо нямате нужда от 400 хиляди евро. Само аз имам и точно затова никога няма да ги получа. Печелим с Чаво конкурс за хотелски комплекс, обаче той първо полудява, а като го изписват от лудницата, идва на курорт в Созопол. Пълна лудост.

ЧАВО

Ами нали съм луд! кажи им, че съм луд.

ДОК

НЕ ЗНАМ. СПОРЕД МЕН ПО-СКОРО КОЙТО НЕ СТРАДА ОТ
ДЕПРЕСИЯ Е ЛУД В МОМЕНТА.

ДЖИНДЖИ

ЗНАЕШ ЛИ КОЯ ТИ Е НА ТЕБЕ НАЙ – ГОЛЯМАТА
ГРЕШКА, БАТКО? ЧЕ ОСТАВИ НЕВА ДА СИ
ЗАМИНЕ. ЗАЩОТО ТЯ НЕ БЕШЕ ПРИНЦЕСА И ТИ
ТОЧНО ОТ ТАКАВА ИМАШЕ НУЖДА.

ЧАВО

НЕ СЪМ Я ОСТАВИЛ ДА СИ ЗАМИНЕ.ТЯ НЕ МЕ
ПОПИТА ДАЛИ ИСКАМ ДА ЗАМИНЕ.

ДОК

ИГРАТА ЗАГРУБЯ.

И в този момент прозорецът се отваря в небето и един бял лъч се насочва
диагонално към четиримата на масата. Улучва лицето на Чаво и остава там.

ДЖИНДЖИ

МИСЛЯ, ЧЕ ЩЕ ИМА ПОСЛЕДНО КЪПАНЕ.

Еп. 86. Къщата. Вечер

Ранна вечер. Чаво отваря вратата на хладилника. Вади третата бутилка
водка – тази която са пили с Джинджи. Уморен е и го мързи да пренася
всичко нагоре. Остава на масата.

Еп. 87. Къщата. Някога. Нощ.

*На отсрещния стол е седнала Нева, облечена в дебел вълнен пуловер.
Пред нея също има чаша с водка. Изглежда бледа и нещастна и личи, че е
плакала. Вади цигара от пакета на масата, но наоколо не се вижда
запалка. Гледа към Чаво, но не му казва нищо, защото те вече не си*

говорят. Чаво вади от джоба си запалка и ѝ я подава. Нева си пали цигарата и хвърля запалката към Чаво през масата. Запалката пада на земята. Чаво става и послушно кляка на пода да я вдигне. В този момент Нева грабва бутилката от масата, влиза в клозета и се заключва. Чуваме как отвътре щраква резето.

ЧАВО

НЕВА! НЕВА, ОТВОРИ, МОЛЯ ТИ СЕ!

Еп. 88. Къщата. Нощ.

Чаво отваря вратата на мазата и сяда на дървения праг. Отсреща на бордюра до разноцветните кофи за боклук е седнала Откачалката. Празният сак е на тротоара до нея. И вече не само прилича на куче, а до нея е клекнало съвсем истинско кученце – онова от плажа. Изведнъж отвсякъде се разнася многогласен вик: „Гооооол!” и започва да се гърми. Има фойерверки, но очевидно и пистолетни изстрели. Звучи като истинска война. Гърмежи.

Откачалката седи на бордюра и го гледа в очите. Чаво не издържа на погледа ѝ, става и затваря вратата. Стои насред кухнята с чаша в ръка, поглежда настрани и вижда себе си и Нева на пода. Те са прегърнати и спят. Вкопчили са се един в друг по крайно отчаян и уплашен начин.

Еп. 89. Къщата. Вечер

Чаво си е допил чашата и изхвърля празната бутилка водка в боклука. Задрасква върху хладилника числото „3”.

Еп. 90. „Пъци”. Ден.

Не е ясно дали е сутрин или следобед, защото е облачно. Градът е притихнал и изглежда нереално празен, облян в някаква разсеяна светлина нито черна нито бяла. Облаците са високи и перести и времето изглежда спряло. Чаво седи сам на маса в „Пъци“ и гледа отсъстващо. Няма други клиенти. До масата му се приближава келнерката.

ЧАВО

ИЗВИНЕТЕ, ЗНАЕТЕ ЛИ КОЛКО Е ЧАСЪТ?

КЕЛНЕРКАТА

12 И 33.

ЧАВО

ТОГАВА ЕДНА ВОДКА.

Келнерката тръгва навътре.

По улицата се приближава Откачалката. Спира пред масата на Чаво, поглежда го и сяда срещу него. Гледа Чаво в очите и погледът ѝ е скръбен.

ЧАВО

ЩЕ ПИЕШ ЛИ ЕДНА ВОДКА С МЕН?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕ ЗНАМ. НЕ. ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ПОВЕЧЕ
НЯМА ДА ПИЯ ВОДКА.

ЧАВО

КАЖИ МИ ОТКЪДЕ СЕ ПОЗНАВАМЕ.

Келнерката идва и сервира водката на Чаво.

ОТКАЧАЛКАТА

ПОЗНАВАМЕ СЕ.

ЧАВО

ДЖИНА. ТАКА ЛИ?

ОТКАЧАЛКАТА

ТЯ НЕ МИ КАЗВАШЕ ДЖИНА. НЕ СИ ЛИ ЧУВАЛ ЗА „НАЙ-ДОБРАТА ПРИЯТЕЛКА ЗАВИНАГИ“?

ЧАВО

КОЯТО ЖИВЕЕШЕ В БРАЗИЛИЯ, ЗАЩОТО БАЩА
Й БЕШЕ ДИПЛОМАТ?

ОТКАЧАЛКАТА

В УРУГВАЙ.

ЧАВО

АЗ НЕ ТЕ ОБИЧАХ МНОГО.

ОТКАЧАЛКАТА

НИТО ПЪК АЗ.

ЧАВО

МИСЛЯ, ЧЕ СИ СПОМНЯМ НЯКАКЪВ КУПОН.

ОТКАЧАЛКАТА

ДА.

ЧАВО

СЕГА ИЗГЛЕЖДАШ ДОСТА ПО-ДОБРЕ.

ОТКАЧАЛКАТА

ДА. ТАКА СТАВА.

ЧАВО

КОЕ „ТАКА СТАВА“ ?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕЩАТА.

ЧАВО

ЖЕНАТА, КОЯТО СИ СПОМНЯМ ИЗОБЩО НЕ
ПРИЛИЧА НА ТЕБ. ЗАЩО ДА ТИ ВЯРВАМ?
КЪДЕ СТЕ БИЛИ НА ПИОНЕРСКИ ЛАГЕР?

ОТКАЧАЛКАТА

В КЛИСУРА.

ЧАВО

АМИ ТЕ ПИОНЕРСКИТЕ ЛАГЕРИ БЯХА ИЛИ В
КЛИСУРА, ИЛИ В ГОВЕДАРЦИ. АЗ ДРУГИ НЕ
ЗНАМ.

ОТКАЧАЛКАТА

В КЛИСУРА. БЯХМЕ В ТРЕТИ КЛАС. ЗНАЧИ ТИ Е
РАЗКАЗАЛА. ТОГАВА СТАНАХМЕ „НАЙ–ДОБРИ
ПРИЯТЕЛКИ ЗАВИНАГИ”.

ЧАВО

ПОНЕЖЕ ВИ НАБИХА?

ОТКАЧАЛКАТА

ПОНЕЖЕ НИ НАБИХА. КАЗАЛА ЛИ ТИ Е, ЧЕ
ТОГАВА СЕ ЗАКЛЕХМЕ?

ЧАВО

В ТРЕТИ КЛАС?

ОТКАЧАЛКАТА

ТОГАВА Е НАЙ–СЕРИОЗНО. ИЗМИСЛИХМЕ СИ
РИТУАЛ И ГО ИЗПЪЛНИХМЕ. МАГИЧЕСКИ
РИТУАЛ.

ЧАВО

АХА.

ОТКАЧАЛКАТА

НЕ Е СМЕШНО. АКО ЗНАЕШ, КОЛКО НЕ Е СМЕШНО.

ЧАВО

ВИЖ КАКВО, ДЖИНА. МОЖЕ ДА СМЕ СЕ
ЗАПОЗНАВАЛИ, НО АЗ ВСЪЩНОСТ НЕ ТЕ
ПОЗНАВАМ. МОЖЕ ДА СИ БИЛА ПРОЧУТАТА
„НАЙ–ДОБРА ПРИЯТЕЛКА ЗАВИНАГИ”, НО И
НЕВА НЕ ПОЗНАВАШ. МОЖЕ ДА СТЕ СИ ПИСАЛИ
ЦЯЛ ЖИВОТ, НО НЕ ЗНАЕШ КАКВО ЯДЕ НА
ЗАКУСКА, КОЙ НОМЕР ОБУВКИ НОСИ И ОТ КОЯ
СТРАНА НА ЛЕГЛОТО ОБИЧА ДА СПИ. ЗАЩОТО
В ТОВА ВАШЕ БЕЗКРАЙНО И МАГИЧЕСКО
ПРИЯТЕЛСТВО, Я, ВИ СЕ СЪБИРАТ ПОЛОВИН
ГОДИНА ДА СТЕ БИЛИ ЗАЕДНО, Я, НЕ. ЗАЩОТО
ТИ СЛЕД ОНЗИ ПИОНЕРСКИ ЛАГЕР СИ
ЗАМИНАЛА ЗА ГЪРЦИЯ, А ПОСЛЕ ЗА ПРАГА,
ПОСЛЕ ЗА БРАЗИЛИЯ И НАКРАЯ ЗА ХОЛАНДИЯ.

ОТКАЧАЛКАТА

ЗАПАДЕН БЕРЛИН. ОЖЕНИХ СЕ ЗА ХОЛАНДЕЦ И
ЗАМИНАХ ЗА ЗАПАДЕН БЕРЛИН.

ЧАВО

ЗАПАДЕН БЕРЛИН. И ПРЕЗ ВСИЧКОТО ТОВА
ВРЕМЕ Й ПИШЕШЕ ПИСМА, ЗА ДА МИ СЕ
БЪРКАШ В ЖИВОТА. ДАЖЕ НЕ ЗНАЕШ КАКВИ
ЦИГАРИ ПУШИ.

ОТКАЧАЛКАТА

„ГОЛОАЗ”. В МОНРЕАЛ ПУШЕШЕ „ГОЛОАЗ”. НЕ
ЗНАМ КАКВИ Е ПУШИЛА ТУКА, НО МОГА ДА
ПРЕДПОЛОЖА, ЧЕ Е ПУШИЛА КАКВОТО Й
ПАДНЕ. НЕ ЗНАМ ОТ КОЯ СТРАНА НА ЛЕГЛОТО

ОБИЧА ДА СПИ, НО ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ Й Е
БИЛО ВСЕ ЕДНО. ИЗБРАЛА Е ТАЗИ СТРАНА,
КОЯТО ТИ НЕ СИ ИСКАЛ.

ЧАВО

В МОНРЕАЛ?

ОТКАЧАЛКАТА

В МОНРЕАЛ ЖИВЯХМЕ ДВЕ ГОДИНИ В ЕДНА
СТАЯ. ИМАШЕ ДВЕ ОТДЕЛНИ ЛЕГЛА, НАЛИ СЕ
СЕЩАШ?

Светлосивите перести облаци продължават да си висят в небето, за
заблуда на противника, но сега вече може да се види, че истинските
облаци започват да се събират в дясно. Достатъчно черни и тежки.
Облаците, от които ще завали.

Чаво мълчи и си гледа в чашата.

ОТКАЧАЛКАТА

В КАНАДА. НЕВА ЗАМИНА ЗА КАНАДА С МЕН.

Еп. 91. Созопол. Ден.

Сега бурята започва и е страшна. Дъждат плисва изведнъж и всички се
спасяват панически. Хората от сергиите са се втурнали да прибират,
каквото могат. Някакъв художник, който е окачил картините си на щипки,
сега трябва да ги откачи една по една, но очевидно е закъснял. И по-добре
– като гледаме, какви са картините. Хора облечени плажно тичат по
улицата към най-близкия заслон. Главната опустява със страшна скорост и
остава само дъждът.

Еп. 92. Созопол. Ден.

Чаво и Откачалката са седнали в едно рибно ресторантче на Алеята. Масата им, покрита с карирана покривка, е съвсем мокра от двата края, където от навеса тече, но в средата е горе-долу суха и там пред всеки от тях стои порция сафрид и чаша водка. Този път Чаво изоставя с водката си, а Откачалката вече я е изпила.

ОТКАЧАЛКАТА

... 39-ТИ НОМЕР, НО ЦЯЛ ЖИВОТ Е ЛЪГАЛА, ЧЕ 38-МИ. НЕ ЗНАМ ЗАЩО Я Е СРАМ, ЧЕ НОСИ 39-ТИ НОМЕР, ОБАЧЕ Е ФАКТ. МОИТЕ ОБУВКИ НЕ Й СТАВАТ. ЗАЩОТО ВСЕКИ ИМА НУЖДА ОТ ЧОВЕК КАТО НЕВА, ОБАЧЕ ХОРАТА КАТО НЕВА СА МАЛКО И НЕ СТИГАТ ЗА ВСИЧКИ.

ЧАВО

ИСКАШ ЛИ ОЩЕ ЕДНА ВОДКА?

ОТКАЧАЛКАТА

ИСКАМ.

ЧАВО /внимателно/

И ТИ ЗАЩО СЕГА НЕ СИ В КАНАДА?

ОТКАЧАЛКАТА

АЗ БЯХ В КАНАДА ТОЧНО ДО КРАЯ НА XX ВЕК И НЕ МОЖАХ ДА ИЗДЪРЖА НИТО ЕДИН ДЕН ПОВЕЧЕ.

ЧАВО

А РАБОТА?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕ СМЕ МИЛИ ЧИНИИ. ПРЕПОДАВАХМЕ ФРЕНСКИ.

ЧАВО

В МОНРЕАЛ?

ОТКАЧАЛКАТА

КАНАДСКИЯТ ФРЕНСКИ НЕ Е КАТО ИСТИНСКИЯ.

НАШИЯТ БЕШЕ ПО–ДОБЪР.

ЧАВО

КОГА ЗАМИНАХТЕ?

ОТКАЧАЛКАТА

ДЕКЕМВРИ.

ЧАВО

АЗ Я ВИДЯХ ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ ПРЕЗ АВГУСТ.

ОТКАЧАЛКАТА

СКРИ СЕ ПРИ МЕН. БЕШЕ МНОГО ЗЛЕ..

ЧАВО

А БЕБЕТО?

ОТКАЧАЛКАТА

БЕБЕТО ГО МАХНА.

Чаво започва да яде сафрида си. Изглежда спокоен.

ЧАВО

А МЪЖЕ?

ОТКАЧАЛКАТА

КАКВИ МЪЖЕ?

ЧАВО

АМИ, В КАНАДА.

ОТКАЧАЛКАТА

ВСЪЩНОСТ, НЕВА СЕ ОЖЕНИ.

Еп. 93. Созопол. Ден.

Над Созопол вали и лятото сякаш е престанало да съществува завинаги. Небето е сиво, морето е сиво и улиците са празни. Притичват някакви хора с чадъри, някакви хора с мушамы и дори с найлонови пликчета на главата. Един е понесъл плажен чадър, на който пише „Кока Кола“. В горната част на Харманите дъждът се стича по туловищата на багерите и свлича кални ручей в строителните изкопи. Луксозните хотели на прашното шосе вече са луксозни хотели на калното шосе и дъждът се стича в бъбрековидните им басейнчета. Жълтото куче от плажа броди по шосето окаяно, мокро и цялото овалено в пясък.

Еп. 94. Къщата. Ден.

Чаво е в мазата и е напълно мокър –от дрехите му капе вода. Стои пред дървената маса, която сега е съвсем празна.

Еп. 95. Къщата. Някога. Ден.

Чаво е в созополската къща и си събира нещата в сака. Край него стои цялото семейство и го гледа мълчаливо. Бащата, Майката, Таничка и децата. Всички в пълен състав. Никой нищо не казва. Чаво вече е прибрал всичко в сака и затваря ципа. Тръгва към вратата и спира за миг, преди да излезе.

БАЩАТА

НЕ МОЖЕШ ДА СИ ОТИДЕШ. ТОВА Е ТВОЯТА КЪЩА.

ЧАВО

ПОДАРЯВАМ ВИ Я.

БАЩАТА

НЕ МОЖЕШ ДА Я ПОДАРИШ. И ПОДАРЯВАНЕТО
СИ ИМА ПРАВИЛА.

ЧАВО

НЕ И ПРИ КАТАСТРОФА. ОСТАНЕТЕ СПОКОЙНО
ПО МЕСТАТА СИ, ТОВА Е КАТАСТРОФА.

БАЩАТА

КАТАСТРОФИТЕ НАРАНЯВАТ.

ЧАВО

ТОЧНО ТАКА, ТЕ ЗА ТОВА СЛУЖАТ.

ТАНИЧКА

ЧАВДАРЕ, МОЛЯ ТЕ, УСПОКОЙ СЕ! АЗ МИСЛЯ,
ЧЕ ТРЯБВА ДА СЕДНЕМ И ДА ПОГОВОРИМ
СПОКОЙНО.

Чаво мълчи и гледа към майка си, която единствена не казва нищо.
Излиза със сака на рамо и затваря вратата след себе си.

Еп. 96. София. Някога. Ден.

Колата на Чаво се движи през София и приближава къщата на Док в
„баварски или тюрингски стил”, както на едно място казва Джинджи.
Това е стара и доста запусната къща в Горна баня. Чаво паркира, влиза в
двора и звъни по входния звенец. Излиза Док, който изглежда крайно
разсеян и дезориентиран.

ЧАВО

ЗДРАСТИ. ИМАШ ЛИ НЕЩО ПРОТИВ ДА ЖИВЕЯ
ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ ПРИ ТЕБ?

ДОК

НЕ, РАЗБИРА СЕ! ЗАПОВЯДАЙ.

Еп. 97. Чешкия клуб. Някога. Вечер.

Чаво и баща му са в Чешкия клуб. Келнерът стои до масата.

ЧАВО

*ДВЕ КЮФТЕТА. С ЛЮТЕНИЦА И С ПЪРЖЕНИ
КАРТОФКИ.*

БАЩАТА

*И ЗА МЕНЕ СЪЩОТО. И ЕДНА КАНИЧКА
ЧЕРВЕНО ВИНО.*

Келнерът тръгва и почти веднага се връща с кюфтетата.

ЧАВО

ТРИЙСЕТ СЕКУНДИ. ТИ ТУКА ВИНАГИ СИ БИЛ ЦАР.

БАЩАТА

АЗ СЪМ БИЛ КЕЛНЕР В ЧЕХИТЕ. ДОКАТО СЛЕДВАХ.

ЧАВО

НЕ ЗНАЕХ.

БАЩАТА

НО ТЕ ЗНАЯТ.

ЧАВО

НЕ Е ЛИ ВРЕМЕ ДА ЗАПОЧВАШ?

Келнерът носи каничката и чаши за вино. Остава ги и веднага си тръгва.

ЧАВО

ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ СИ МЕ ПОКАНИЛ ДА ГОВОРИМ.

БАЩАТА

НИЕ СИ ГОВОРИМ.

ЧАВО

ГОВОРИМ ЛИ СИ?

БАЩАТА

ИЗПРАТИЛ СИ ДОКУМЕНТИ ЗА РАЗВОД.

ЧАВО

ИЗПРАТИХ.

БАЩАТА

КАКВО СТАНА, ЧАВО?

ЧАВО

КАКВО ДА Е СТАНАЛО?

БАЩАТА

ИЗОСТАВИ СИ ДЕЦАТА. НЕ СИ ЛИ ЗАБЕЛЯЗАЛ?

ЧАВО

ВЛЮБЕН СЪМ.

Бащата започва да се смее.

ЧАВО

НЕ Е МНОГО СМЕШНО.

БАЩАТА

МНОГО Е СМЕШНО. ВЛЮБЕН БИЛ. ОЩЕ КОЛКО
МЕСЕЦА ЩЕ СИ ВЛЮБЕН? ЗАСЕГА КОЛКО
МЕСЕЦА СТЕ ЗАЕДНО?

ЧАВО

НЕ СМЕ ЗАЕДНО.

БАЩАТА

НЕ СТЕ ЛИ?

ЧАВО

НЕ.

БАЩАТА

ДАЙ ДА ГИ ЯДЕМ ТЕЗИ КЮФТЕТА, ЧЕ ЩЕ ИЗСТИНАТ.

ЧАВО /яде/

АБСОЛЮТНИ! ТАКИВА КЮФТЕТА ПРАВЯТ САМО
В ЧЕХИТЕ. КАТО БЯХ МАЛЪК...

БАЩАТА

КАТО БЕШЕ МАЛЪК, АЗ ТЕ ВОДЕХ ДА ЯДЕШ
КЮФТЕТА.

ЧАВО

ВЯРНО Е.

БАЩАТА

МИСЛИШ ЛИ, ЧЕ НИКОГА НЕ СЪМ СЕ ВЛЮБВАЛ?

ЧАВО

ИСКАШ ДА КАЖЕШ СЛЕД...

БАЩАТА

АМИ НИЕ С МАЙКА ТИ СЕ ОЖЕНИХМЕ КАТО
БЯХМЕ И ДВАМАТА В ГИМНАЗИЯТА.

ЧАВО

ВЛЮБВАЛ ЛИ СИ СЕ?

БАЩАТА

ТИ КАК МИСЛИШ?

ЧАВО

И ЗАЩО НЕ СИ СИ ТРЪГНАЛ?

БАЩАТА

ТИ СИ МОЕТО ПРОДЪЛЖЕНИЕ.

ЧАВО

ТИ ЧУВАШ ЛИ СЕ КАКВО ГОВОРИШ? А ПЛАМКАТА?

БАЩАТА

ПРОВАЛИХ СЕ. С ПЛАМКАТА СЕ ПРОВАЛИХ.
НАЛИ ТОВА ИСКАШЕ ДА ЧУЕШ?

ЧАВО

НЕ.

БАЩАТА

ПЛАМКАТА УМРЯ. ОСТАВИ ГО ПЛАМКАТА.

ЧАВО

ОСТАВЯМЕ ГО ПЛАМКАТА. СТРАХОТНИ КЮФТЕТА.

БАЩАТА

АЗ БЯХ ЛИ С ВАС КАТО БЯХТЕ МАЛКИ?

ЧАВО

БЕШЕ. АЗ СЛЕД МАЛКО ТРЯБВА ДА ТРЪГВАМ.
ИМАШ ЛИ ДА МИ КАЖЕШ ОЩЕ НЕЩО?

БАЩАТА

АМИ ДОКУМЕНТИТЕ ЗА РАЗВОДА.

ЧАВО

КАКВО ДОКУМЕНТИТЕ ЗА РАЗВОДА?

БАЩАТА

ТАНИЧКА ГИ ПОДПИСА. ЗАМИНАВА ЗА ВИЕНА. С
ДЕЦАТА.

ЧАВО

КАКВО ЩЕ ПРАВИ ВЪВ ВИЕНА?

БАЩАТА

ЩЕ РАБОТИ В ЕДНО БЪЛГАРО–АВСТРИЙСКО
ТЪРГОВСКО ДРУЖЕСТВО.

ЧАВО

КОГА ЗАМИНАВАТ?

БАЩАТА

СЛЕД ДВЕ СЕДМИЦИ. ИСКА ДА ДОЙДЕШ ДА СЕ
СБОГУВАШ.

ЧАВО

ДА. ЩЕ ТРЯБВА ДА ДОЙДА.

КЕЛНЕРЪТ

ОЩЕ ВИНО?

Бащата мълчи.

Еп. 98. София. Някога. Ден.

Това е аптаментът, в който Чаво и Таничка са живели с децата, докато са били заедно. Това е преобърнатата сцена – тази, която сега си събира багажа е Таничка. Своя и на децата. Събира си багажа е меко казано – аптаментът просто се опразва напълно. На улицата е спрял камион и носачи отнасят всички мебели. Чаво стои прав на сред все по-празния хол. Двете деца са седнали на пода и са подпрели гръбчетата си на стената. Това все по-малко прилича на тяхната къща и никога повече няма да бъде. Таничка търчи наоколо и дава разпореждания на носачите. В единия ъгъл са разположени четири големи кашона.

ТАНИЧКА

ТОВА СА ТВОИТЕ НЕЩА. КАКВО ДА ГИ ПРАВЯ?

ЧАВО

НА БОКЛУКА.

ТАНИЧКА

ЕДИНИЯТ КАШОН СА САМО ПРОЕКТИ.

ЧАВО

ПОДАРЯВАМ ТИ ГИ. МОЖЕ ДА РЕШИШ ДА ПОСТРОИШ
КУЛТУРЕН ДОМ НА МЕТАЛУРГА ВЪВ ВИЕНА.

ТАНИЧКА

БЛАГОДАРЯ. ЩЕ ИМ КАЖА ДА ГИ СВАЛЯТ НА УЛИЦАТА.
АКО ЩЕ ГИ НОСИШ НА БОКЛУКА СИ Е НА ТВОИ РАЗНОСКИ.

Хамалите мъкнат кашони и найлонови торби с всичко, което е имало в къщата. Не е известно къде ги носят и за какво ще потрябват занаят. Мъкнат някакво детско чекмедже пълно с играчки от което изпада един пумпал. Пумпалът се търкаля насред празния хол. Чаво го взема от пода, сядва срещу децата, помпа го и го завърта. Сега тримата седят на пода – Чаво, Стоян и Маня и си играят с пумпала.

Еп.99. Къщата. Нощ.

Чаво е долу в мазата. Взема химикалката и задрасква на врата на хладилника цифрата „5”.

Еп.100. Къщата. Ден.

Стаята на Чаво. Светлината е все така сива и не е ясно, кое време на деня е. Вратата към балкона е отворена. Чаво лежи в леглото си, завит с одеало, яде парче пица от картонена подложка и гледа дъжда. Дояжда пицата, смачква подложката и я хвърля на пода. Става, притичва по гащи до мазата, вади бутилка водка, чаша и лед от хладилника и притичва отново нагоре.

Това е, което вижда Док, който го чака прав насред стаята - Чаво бос, по пуловер и гащи и с бутилка водка в ръка.

Док е облечен с джинси и с зеленото си яке. Абсолютно мокър е. Двамата стоят и се гледат.

ДОК

ТАЗИ КОЯ Е ПОДРЕД?

ЧАВО

ШЕСТАТА.

ДОК

ЗНАЧИ СЪМ ДОШЪЛ ГОРЕ–ДОЛУ НАВРЕМЕ.

Док излиза стремително от стаята и чуваме как слиза по стълбите надолу.

Чаво разполага всичко на пода, ляга си пак и се завива с одеалото. Чува се как долу в кухнята дрънчат празни бутилки. Чаво си слага лед в чашата, налива водка и си пали цигара.

ДОК

ЧЕТИРИ В ХЛАДИЛНИКА, ЕДНА ТУК И ЧЕТИРИ В
БОКЛУКА. ДЕВЕТ.

Чаво мълчаливо посочва с глава към балкона, където празна бутилка водка се търкаля под напора на вятъра.

Док излиза на балкона и се връща в стаята с празната бутилка водка в ръка.

ДОК

ДОБРЕ. А АЗ СИ ПОМИСЛИХ, ЧЕ КРЕТЕНЪТ
ДЖИНДЖИ СИ СЪЧИНЯВА.

ЧАВО

КАКВО СИ Е СЪЧИНИЛ КРЕТЕНЪТ ДЖИНДЖИ?

ДОК

А, НЕ! ТИ МИ КАЖИ! ТОЙ КАЗА ДЕСЕТ БУТИЛКИ
ВОДКА. НАИСТИНА СА ДЕСЕТ. ТАКА, ЧЕ СЕГА
ГОВОРИШ ТИ.

ЧАВО

ПОГЛЕДНИ ПАК НА БАЛКОНА.

Док излиза на балкона и се връща с още една празна бутилка. Изглежда объркан, защото бутилките са единайсет. Връща се обратно и ги оставя на балкона.

ДОК

ЗАБРАНЕНО ЛИ Е ДА МИ СИПЕШ?

ЧАВО

ИМА ЕДНА ЧАША НА МАСАТА.

Док пак излиза, излива дъждовната вода от чашата и я донася. Лицето му се е разведрило, защото е разрешил загадката.

ДОК

КУПИЛ СИ ОЩЕ ЕДНА, ПОНЕЖЕ СТЕ ПИЛИ С
ДЖИНДЖИ И НЕЛ. ЗНАЧИ АКО АЗ ПИЯ СЕГА,
ИМАШ ПРАВО ДА НАВАКСАШ КОЛИЧЕСТВОТО.

Подава си чашата. Чаво му налива.

Док стои прав с чашата в ръка, но в стаята няма къде другаде да се седне. Той оставя чашата на пода, съблича мокрото си яке, събува си мокрите кецове и сяда в леглото срещу Чаво. Завива се с другия край на одеалото.

ДОК

ЗАЩО НЕ СИ ВЪВ ВИЕНА?

ЧАВО

А ТИ ОТКЪДЕ ЗНАЕШ, ЧЕ НЕ СЪМ?

ДОК

ДЖИНДЖИ МИ НАПИСА ИМЕЙЛ. ДОШЪЛ СИ В
СОЗОПОЛ ДА ИЗПИЕШ ДЕСЕТ БУТИЛКИ ВОДКА И
СЛЕД ТОВА ДА СЕ САМОУБИЕШ.

ЧАВО

ДЖИНДЖИ НЯМА ОТКЪДЕ ДА ЗНАЕ ТОВА.

ДОК

ДА...НАЗДРАВЕ, БАТКО.

ЧАВО

НЕ ЗНАМ ОТКЪДЕ ГО ЗНАЕ ДЖИНДЖИ, НО ГО Е
РАЗБРАЛ
ПОГРЕШНО.

ДОК

ИМАШ ДУМАТА ЗА РАЗЯСНЕНИЯ. ЗАЩО
ТОЧНО ДЕСЕТ – МНОГО ГЛУПАВО ЧИСЛО И
С НИЩО НЕ СЕ ВРЪЗВА. ЗАЩО ТОЧНО В
СОЗОПОЛ И ЗАЩО ТРЯБВА ДА СЕ
САМОУБИВАШ? ПО ПРИНЦИП НЯМАМ НИЩО
ПРОТИВ ТАКАВА ИДЕЯ, САМО СЕ ОПИТВАМ
ДА РАЗБЕРА.

ЧАВО

НЕ ЗНАМ, ДАЛИ ИСКАМ ДА СЕ САМОУБИВАМ.

ДОК

ЕКСПЕРТИЗАТА УСТАНОВИ НАЛИЧИЕ НА
СЪОТВЕТНОТО КОЛИЧЕСТВО БУТИЛКИ ВОДКА.
КАКТО И ПЛАН–ГРАФИК, ОКАЧЕН НА ВРАТАТА
НА ХЛАДИЛНИКА. ПИЕШ ЛИ СИ ХАПЧЕТАТА?

ЧАВО

СПРЯЛ СЪМ ХАПЧЕТАТА,ДОКОТОРЕ. ВСЪЩНОСТ АЗ
СМЯТАМ, ЧЕ СЪМ ИСУС ХРИСТОС И ПОНЕЖЕ НИКОЙ НЕ
МИ ВЯРВА, РЕШИХ ДА ДОЙДА В СОЗОПОЛ, ДА ИЗПИЯ
ДЕСЕТ БУТИЛКИ ВОДКА И ПОСЛЕ ДА СЕ САМОУБИЯ.

Док изведнъж се изхилва с неочаквания си и стряскащ смях.

ДОК

ДОБРЕ. РАЗКАЖИ МИ ТИ. КАКВО ЩЕ СТАНЕ
СЛЕД КАТО ГИ ИЗПИЕШ?

ЧАВО

НЕ ЗНАМ.

ДОК

НО ЩЕ СТАНЕ НЕЩО, ТАКА ЛИ?

ЧАВО

ДА.

ДОК

ДОБРЕ. АКО ТОВА Е ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ, НИЩО НЕ
ПРЕЧИ БУТИЛКИТЕ ДА СА ДЕСЕТ. ЗНАЧИ, НЕ СИ
САМОУБИЕЦ, А ПРОСТО ПРАКТИКУВАШ МАГИЯ?

ЧАВО

ТОВА ПО–ХУБАВО ЛИ Е, ИЛИ ПО–ЛОШО?

ДОК

МОЖЕ ДА СЕ ОКАЖЕ ПО–ОПАСНО. КАКВО
СТАНА МИНАЛИЯ ПЪТ ВЪВ ВИЕНА?

ЧАВО

КУЛТУРЕН ШОК И СЕ ПОБЪРКАХ. НЕ БЯХ
ВИЖДАЛ ВИЕНСКО КОЛЕЛО.

ДОК

РАЗКАЖИ МИ, КАКВО СТАНА ВЪВ ВИЕНА.

ЧАВО

ЗАГУБИХ ЧУВСТВО ЗА РЕАЛНОСТ.

ДОК

ЗНАМ ЗА КАКВО ГОВОРИШ.

ЧАВО

НЕ, НЕ ЗНАЕШ! ТОВА НЕ Е НА ТЕОРИЯ, А СЕ
УСЕЩА. ВСИЧКО НАОКОЛО Е КАТО НА ФИЛМ,
КОЙТО МИ ПРОЖЕКТИРАТ, ОБАЧЕ МЕНЕ МЕ
НЯМА В ТОЗИ ФИЛМ И НЕ МОГА ДА ПРОМЕНЯ
НИЩО В НЕГО. МОГА САМО ДА ГЛЕДАМ.
ИМАШЕ ЕДНО ШАДРАВАНЧЕ НА ДВОРА. С
ВОДА. А АПАРТАМЕНТА НА ТАНИЧКА Е НА
ВТОРИЯ ЕТАЖ. АЗ ИСКАХ ДА ХВЪРЛЯ НЕЩО
ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА, ЗА ДА КАЖЕ „ПЛЪОК”,
РАЗБИРАШ ЛИ?

ДОК

АКО КАЖЕ „ПЛЪОК”, ЗНАЧИ МОЖЕШ ДА
ВЪЗДЕЙСТВАШ ВЪРХУ ФИЛМА.

ЧАВО

ХВЪРЛИХ ЕДНО ЧЕРВИЛО НА ТАНИЧКА.
ЗАМАХНАХ И СЕ ПРИЦЕЛИХ И ТО НИТО КАЗА
„ПЛЪОК”, НИТО СЕ УДАРИ В ЗЕМЯТА. ПРОСТО
ИЗЧЕЗНА ВЪВ ВЪЗДУХА. ПОСЛЕ ХВЪРЛИХ
ЗАПАЛКАТА СИ И СТАНА СЪЩОТО.

ДОК

СИГУРНО НА ДВОРА Е ИМАЛО ТРЕВА.

ЧАВО

РАЗБИРА СЕ, ЧЕ НА ДВОРА ИМАШЕ ТРЕВА. АЗ
В МОМЕНТА НЕ СЪМ ЛУД, НАЛИ СЕ СЕЩАШ?
ИЗЛЕКУВАХТЕ МЕ.

ДОК

МОЖЕ ТОЧНО ТОГАВА ДА СИ ИМАЛ
ПРАВИЛНОТО ЧУВСТВО ЗА РЕАЛНОСТ.

ЧАВО

О, НЕ МИ ГИ ПРОБУТВАЙ ТИЯ! МОЖЕ ДА СИ
ГО ЧЕЛ, НО НЕ ЗНАЕШ КАКВО Е.

ДОК

ЧОВЕК СЕ ЧУВСТВА ИЗПЛАШЕН.

ЧАВО

ТО Е ВСЕ ЕДНО, ЧЕ ВЕЧЕ СИ УМРЯЛ, А САМО
НА ТЕБ СА ПРОПУСНАЛИ ДА ТИ СЪОБЩЯТ.
ДАЖЕ НЕ МОЖЕ ДА СЕ НАРЕЧЕ СТРАХ. ЛЕДЕН
УЖАС.

ДОК

ОБАЧЕ И ТОЙ НЕ Е РЕАЛЕН.

ЧАВО

И ТОЙ Е КАТО НАСЪН.

Док го гледа ухилен и отпива от водката си.

ДОК

ТОВА НЕ Е БОЛЕСТ. ПЪРВОТО, КОЕТО ТРЯБВА
ДА ЗНАЕШ Е, ЧЕ НЕ Е БОЛЕСТ.

На балкона случайните пориви на вятъра търкалят по дървения под двете
празни бутилки водка. Чаво и Док са се излегли от двете страни на
леглото и пият шестата бутилка. Дъждът вали навън и целият град е
потънал в бяла мъгла.

Еп.101. Созопол. Ден.

Целият град е потънал в бяла мъгла. И сега виждаме, че това не е град разположен в реалността и не е град, който въобще е възможно да съществува. Всичко е скрито от дъжда и мъглата и само отделни времена и места внезапно се оказват на фокус. Те са странни. И по никакъв начин не могат да имат нещо общо помежду си. Постепенно се стъмнява и нещата, които могат да си видят стават все по-малко.

Еп.102. Къщата. Вечер.

Чаво е долу в мазата и току що е изпратил Док. Сега е облечен с джинсите и пуловера, изхвърля празната бутилка в кофата за боклук и задрасква върху листа на хладилника числото „6”.

Еп.103. Созопол. Ден.

Созопол изглежда като измрял от някаква епидемия. Уличните сергии са прибрани, повечето магазинчета са затворени. На баничарницата виси надпис:

ЗАТВОРЕНО ДОКАТО СПРЕ ДЪЖДА

Времето е престанало да съществува.

Чаво върви по улицата облечен в странни дрехи – много голямо старо шушлеково яке и надолу торбести панталони, които очевидно са му много големи. Панталоните са навити почти до коленете. Обут е с джапанки и това е съвсем подходящо, защото водата, в която газии е малко над глезена. Завива към пристанището.

На кейчето при рибарските лодки трима-четирима местни са се събрали и гледат нещо на земята. Това е някаква много странна риба, голяма горедолу колкото кефал. Изглежда, като че ли някакво дете я е направило от пластелин и после без да иска я е деформирало. От едната страна е по-

издута, от другата по-сплескана. На мястото, където трябва да е окото, кожата е гладка и няма нищо.

ЧАВО

КАКВО Е ТОВА?

ПЪРВИ МЪЖ

ТИ МИ КАЖИ.

ВТОРИ МЪЖ

БЕЛОМОРСКА Е.

ТРЕТИ МЪЖ

ДА БЕ, БЕЛОМОРСКА!

ЧАВО

НЯМА ОЧИ.

ТРЕТИ МЪЖ

ТИ ОСТАВИ, ЧЕ НЯМА ОЧИ, АМИ НЯМА УСТА.

ЧАВО

А ОТ ДРУГАТА СТРАНА?

ПЪРВИ МЪЖ

АЗ Т'ВА НЕЩО НЕ ИСКАМ ДА ГО ПИПАМ.

ЧАВО

КОЙ ГО ХВАНА?

ПЪРВИ МЪЖ

БАЙ ЛЕФТЕР.

Виждаме стария рибар в лодката. Събира рибите от дъното и нещо си мърмори. Изглежда ядосан. Вижда, че Чаво тръгва към лодката и изведнъж започва да крещи:

БАЙ ЛЕФТЕР

АЙДЕ, ДА ВИ НЯМА ТУКА. К'ВО СТЕ СЕ
СЪБРАЛИ? КОЙТО ГО ИСКА, ДА ГО ВЗИМА, АКО
НЕ, КОТКИТЕ ША ГО ИЗЯДАТ. ХВАНАЛ СЪМ ГО
БИЛ...

Еп. 104. Созопол. Някога. Ден.

Вали. Чаво и Нева пътуват към Созопол. Зима е. Чаво кара, а Нева гледа през прозореца. Минават през пристанището и влизат в Стария град. Това е все още Созопол от преди строителния бум, но ужасно странен и неузнаваем, защото е декември. Няма сняг, няма и дъжд в момента, но има мъгла и всичко е като в сън. Градът е празен и не се вижда жива душа. И двамата мълчат и това засилва усещането за нереалност. Спират пред къщата и Чаво отключва. Носят съвсем малко багаж.

Еп. 105. Созопол. Някога. Ден.

Зима е и навсякъде се стеле мъгла. Чаво е на хълма по пътя към Царския плаж и носи малка брадвичка. Този хълм е обрасъл с недорасли борчета, останали от времето на залесяването. Те, разбира се, са засадени прекалено на гъсто и половината са изсъхнали. Чаво избира едно малко, зелено борче и започва да го сече с брадвичката. Това никак не е лесна задача, ако го правиш за пръв път през живота си.

Еп. 106. Къщата. Някога. Ден

В мазата. Нева е разтворила на масата вътрешната страница на някакъв женски вестник. Там пише:

НАШИТЕ РЕЦЕПТИ

НОВОГОДИШНА БАНИЦА С КЪСМЕТИ

До вестника на масата има пакет готови кори, тава и голяма буца сирене, празна купа и пакетче масло. Нева държи химикалка и чете внимателно рецептата. Подчертава първото изречение, което гласи: „Намазвате дъното на тавата с олио или прясно масло.”

Нева отваря пакетчето масло и намазва дъното на тавата. След това задрасква първото изречение и започва да чете второто. Очевидно е, че предприема този експеримент за пръв път в живота си.

Еп.107. Къщата. Някога. Вечер.

Чаво и Нева са в мазата. В средата на голямата маса са забити няколко пирона, които придържат борчето право. Играчки за елха там естествено няма, затова борчето е украсено, с каквото падне. Има два гърдена на Нева и два чифта обици, памук и няколко торбички чай, оцветени с цветни фулмастери. На върха има изрисуван картонен ангел. Ангелът прилича на Нева. На масата пред борчето гори дебела бяла свещ. Има включен транзистор и от него се чува:

„... Да ви е честита Новата ... „

От транзистора се носят гърмежи и фойерверки. Чаво отваря бутилка шампанско и налива в две чаши. Двамата се чукат и отпиват от чашите. После се прегръщат и остават така много дълго. От пуснатия с пълна сила транзистор звучи „Дунавско хоро”, чуват се бомбички и фойерверки, на фона тече бодър репортаж на радиоводец от площада. Нева отваря фурната, вади тавата с баницата и я поставя на масата. Баницата леко се чернее и е точно на границата между силно препечена и изгоряла, но все пак всичко е под контрол и изобщо не се вижда дим.

НЕВА

МАЛКО Я ПРЕГОРИХ.

ЧАВО

ИДЕАЛНА СИ Е.

Нева се усмихва и завърта тавата. Чаво взема парчето, което се е паднало пред него, слага го на масата и започва да рови за късмета. Вади сгънатото листче е го разгъва. На листчето пише „Нева”.

ЧАВО

МНОГО МИ ХАРЕСВА.

НЕВА

КЪСМЕТА ЛИ?

Чаво яде от баницата. От устата му се ронят почернели парченца кора.

ЧАВО

И БАНИЦАТА. МНОГО Е ВКУСНА.

БАЩАТА

ИМА ЛИ И ЗА МЕН?

Двамата вдигат глави и го виждат застанал прав до вратата. Държи бутилка уиски, опакована картина в рамка и голям найлонов плик.

БАЩАТА

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!

Бащата оставя бутилката на масата. Нева се изправя. Бащата се приближа до нея и я целува по двете бузи. След кратко колебание тя също го целува.

ЧАВО

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА! СИПИ СИ
ШАМПАНСКО ДА СЕ ЧУКНЕШ.

Никой не му подава чаша, затова Бащата сам си взема от шкафчето и си налива шампанско от бутилката на масата. Сега Чаво се изправя, за да се чукне с баща си. Не се целуват.

БАЩАТА

ИМА ЛИ БАНИЦА И ЗА МЕН?

НЕВА

МАЛКО Е ИЗГОРЯЛА.

БАЩАТА

ИДЕАЛНА СИ Е.

Нева завърта тавата и той взема парчето, което му се е паднало. Вади листчето с късмета и го разгъва. На него пише : „Нева“.

БАЩАТА

*И КЪСМЕТЪТ Е ХУБАВ. ДОНЕСЪЛ СЪМ ВИ
ПОДАРЪЦИ.*

Взема от пода опокаваната картина и я подава на Чаво. Чаво разкъсва хартиената опаковка и я пуска на пода. Държи картината в ръце, мълчи и я гледа. Развълнуван е и не може да каже нищо. Картината е нереална и някак приказна. Там може би е нарисувано цялото му детство.

БАЩАТА

ЗНАМ, ЧЕ ТАЗИ Я ОБИЧАШ.

ЧАВО

ДА. ВИНАГИ СЪМ Я ИСКАЛ.

БАЩАТА

ЗА ТЕБ Е. АЗ СЪМ Я НАРИСУВАЛ ЗА ТЕБ..

И тримата мълчат и е някак неловко.

БАЩАТА

ЗА ВАС ДВАМАТА.

Но е неубедително, защото очевидно не е така. Подаръкът е за Чаво и подарък за Нева няма. Такава е истината.

БАЩАТА

ЧАКАЙТЕ, ЩЯХ ДА ЗАБРАВЯ.

Бащата, вдига от пода големия найлонов плик и започва да вади от него – кутия с луксозни шоколадови бонбони, още една кутия с коледни курабийки във формата на сърца, луксозна мъжка риза в красива опаковка, албумче със снимки – на корицата се вижда снимка на Таничка, прегърнала двете деца / зад тях се вижда красив виенски площад/ и пластмасова кутийка с прозрачен капак, под който се виждат свършени триъгълни банички, изпечени точно, колкото трябва. Има и два затворени плика. На единия пише: „От Стоян“, на другия: „От Маня“.

БАЩАТА

ОТ ДЕЦАТА. КОЛЕТ ЗА ВАС.

Чаво и Нева гледат нещата на масата, но не ги докосват. Чаво взема недояденото си парче изгоряла баница и започва да го яде. Нева преглъща, но е твърдо решена да се държи прилично.

Бащата също взема своето парче баница и възпитано го изяжда до последната черна троха. Нева отваря пластмасовата кутийка, взема една триъгълна баничка и вади късметчето от нея. Там с красив почти калиграфски почерк пише „Щастие и благополучие“. Остава късметчато на масата. Там посред цялото изобилие, все още лежат двете разгънати листчета, на които пише „Нева“.

БАЩАТА

ЗАВАЛЯ СНЯГ.

*И тримата поглеждат към прозореца. Да, колкото и да е невероятно,
над Созопол вали сняг.*

Еп.108. Къщата. Нощ.

Чаво е в мазата. Изхвърля празната бутилка водка в кофата за боклук и задрасква числото „7” върху листа на хладилника.

Еп. 109. Созопол. Нощ.

Продължава да вали. Откачалката се е прислонила под стряхата на Старото кафене. Дъждът вали върху кецовете ѝ, но тя е на сухо. Също и лаптопът ѝ. Тя отваря снимка, и я гледа. Това е същата снимка на масата в „Пъци” с Чаво и празните чаши водка. Но сега Чаво не е сам на масата. Съвсем ясно се вижда как на масата срещу него седи Откачалката, вдигнала чаша водка в ръка. Прикачва снимката и започва да пише мейл.

ОТКАЧАЛКАТА: /з.к./

*ЗДРАВЕЙ СЕГА И ЧЕТИ ВНИМАТЕЛНО!
ВЗЕМИ САМОЛЕТА И ТРЪГВАЙ ВЕДНАГА.
ЧАКАМ ТЕ НА 24 ЮНИ В СОЗОПОЛ.
НЕ СЕ ГРИЖИ ЗА ЛОГИКА И ВСЯКАКАВИ
ПОДОБНИ ГЛУПОСТИ. МНОГО Е ВАЖНО И
НЯМА ВРЕМЕ.
НЕ ГО ОТЛАГАЙ ЗА ДРУГ ПЪТ, ЗАЩОТО ДРУГ
ПЪТ НЯМА ДА ИМА. НИКОГА НЯМА ДРУГ ПЪТ.
НЯМА ДА ТИ ПИША ПОВЕЧЕ – ТОВА Е
ПОСЛЕДНОТО ПИСМО.*

BFF

*PS. ВЗЕМИ СИ ТОПЛИ ДРЕХИ, ЗАЩОТО ТУК ЩЕ
ВАЛИ МНОГО.*

Последните фрази вървят върху следващия епизод.

Еп.110. Монреал. Ден.

Нева излиза от къщата и върви по алеята към колата си. Влачи малък куфар на колелца. Зелената морава от двете страни на алеята е безупречно окосена. Зад стъклото на прозореца я гледат Жан-Беноа и котката.

Еп.111. Созопол. Някога. Вечер.

Чаво и Нева са в созополски двор, но това не е дворът на бащината му къща. Сами са, но хазяйката постоянно ходи нагоре-надолу и следи, какво става. Нева се е надвесила над тиган, поставен върху примус на една странична маса. Пуска оваляните в брашно попчета в тигана и се връща на масата при Чаво.

НЕВА

ПЪРЖАТ СЕ.

Пред тях на масата има преполовен пъпеш и нож, а също и чиния с цели рибки аншуа. Бутилка мастика и две запотени, побелели чашки. Нева е хванала парчето пъпеш и го хапе направо от кората. С другата си ръка хваща цяла рибка и я пъха в устата си. Срещу нея Чаво прави същото. И двамата се смеят.

НЕВА

*АКО НЯКОГА СЕ РАЗДЕЛИМ, ЩЕ ЗАПОМНЯ, ЧЕ
ТИ СИ МЕ НАУЧИЛ ДА ЯМ ПЪПЕШ С АНШУА.*

ЧАВО

НИКОГА НЯМА ДА СЕ РАЗДЕЛИМ.

НЕВА

СИГУРЕН ЛИ СИ?

ЧАВО

НЕ ТИ ТРЯБВА. НА КОЙТО И ДРУГ ДА ГО КАЖЕШ,
ЩЕ ТЕ ВЗЕМЕ ЗА ЛУДА.

НЕВА

ПЪПЕШ И АНШУА САМО С ТЕБ.

ЧАВО

НЕЩО ГОРИ.

От тигана върху примуса наистина се издига черен дим.

НЕВА

КАК МОЖЕ ДА СЪМ ТОЛКОВА СМОТАНА! СЕГА
ЩЕ НИ ИЗГОНЯТ И ОТ ТАЗИ КВАРТИРА!

Нева се втурва към тигана, но хазяйката вече я изпреварила и нещо
крещи. Крещи, че са ѝ повредили тигана.

Еп.112. Созопол. Някога. Нощ.

Чаво и Нева са седнали на скалите, запалили са си огън и се грееят на
него. Не е много топло. Късна нощ е и двамата са с пуловери и якета.

НЕВА

ИМАМ СПАЛЕН ЧУВАЛ, ОБАЧЕ ЦИПЪТ МУ Е
РАЗВАЛЕН.

ЧАВО

МНОГО СЪМ ЩАСТЛИВ С ТЕБ. ЗА ПЪРВИ ПЪТ
СЪМ ЩАСТЛИВ.

НЕВА

ПОНЕЖЕ ИЗГАРЯМ ВСИЧКИ ТИГАНИ?

ЧАВО

ПОНЕЖЕ ИЗГАРЯШ ВСИЧКИ ТИГАНИ.

НЕВА

ЩЕ БЪДА НАЙ – ЛОШАТА МАЙКА. ДЕТЕТО МИ
ЩЕ ХОДИ ПО ЦЯЛ ДЕН НАПИКАНО.

ЧАВО

ДЕТЕТО ТИ КАКВО?

НЕВА

ЗАБРАВИ.

ЧАВО

КАКВО?

НЕВА

ЗАКЪСНЯВА МИ.

ЧАВО

КАКВО?!

НЕВА

НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙ. ЩЕ СЕ ОПРАВЯ.

ЧАВО

МОГА ДА ПИТАМ ДЖИНДЖИ. МИСЛЯ, ЧЕ ТОЙ
ИМАШЕ НЯКАКЪВ...

НЕВА

ДЖИНДЖИ Е ЖЕНЕН. АЗ НЯМАМ ТОЗИ
ПРОБЛЕМ. ПРОСТО ТРЯБВА ДА ОТИДА В
ПОЛИКЛИНИКАТА.

ЧАВО

ВИЖ, АКО ТИ ИСКАШ...

НЕВА

СТРУВА ПЕТ ЛЕВА. ПОНЕ ПОСЛЕДНИЯ ПЪТ
СТРУВАШЕ ТОЛКОВА.

ЧАВО

НЕВА...

НЕВА

ИСКАШ ЛИ ЕДИН СЪВЕТ ОТ МЕН? НЕ КАЗВАЙ
НИЩО ПОВЕЧЕ.

И двамата мълчат.

НЕВА

СТУДЕНО МИ Е.

Чаво се приближава и прави опит да я прегърне през рамото. Нева
отблъсква ръката му.

НЕВА

СТУДЕНО МИ Е И ТОЗИ ГРАД Е ОТВРАТИТЕЛЕН.
ОСОБЕНО ПРЕЗ МАЙ.

ЧАВО

МОЖЕМ ДА ОТИДЕМ В КЪЩАТА.

НЕВА

НАЛИ СИ НЯМАЛ КЛЮЧОВЕ?

ЧАВО

НЯМАМ. НО ИМА ЕДНИ РЕЗЕРВНИ ПРИ
ХАЗЯЙКАТА НА ДЖИНДЖИ.

НЕВА

МНОГО ПОЛЕЗЕН ЧОВЕК, ТОЗИ ДЖИНДЖИ.
КАКВОТО ТИ ПОТРЕБВА, ВСИЧКО ИМА.

ЧАВО

ПОНЕЖЕ ТИ Е СТУДЕНО.

НЕВА

СТУДЕНО МИ Е, ПОНЕЖЕ Е 24 МАЙ. 24 МАЙ НЕ
Е ВРЕМЕ ЗА МОРЕ. НА 24 МАЙ НА МОРЕ ХОДЯТ
САМО ИЗГОНЕНИТЕ. НОРМАЛНИТЕ ХОРА СИ
СЕДЯТ В СОФИЯ И ХОДЯТ НА МАНИФЕСТАЦИЯ..

ЧАВО

ТАМ ИМА ОДЕАЛА. И ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ПЕЧКИ.

НЕВА

ЛИЧНО АЗ МИСЛЯ, ЧЕ ЗА ЕДНА НОЩ ЩЕ
ОЦЕЛЕЯ В СКЪСАНИЯ СПАЛЕН ЧУВАЛ.

Нева става рови в раницата и измъква чувала.

ЧАВО

ЩЕ СЕ ГУШНЕМ И ЩЕ НИ БЪДЕ ТОПЛО.

НЕВА

НЕ СИ РАЗБРАЛ. ТОЗИ СПАЛЕН ЧУВАЛ Е МОЙ.
ТИ СИ ИМАШ КЪЩА. И РЕЗЕРВНИ КЛЮЧОВЕ.

Двамата са силуети в мрака и огънят гори между тях. Нева спи увита в
скъсания спален чувал, а Чаво е легнал встрани, направо на земята. Дигнал
е ципът на якето си догоре и е нахлупил качулката.

Еп.113. Созопол. Нощ.

Нощ. Продължава да вали. Три-четири котки са се събрали на
пристанището и разкъсват трупа на рибата.

Еп. 114. Созопол. Къщата. Ден.

Чаво се връща в къщата абсолютно мокър. Кухнята е завладяна от
плужеците. Вече не лаят само по мивката, а навсякъде по пода. Чаво

трябва да ги прескача, за да се придвижи. Затова тръгва нагоре. Влиза в стаята и изхвърля всички мокри дрехи на пода. После влиза в банята и пуска душа. От душа потича някаква мътна кафява вода. Чаво стои встрани и я гледа с ужас. После протяга ръка, за да пипне дали е топла. Очевидно остава доволен и застава под мътната струя.

Еп.115. Созопол. Някога. Вечер. Рожденият ден на Бащата.

Всички са седнали на масата. От двете страни на Чаво са Маня и Стоян .

Нева седи насреща. Пред нея има чиния с ордьоври и неначената чаша мастика.

СТОЯН

ПРОЗОРЕЦ.

МАНЯ

ПЕРДЕ.

СТОЯН

МОРЕ.

ТАНИЧКА

ТУК НЕ ВИЖДАМ НИКАКВА ВРЪЗКА.

БАЩАТА

ИМА.

ЧАВО

ПРИЕМА СЕ. ЛОДКА.

МАНЯ

КОТКА

ЧАВО

ТОВА НЕ Е АСОЦИАЦИЯ, А РИМА.

МАНЯ

ЛОДКАТА Е ПЪЛНА С РИБА, А КОТКАТА ЧАКА НА БРЕГА И
СЕ ОБЛИЗВА.

ЧАВО

БЛИЗАЛКА.

МАНЯ

БЕБЕ.

ТАНИЧКА

МОКРИ ПЕЛЕНИ.

СТОЯН

ПРЕЗЕРВАТИВ.

ТАНИЧКА

СТОЯНЕ!

ЧАВО

ПРИЕМА СЕ. КОФА ЗА БОКЛУК.

СТОЯН

ЗАЩО?

ЧАВО

ИЗХВЪРЛЯ СЕ В КОФАТА ЗА БОКЛУК.

МАЙКАТА

ВНУЧЕ.

МАНЯ

ЗАЩО ВНУЧЕ?

БАЩАТА /сmee ce/

МИ СЛЕД КАТО ПРЕЗЕРВАТИВА Е В КОФАТА ЗА БОКЛУК.

Нева не яде, не пие и не участва в играта. Всички са забравили за нея.

ТАНИЧКА / не ѝ харесва, че такива неща се
говорят пред децата/ БАБА И ДЯДО.

Нева посяга към цигарите на Чаво, които са срещу нея на масата. Чаво
хваща ръката ѝ и я задържа върху кутията. Нева взема чашата с
мастика пред себе си и отпива голяма глътка.

БАЩАТА

НАЗДРАВЕ.

МАЙКАТА

ВЗЕМИ СИ САНДВИЧИ.

Нева избутва ръката на Чаво, вади цигара и я пали.

ЧАВО

НЕ ТРЯБВА ДА ПУШИШ.

НЕВА

ЗАЩО?

ЧАВО

АМИ... НАЛИ ГИ ОТКАЗА.

ТАНИЧКА

МНОГО ЦИВИЛИЗОВАНО РЕШЕНИЕ. АЗ ГИ ОТКАЗАХ ОЩЕ
ПЪРВИЯ ПЪТ КАТО ЗАБРЕМЕНЯХ.

МАНЯ

ДОКЪДЕ БЯХМЕ СТИГНАЛИ?

ТАНИЧКА

БАБА И ДЯДО.

МАНЯ

МАМА И ТАТКО.

СТОЯН

ТАРАЛЕЖ.

ЧАВО

ЗАЩО ТАРАЛЕЖ?

СТОЯН

ЕЙ, ТАКА. ХАРЕСВА МИ.

Нева пуши цигарата и размазва с ръка черния грим по очите си, защото започва да плаче. Никой не забелязва това.

Еп. 116. Созопол. Къщата.

Чаво продължава да стои под душа. Затворил е очи. Водата продължава да бъде все така мътна и кафява.

Еп. 117. Созопол. Някога. Рожденият ден на Бащата.

Нева е бледа и черният грим се е размазал под очите, защото преди малко е плакала. Така прилича на Чарли Чаплин. Нева нещо крещи, но ние не чуваме какво. Сцената е без звук. Чува се само шумът от душа под който стои Чаво. Нева става, дръпва покривката от масата и всичко се изсипва на земята. Втурва се нагоре по стълбата и след нея се втурва Бащата. Чаво тича след тях и се опитва да отвори вратата. Вратата не се отваря – или райберът е спуснат, или някой я е подпрял с гръб. Чаво натиска врата с всички сила и тя се отваря. Бащата и Нева стоят един срещу друг мълчат и се гледат в очите. Пердето на прозореца зад тях е скъсано и Нева държи в ръка откъснатото парче. После тръгват един след друг надолу по стълбата. Чаво върви след тях.

Еп. 118. Созопол. Къщата.

Чаво спира душа и си облича хавлията.

Еп.119. Фара. Сутрин.

Вали. Откачалката седи на фара. Съвсем гола е под дъжда и водата се стича по тялото ѝ. Слушалките са на ушите ѝ и изглежда напълно унесена в музиката. Светкавица удря съвсем наблизно. От слушалките на главата ѝ излизат искри. Откачалката ги хваща с ръка и ги хвърля в морето. Музиката, която досега не сме чували гръмва и за нас. Това е същата музика, която е изпратила на Нева.

Еп.120. Къщата. Сутрин.

Чаво седи пред закуската си на голата дървена маса. Дояжда последната хапка и вади с ръце зелена смокиня от буркана със сладко.

Вратата се отваря и в мазата влиза Откачалката. Облечена е в дълга бяла рокля, която е съвсем суха. На рамото ѝ виси големият празен сак. Носи две зрели смокини и ги оставя на масата.

ЧАВО

ОТКЪДЕ ГИ НАМЕРИ?

ОТКАЧАЛКАТА

УЗРЕЛИ СА.

ЧАВО

КАК ЩЕ СА УЗРЕЛИ ПРЕЗ ЮНИ?

ОТКАЧАЛКАТА

АКО НЕ УЗРЕЯТ СЕГА, НЯМА КОГА. ТЕ СИ ЗНАЯТ.

ЧАВО

ИСКАШ ЛИ КАФЕ?

Откачалката прави отрицателен знак с глава.

ЧАВО

ВОДКА?

ОТКАЧАЛКАТА

ЩЕ ПИЯ ЕДНА ВОДКА. ДОЙДОХ ДА СЕ СБОГУВАМ.

Чаво вади от хладилника осмата бутилка водка и я отваря. Вади две стъклани чаши.

Откачалката изглежда по-унесена от всякога. Сяда срещу Чаво на масата, без да свали сака от рамото си. Той ѝ сипва.

ЧАВО

ЗАМИНАВАШ ЛИ?

ОТКАЧАЛКАТА

ЗАМИНАВАМ.

ЧАВО

ЗАМИНАВАШ, ЗНАЧИ. ЗА КАНАДА?

Откачалката прави отрицателен знак с глава.

ОТКАЧАЛКАТА

ИМАМ РОЖДЕН ДЕН.

ЧАВО

АМИ, ЧЕСТИТ.

ОТКАЧАЛКАТА

НЕ ТОЧНО ДНЕС.

ЧАВО

НЯМА ДА ГО ПРАЗНУВАШ ТУК, ТАКА ЛИ?

ОТКАЧАЛКАТА

ЩЕ ГО ПРАЗНУВАМ ТУК, НО НЯМА ДА СЪМ ТУК.
И ИМЕН ДЕН СЪЩО.

ЧАВО

ДЖИНОВ ДЕН.

ОТКАЧАЛКАТА

ЕНЬОВДЕН. ДА НЕ МИСЛИШ, ЧЕ МАЙКА МИ И
БАЩА МИ СА МЕ КРЪСТИЛИ ДЖИНА?

ЧАВО

ЯНКА, ЗНАЧИ.

ОТКАЧАЛКАТА

ЯНКА.

ЧАВО

НАЗДРАВЕ ТОГАВА.

ОТКАЧАЛКАТА

НАЗДРАВЕ.

Пият.

ОТКАЧАЛКАТА

АКО ИСКАШ НЕЩО ДА МЕ ПИТАШ... СЕГА СЕ
ВИЖДАМЕ ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ.

ЧАВО

ОТКЪДЕ ПОЗНАВАШ ЛЕЛЯ ДЕНКА?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕ СИ ПРОПУСКАЙ ШАНСА С ГЛУПАВИ ВЪПРОСИ.
ПИТАЙ МЕ, КАКВОТО НАИСТИНА ИСКАШ ДА ЗНАЕШ.

ЧАВО

ИСКАМ ДА ЗНАМ КАКВО СТАНА. ИСКАМ ДА
ЗНАМ ЗАЩО НЕВА СИ ОТИДЕ И ВЪОБЩЕ ЗА
КАКВО СТАВА ДУМА.

ОТКАЧАЛКАТА

СТАВАШЕ ДУМА ЗА БАЩА ТИ.

ЧАВО

О, Я СТИГА! ЧЕ ТОЙ Е ИСКАЛ ДЪЩЕРЯ НА
ГЕНЕРАЛ, КОЯТО ДА СЕРВИРА НА БЕЛИ
САЛФЕТКИ. ЧЕ Е ИСКАЛ СНАХА МУ ДА Е БАРБИ.
ИЗОБЩО НЕ ПОЗНАВАШ БАЩА МИ.

ОТКАЧАЛКАТА

НАРОДЕН ЧОВЕК.

ЧАВО

НА ВСИЧКИ РИБАРИ ИМ ПОПРАВЯШЕ
МОТОРИТЕ НА ЛОДКИТЕ. ЗАТОВА ГО ОБИЧАТ.
ПИЕХА ТУКА ПО ЦЯЛА НОЩ, А БАЩА МИ НЕ
ПИЕШЕ, НЕ ЗНАМ ДАЛИ ЗНАЕШ.

ОТКАЧАЛКАТА

НАРОДЕН ЧОВЕК. И НАРОДЕН ХУДОЖНИК.
МАЙКАТА НА НЕВА БЕШЕ УЧИТЕЛКА ПО
ТРУДОВО ОБУЧЕНИЕ.

ЧАВО

ТИ ВИЖДАЛА ЛИ СИ, КАКВО РИСУВАШЕ?

ОТКАЧАЛКАТА

КАКВО СТАНА С БРАТ ТИ?

ЧАВО

БРАТ МИ СЕ УДАВИ НА СКАЛИТЕ. НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ.

ОТКАЧАЛКАТА

ТЯ МИСЛЕШЕ...

ЧАВО

ЗНАМ КАКВО МИСЛЕШЕ. КАЗА МУ ГО. КАЗА МУ,
ЧЕ ЕДИНИЯТ СИ СИН ГО Е УБИЛ, А НА ДРУГИЯ
НЕ ПОЗВОЛЯВА ДА ЖИВЕЕ, ЧЕ ЖЕНА МУ Е

ГЛУХОНЯМА... КАЗА МУ, ЧЕ ЩЕ УБИЕ БЕБЕТО
СИ, ЗА ДА НЕ МУ РАЖДА ВНУЧЕТА.

ОТКАЧАЛКАТА

И ПОСЛЕ ТОЙ УМРЯ.

ЧАВО

БАЩА МИ БЕШЕ ВЪЗРАСТЕН ЧОВЕК, ИМАШЕ
ВИСОКО КРЪВНО, БЕШЕ ДЕБЕЛ, БЕШЕ
ЗАДУШНО...

ОТКАЧАЛАКАТА

ТЯ МИСЛЕШЕ...

ЧАВО

ЗНАМ КАКВО МИСЛЕШЕ.

ОТКАЧАЛКАТА

ЧЕ ГО Е УБИЛА.

Мълчат и отпиват от чашите.

ЧАВО

ЗАЩО ЗА НЕЯ БЕШЕ ТОЛКОВА ВАЖНО БАЩА
МИ ДА Я ОДОБРИ?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕ БЕШЕ ВАЖНО ДА Я ОДОБРИ БАЩА ТИ. БЕШЕ
ВАЖНО ДА Я ОДОБРИШ ТИ. НЕ ПОСМЯ ДА МУ
КАЖЕШ ЗА БЕБЕТО.

ЧАВО

НЕ ИСКАХ ДА МУ КАЖА ПРЕД ДЕЦАТА

ОТКАЧАЛКАТА

ДА.

ЧАВО

ЗНАЕШ ЛИ, ЧЕ НА УМ ТЕ НАРИЧАМ „ОТКАЧАЛКАТА“?

ОТКАЧАЛКАТА

ЗНАМ. ВСИЧКО ЗНАМ. ТИ ЗАВИСЕШЕ ОТ ОДОБРЕНИЕТО
НА БАЩА СИ. А ТЯ ЗАВИСЕШЕ ОТ ТВОЕТО ОДОБРЕНИЕ.
ИЗОБЩО НЯМАШ ПРЕДСТАВА, КАКВО Й ПРИЧИНИХТЕ. АЗ
ИЗОБЩО НЕ МОГА ДА РАЗБЕРА КАК НЕВА ИЗДЪРЖА
ТОЛКОВА ВРЕМЕ.

ЧАВО

ТИ Я СЪВЕТВАШЕ ДА НЕ ИЗДЪРЖА ЧАК
ТОЛКОВА, НАЛИ? В ПРОКЛЕТИТЕ СИ ПИСМА.

ОТКАЧАЛКАТА

АЗ Я СЪВЕТВАХ ДА НЕ ИЗДЪРЖА ЧАК ТОЛКОВА.
НО ТОГАВА НЕ ЗНАЕХ.

ЧАВО

ТОГАВА НЕ ЗНАЕШЕ КАКВО?

ОТКАЧАЛКАТА

НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. НЕЩАТА СЕ ПРОМЕНИХА. ТИ
ГИ ПРОМЕНИ.

ЧАВО

ЗНАЕШ ЛИ, ЧЕ ИЗОБЩО НЕ ТИ РАЗБИРАМ КАКВО
ГОВОРИШ.

ОТКАЧАЛКАТА

ЗНАМ. НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. ЩЕ РАЗБЕРЕШ.

ЧАВО

ИСКАШ ЛИ ОЩЕ ВОДКА?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕ. ИСКАШ ЛИ ДА МЕ ПОПИТАШ ОЩЕ НЕЩО,
ЗАЩОТО АЗ ИЗЧЕЗВАМ.

ЧАВО

НЕВА... ВИЕ ГОВОРЕХТЕ ЛИ СИ ЗА МЕН В КАНАДА?

ОТКАЧАЛКАТА

НЕВА ТЕ ОБИЧА. ТИ ОБИЧАШ НЕВА. СЕГА НАИСТИНА
ИЗЧЕЗВАМ.

ЧАВО

АМИ ЧЕСТИТ РОЖДЕН И ИМЕН ДЕН ПРЕДВАРИТЕЛНО.

ОТКАЧАЛКАТА

ЧЕСТИТ И НА ТЕБ. СПОКОЙНО СИ ПИЙ
ВОДКАТА. ВОДКАТА ЩЕ СТИГНЕ.

ЧАВО

ЩЕ СТИГНЕ ЗА КАКВО?

ОТКАЧАЛКАТА

ИЗОБЩО.

ЧАВО

КОГА ЩЕ СПРЕ ДА ВАЛИ?

ОТКАЧАЛКАТА

НЯМА ДА СПРЕ ДА ВАЛИ. АЙДЕ, ЧАО.

Откачалката става и излиза с празния сак на рамо. Чаво гледа след нея.

Налива си нова водка и гледа чашата.

Еп.121. Къщата. Ден.

Чаво продължава да седи на масата в мазата и да пие водката, която е отворил заради Откачалката. Пред него на масата са остатъците от закуската.

Еп.122. Къщата. Рожденият ден на Бащата. Някога. Вечер.

На масата стои неотворена бутилка червено вино, но всичко останало – покривката, чиниите, чашите са на земята. Бащата взема бутилката и я отваря. Надига отворената бутилка, отпива и я подава на Нева, която седи срещу него. Нева поема бутилката и отпива една глътка. Подава я на майката на Чаво. Тя взема бутилката и отпива. Всички са сериозни, мълчат и са някак тържествени. Отпиването от бутилката вино прилича на някакъв ритуал. Ръката на Чаво се протяга и поема бутилката. Бащата седи на стола и гледа към Чаво. Изведнъж лицето му се сгърчва и той полита назад, заедно със стола. Сега бащата лежи на пода, паднал на една страна до преобърнатия стол. Очите му са много страшни и съвсем бели.

Еп. 123. Бургас. Окръжна боница. Някога. Вечер.

Чаво, Майката, Таничка и децата, Нева - всички са седнали на пейка в коридора на Окръжна болница в Бургас. Вечер е и лампите в коридора са подтискащо жълти.

В дъното на коридора се отваря врата и към тях върви красив, млад, рус лекар – направо като доктор от сериал. Още по изражението на лицето му – подходящо тържествено, разбираме, какво ще им съобщи.

Не чуваме, какво казва на Майката, но виждаме, че вежливо ѝ стиска ръката. В следващия момент Таничка се хвърля на врата ѝ и я прегръща. Маня се разплаква.

Чаво стои и не знае какво да направи. Нева хуква по коридора към изхода. Стига до вратата, отваря я и побягва навън към пиацата на такситата.

Чаво се втурва след нея и вижда таксито, с което Нева се отдалечава.

Еп.124. Софийското летище. Ден.

Софийското летище. Нева минава паспортната проверка и влачи малкия куфар на колелца. Спира пред фри шопа, поколебава се и влиза.

Еп.125. Созопол. Привечер.

Над града вали и сега вече улиците са станали нещо като плитки реки. По водата се носят дребни предмети – празни кутии от цигари, найлонови торбички и всякакви боклуци. Едно малко коте се е допряло до стената под стряхата на някаква къща. Страхата не върши работа, защото дъждът вали почти хоризонтално. Котето трепери.

Еп.126. Къщата. Привечер.

Чаво е заспал захлупил очи на масата. До него е недопитата бутилка водка.

Еп.127. Сън.

Чаво и Пламката лежат по гръб на земята и гледат нагоре. Чаво е на сегашната си възраст, Пламката е млад. Това е подът на някогашната им детска стая в софийския апартамент. Отнякъде се просмуква вода и целият килим е мокър.

Баштата се е качил на невъзможно висока стълба и рисува тавана. Водата продължава да нахлува и става все повече. Това вече не е стая, а дъното на морето. Пружиненото легло е там, а също и стария гардероб. Пламката лежи на леглото по бански и със затворени очи. Чаво се опитва да се отдели от дъното и да изплува, но не може. От устата му излизат

мехурчета. Като огромен тюлен на повърхността плува Бащата. Чаво се опитва да извика, стремително се издига нагоре и се събужда..

Еп.128. Къщата. Вечер.

Чаво се събужда, става и се втурва навън в дъжда. Оставя лампите запалени и врата отворена. Не се е сетил дори да сложи яке. Върви бързо под дъжда, почти тича.

Еп.129. При леля Хрисула. Вечер.

Дворът в квартирата на Джинджи и Нел. Под навеса свети и всички са седнали около масата – Джинджи, бай Манол, леля Хрисула, дъщеря им и мъжа ѝ, още някакъв дебел мъж с черен потник и русата му жена, по-голямата внучка – пораснало момиченце, което гледа срамежливо и по-малката – русо ангелче, което със съсредоточена физиономия пуска фасове от пепелника в чаша с кока кола. На масата има салата, миди, чаши и бутилка мастика.

Нел се суети около Чаво, който е съвсем мокър и си бърше косата с хавлия. Подава му някакви панталони на Джинджи, които очевидно са му къси и сух пуловер. Чаво взема дрехите и влиза навътре в къщата.

Малкото момиченце оглежда критично произведението си и за всеки случай пуска в чашата с кока кола и една мида. Телевизорът работи и предава предизборно студио но никой не го гледа и всички го надвикват. Чаво се появява отвътре облечен в сухи дрехи, но доста смешен в широките къси панталони на Джинджи. Нел му дава чаша за мастика, сипва му в чинията салата.

ДЖИНДЖИ

ДОЙДЕ ВСЕ ПАК.

Дъщерята, зетя и другата двойка водят някакъв свой разговор, който се отнася до качествата на различните марки автомобили. Отвреме на време поглеждат телевизора и коментират.

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

СИПИ СИ ОТ МИДИТЕ. ЧИСТИ СА. БАЙ ТИ
МАНОЛ ГИ Е БРАЛ.

ЧАВО

КАК СТЕ В КЪЩИ?

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

А, МНОГО ЛОШО. НЕ ВЪРВИ КУРОРТА. ДРУГА
ГОДИНА ПРЕЗ ЮНИ НЕ СЪМ ИМАЛА ПРАЗНА
СТАЯ.
ИЗАБЕЛЧЕТО Я ПРИЕХА В ЕЗИКОВАТА
ГИМНАЗИЯ В БУРГАС. ОБАЧЕ С ФРЕНСКИ, ЩОТО
ЗА АНГЛИЙСКИ НЕ Й СТИГНА БАЛЪТ.

МЪЖА С ЧЕРНИЯ ПОТНИК

Я, СЕГА НИ КАЖИ НЕЩО НА ФРЕНСКИ.

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

КАЖИ, БАБА.

ИЗАБЕЛЧЕТО

АМИ, АЗ ОЩЕ НЕ СЪМ УЧИЛА.

НЕЛ

АБЕ, ЧАВО, ЩО НЕ СЛОЖИ ПОНЕ ЕДНО ЯКЕ.

ЧАВО

ЩОТО СЪМ НЕНОРМАЛЕН. НАЗДРАВЕ, БАЙ МАНОЛЕ.

БАЙ МАНОЛ

ОТ ВСИЧКИТЕ СОФИЯНЦИ БАЩА ТИ НАЙ–
МНОГО СЪМ ГО УВАЖАВАЛ.

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

ЩО ТАКА УМРЯ ТОЗ ЧОВЕК?

БАЙ МАНОЛ

ТОЙ СИ ОБИЧАШЕ СОЗОПОЛ И СИ УМРЯ В
СОЗОПОЛ. ГОЛЯМ МЪЖ.

ЧАВО

ДОБЪР ЧОВЕК ЛИ БЕШЕ БАЩА МИ?

БАЙ МАНОЛ

БАЩА ТИ БЕШЕ ГОТИН.

ЧАВО

АЗ ГОТИН ЛИ СЪМ?

БАЙ МАНОЛ

ГОТИН СИ.

ЧАВО

А ДОБЪР ЧОВЕК ЛИ СЪМ?

БАЙ МАНОЛ

ДОБЪР СИ.

ЧАВО

А БАЩА МИ?

БАЙ МАНОЛ

БАЩА ТИ БЕШЕ ГОТИН.

ЧАВО

А ПЛАМКАТА?

БАЙ МАНОЛ

ПЛАМКАТА БЕШЕ ДОБРО МОМЧЕ.

ЧАВО

А ГОТИН? ПЛАМКАТА БЕШЕ ЛИ ГОТИН?

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

АБЕ, КАК МОЖА ТОВА МОМЧЕ ДА СЕ УДАВИ НА
СПОКОЙНО МОРЕ?

ЧАВО

НЕ БЕШЕ ГОТИН, ТАКА ЛИ?

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

АЙДЕ, КЪСНО СТАНА. ВИЙ СИ ОСТАНЕТЕ.
ЧИННИТЕ ДА ГИ СЛОЖИТЕ В МИВКАТА. /към
Нел/ НЕДЕЙ ДА ГИ МИЕШ, ЧЕ СЕ ЧУВА
ЧЕШМАТА И СЕ ОПЛАКВАТ КУРОРТИСТИТЕ.

ЧАВО

ТОЗИ ВЯТЪР СЕГА КАКЪВ Е? НЯМА ЛИ ДА СПРЕ ДА ВАЛИ?

БАЙ МАНОЛ

АБЕ, ВИЖ СЕГА.ТО ВАЛИ ИЛИ ТРИ ДЕНА, ИЛИ
ПЕТ, ИЛИ ДЕВЕТ. ЗНАЧИ, ДНЕСКА Е ПЕТИЯТ. И
НЕ Е СПРЯЛО. ТАКЪВ ДЪЖД ГО ДОКАРВА
ОБИКНОВЕНО СЕВЕРОИЗТОЧНИЯТ. ОБАЧЕ
НЯМА СЕВЕРОИЗТОЧЕН. ИЗОБЩО НИКАКЪВ
ВЯТЪР НЯМА.ТИ МИ КАЖИ.

НЕЛ

ТИ КАК ТАКА СЕ НАКАНИ?

ЧАВО

СЪНУВАХ КОШМАР.

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

ЧЕ ТИ КОГА СПА?

ЧАВО

СЛЕДОБЕД.

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

МНОГО Е ВРЕДНО ДА СЕ СПИ СЛЕДОБЕД.

Сега малкото русо ангелче е накъсало цветовете от мушкатото и със съсредоточена физиономия ги пуска в кока колата при фасовете.

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА /чак сега я забелязва/

АБЕ ТИ КАКВО ПРАВИШ, БЕ, АНИТА! АМА ТИ
ИЗКЪСА ЦЯЛОТО МУШКАТО!

ЗЕТЯ

АБЕ ТИ КАКВО ПРАВИШ, БЕ! АБЕ КАКВО
ПРАВИШ, БЕ!

Посяга да я шамароса, но Анита ловко се изплъзва, при което събаря чашата и цялата ѝ инсталация се разлива по мушамата. Хуква навътре към къщата, след нея тича баща ѝ, след него майка ѝ, а след тях леля Хрисула.

Еп.130. При леля Хрисула. Вечер.

Дворът в квартирата на Джинджи и Нел, масата под навеса. Сега всичко е почистено, чиниите и чашите са събрани в мивката. На масата са останали Чаво, Джинджи и Нел. Телевизорът е изключен.

НЕЛ

МОЖЕМ ДА ТЕ СЛОЖИМ ДА СПИШ ПРИ НАС.
ИМАМЕ ТРЕТО ЛЕГЛО.

ЧАВО

АЙДЕ, ГЛУПОСТИ!

НЕЛ

АКО НЕ ТИ СЕ ПРИБИРА САМ В КЪЩАТА.

ЧАВО

ГЛУПОСТИ.

НЕЛ

ВЗЕМИ СИ ДРЕХИТЕ.

Подава му найлоново пликче с мокрите дрехи.

Чаво излиза изпод навеса и тръгва през двора под дъжда. Изглежда смешен в късите панталони на Джинджи.

Еп.131. Къщата. Нощ.

Къщата на Чаво. Всички лампи са запалени и външната врата е отворена. На стълбището също свети, а също и във вестибюла, където часовникът с махалото е спрял. Вратата към спалнята също е отворена и там на запалена лампа Чаво лежи по гащи върху одеалото и спи. По пода са разхвърляни дрехите на Джинджи, които също са съвсем мокри и найлоновото пликче със собствените му дрехи. Вратата към терасата е отворена и дъждът вали. На улицата под дъжда е насядала глутницата бездомни кучета.

Еп.132. „Пъци”. Ден.

Вали и продължава да е все така сиво, но може би е сутрин или поне преди обед. Чаво е седнал във вътрешното помещение на „Пъци”, яде препечен сандвич и пие кафе.

На улицата пред „Пъци” леля Денка седи на бордюра, покрита с голямо парче найлон. Кантарчето е качено на тротоара, защото по платното тече вода. Кантарчето също е увито с найлон. Около нея не минава никой, но леле Денка е там и е на поста си.

Влиза Док, накокошинен в мокрото си брезентово яке и сяда на масата срещу Чаво..

ДОК

НА КОЯ ВОДКА СИ?

ЧАВО

ОСМАТА.

ДОК

НАМАЛИ МАЛКО ТЕМПОТО, ЧЕ ЩЕ СЕ ИЗДАВИМ.

ЧАВО /съвсем сериозно/

СМЯТАШ ЛИ, ЧЕ АЗ ПРЕДИЗВИКВАМ ДЪЖДА?

ДОК

ТАЗИ ВЪЗМОЖНОСТ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ИЗКЛЮЧИ.

Врата се отваря и „Пъци” нахлуват двама мъже в бели медицински костюми и с маски на лицата. Носят нещо като апарат за пръскане срещу хлебарки.

ЧАВО

КАКВО СТАВА?

КЕЛНЕРКАТА

СРЕЩУ ПЛУЖЕЦИТЕ. СЕГА НАВСЯКЪДЕ ПРЪСКАТ.

Док е вдигнал качулката си и си крие лицето.

ЧАВО

ТОВА ОТРОВНО ЛИ Е?

КЕЛНЕРКАТА

ЕСТЕСТВЕНО, ЧЕ Е ОТРОВНО.

Двамата мъже, обработват и останалата част от помещението, после излизат навън в дъжда. На улицата ги чака бял микробус.

ДОК

ЕДИН ЧАЙ. И САНДВИЧ. КАТО НЕГОВИЯ.

КЕЛНЕРКАТА

ИМАМЕ ОТ...

ДОК

ЧАЙ. ЧАЙ ОТ ЧАЙ, АКО МОЖЕ.

Келнерката тръгва към бара.

ЧАВО

СЪНУВАХ КОШМАР. БАЩА МИ БЕШЕ ЖИВ И ОЧЕВИДНО
НЕ МИ МИСЛЕШЕ ДОБРОТО.

ДОК

СТРАШНИЧКО.

ЧАВО

ЗНАМ, ЧЕ Е СТРАШНИЧКО.

ДОК

НЯКАКЪВ СЪВЕТ ЛИ ОЧАКВАШ ОТ МЕН?

ЧАВО

НЕ ЗНАМ.

ДОК

КОЯ Е ОНАЗИ ЖЕНА?

ЧАВО

КОЯ ЖЕНА?

ДОК

ДЕТО СЕДНА С НАС НА МАСАТА В „ПЪЦИ“.

ЧАВО

ПРИЯТЕЛКА НА НЕВА.

ДОК

МНОГО ОСОБЕНА ЖЕНА.

ЧАВО

ТЯ МИ ДОЙДЕ НА ГОСТИ.

ДОК

ЗАЩО?

ЧАВО

НЕ ЗНАМ ЗАЩО И НЕ ЗНАМ ОТКЪДЕ ЗНАЕ КЪДЕ ЖИВЕЯ. КАЗА, ЧЕ ЗАМИНАВА И Е ДОШЛА ДА СЕ СБОГУВА.

ДОК

С ТЕБ?

ЧАВО

С МЕН. КАЗА, ЧЕ ЩЕ ИМА РОЖДЕН ДЕН. НА 24–ТИ. КАЗА МИ, ЧЕ МОГА ДА Й ЗАДАВАМ ВЪПРОСИ И ТЯ ЩЕ МИ КАЖЕ ВСИЧКИТЕ ОТГОВОРИ. КАЗА МИ ДА СИ ПИЯ СПОКОЙНО ВОДКАТА, ЗАЩОТО ВОДКАТА ЩЕ СТИГНЕ. И МИ КАЗА, ЧЕ ЩЕ ПРОДЪЛЖАВА ДА ВАЛИ.

ДОК

КАЗА ТИ, ЧЕ ЩЕ ПРОДЪЛЖАВА ДА ВАЛИ?

ЧАВО

АЗ Я ПОПИТАХ. ПОНЕЖЕ ИСКАШЕ ДА Й ЗАДАВАМ ВЪПРОСИ.

ДОК

КАКВО ТОЧНО КАЗА?

ЧАВО

АЗ Я ПОПИТАХ КОГА ЩЕ СПРЕ ДА ВАЛИ, А ТЯ КАЗА: „НЯМА ДА СПРЕ.”

ДОК

ИЗОБЩО НЯМА?

ЧАВО

ТАКА КАЗА.

ДОК

СЛЕД ТОВА ЛИ СЪНУВА?

ЧАВО

СЛЕД ТОВА. НАПИХ СЕ С ВОДКА, ЗАСПАХ И СЪНУВАХ.
ОСВЕН ТОВА КАЗА, ЧЕ АЗ СЪМ ПРОМЕНИЛ НЕЩАТА..

ДОК

КАКВО ТОЧНО ТИ КАЗА?

ЧАВО

НЕ ПОМНЯ ТОЧНО. ЗАЩО НЕ СЕ ВЪРНЕМ НА
ТВОЯТА ИДЕЯ ЗА ПРАКТИТУВАНЕ НА МАГИЯ?

ДОК

НЯМАШ ПРЕДСТАВА КОЛКО СМЕ БЛИЗО.

ЧАВО

МИСЛИШ ЛИ, ЧЕ СЪМ ИЗВИКАЛ ДУХА НА БАЩА МИ..

ДОК

ЕСТЕСТВЕНО, ЧЕ СИ ИЗВИКАЛ ДУХА НА БАЩА СИ. В
СЪЗНАНИЕТО СИ. ДА МИСЛИЛ ЗА НЕГО НАПОСЛЕДЪК.

ЧАВО

ДОК, НЕ МИ КАЗВАЙ, ЧЕ ВЯРВАШ В МАГИИ.

ДОК

РАЗБИРА СЕ ЧЕ ВЯРВАМ В МАГИИ. МАГИЯТА Е
СУБЕКТИВЕН ФАКТ, КАТО ВСИЧКО ОСТАНАЛО.

ЧАВО

ОЛЕКНА МИ. ТОЗИ ДЪЖД ОТВЪН НЕ МИ
ПРИЛИЧА НА СУБЕКТИВЕН ФАКТ.

ДОК

ЗАЩО?

ЧАВО

ЗАЩОТО СА МИ МОКРИ КРАКАТА...

ДОК

ТВОИТЕ КРАКА СА МОКРИ. ОТ ТОВА ПО–СУБЕКТИВЕН
ФАКТ...

ЧАВО

И ТВОИТЕ СА МОКРИ.

ДОК

ДОБРЕ. АКО ЖИВЕЕШ С ВЪЛЦИТЕ, ЩЕ ВИЕШ КАТО ТЯХ.

ЧАВО

ИЗОБЩО НЕ ТИ РАЗБИРАМ ЗА КАКВО ГОВОРИШ.

ДОК

ОБЯСНЯВАМ. В ТВОЯ СВЯТ СЪЩЕСТВУВА
МАГИЯ. ТИ ИЗВЪРШВАШ МАГИЧЕСКИ
ДЕЙСТВИЯ, НЕЗАВИСИМО ДАЛИ ГО
ОСЪЗНАВАШ ДОКРАЙ. ТЕ ПРЕДИЗВИКВАТ
ПОСЛЕДСТВИЯ, КОИТО ТЕ ПЛАШАТ. В ТВОЯ
СВЯТ НА ТОВА ТРЯБВА ДА СЕ ПРОТИВОДЕЙСТВА
С ДРУГИ МАГИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ. АКО ИМАШ
ЖЕЛАНИЕ ДА ВИЕШ, ТРЯБВА ДА ВИЕШ.

ЧАВО

ТАЗИ ИДЕЯ МИ ХАРЕСВА. ХАЙДЕ ДА ИЗЛЕЗЕМ
НАВЪН НА ДЪЖДА И ДА ПОВИЕМ МАЛКО.

ДОК

ТИ ИСКАШ ЛИ ДА ВИЯ С ТЕБ?

ЧАВО

ДА, ПРЕДПОЧИТАМ В КОМПАНИЯ.

Двамата стават и излизат.

Еп.133. Созопол . Ден.

Двамата вървят под дъжда. Водата вече няма къде да се изтича и улиците са се превърнали в реки. Никъде не се вижда жив човек. Завиват към плажа.

Плажът е празен и мокър. Заведенията не работят. Няма никой.

Слизат по централните стълби, по които тече вода, тръгват по мокрия пясък към морето, спират едновременно и започват да вият.

Вият дълго и с пълен глас, в съвършен синхрон, защото без да искат съобразяват ритъма с шума на прибоя, който блъска в брега.

Еп.134. Къщата. Ден.

Чаво и Док, абсолютно мокри, се втурват в къщата. Чаво вади хавлии, бършат си косите и се смеят. Събличат мокрите си дрехи и ги хвърлят на пода.

Чаво се втурва в съседната стая – това е стаята на родителите му. Отваря голям старинен гардероб и започва да вади дрехи. Сваля от закачалките два торбести широки панталона, изравя някаква плетена жилетка за Док, а за себе си тъмносиво вълнено сако, което облича на голо. Отваря вратата на дървения балкон и поглежда.

ЧАВО

ЗНАЕШ ЛИ КАКВО? ОТ ТАЗИ СТРАНА НЕ ВАЛИ.

Еп.135. Къщата. Ден.

Чаво и Док са седнали върху дъсчения под на балкона и са подпрели гърбове на стената. От тази страна наистина не вали или поне не много. Половината балкон е мокър, но до там, докъдето стигат свитите им крака е сухо. Пред тях има пепелник и преполовена бутилка водка, от която от време на време отпиват. Изглеждат в много добро настроение.

ДОК

ТИ СИГУРЕН ЛИ СИ, ЧЕ ИСКАШ ДА РАЗВАЛИШ
МАГИЯТА?

ЧАВО

МОЖЕ БИ НЕ Я РАЗВАЛЯМ, МОЖЕ БИ Я ПОДСИЛВАМ.

ДОК

НАЛИ КАЗА, ЧЕ СЛЕД КАТО ИЗПИЕШ ДЕСЕТТЕ
БУТИЛКИ, НЕЩО ТРЯБВА ДА СЕ СЛУЧИ.

ЧАВО

АМИ, СПОРЕД МЕН, ПО–ЛОШО НЕ МОЖЕ ДА СТАНЕ.

ДОК

ЗНАЧИ, ПОТОП.

ЧАВО

ПОТОП. И ТИ ПРЕДИ МАЛКО ВИ ЗА ПОТОПА..

Док си вдига главата и изцвилва от смях по своя си неочакван начин.

ЧАВО

ПРОДЪЛЖАВАМЕ ЛИ ДА ДЕЙСТВАМЕ В ТАЗИ ПОСОКА?

ДОК

НАБЛИЖАВА ЕНЬОВДЕН. МАГЬОСНИЧЕСКИ ПРАЗНИК.

ЧАВО

ИМЕННИЯ ДЕН НА ОТКАЧАЛКАТА.

ДОК

КОЯ Е ОТКАЧАЛКАТА?

ЧАВО

ОНАЗИ ЖЕНА.

ДОК

НА ЕНЪОВДЕН НЕ СЕ ЛИ ПРЕСКАЧАШЕ ОГЪН?
АМА КЪДЕ ДА ЗАПАЛИМ ОГЪН В ТОЗИ ДЪЖД?

ЧАВО

ВИНАГИ МОЖЕМ ДА ЗАПАЛИМ КЪЩАТА. САМО
ЧЕ, ТУК СА ГЪРЦИ И НЕ ПРЕСКАЧАТ ОГЪН.
КЪПЯТ СЕ С ДРЕХИТЕ В МОРЕТО.

ДОК

ЗАРАДИ ЙОАН КРЪСТИТЕЛ?

ЧАВО

ПРЕДПОЛАГАМ.

ДОК

В ТОЗИ ДЪЖД НЕ Е НИКАКЪВ ПРОБЛЕМ ДА СЕ
ИЗКЪПЕМ С ДРЕХИТЕ В МОРЕТО.

ЧАВО

НАПРАВО СИ Е ВСЕ ЕДНО.

ДОК

ЗНАЧИ, НА 24–ТИ?

ЧАВО

МОЖЕМ ДА ВЗЕМЕМ ДЖИНДЖИ И НЕЛ. МОЖЕ
ПОСЛЕ ДА СЕ СЪБЕРЕМ ВСИЧКИ И ДА
ОТПРАЗНУВАМЕ РОЖДЕНИЯ ДЕН НА
ОТКАЧАЛКАТА. И ДА ДОПИЕМ ВОДКАТА. МОЖЕ
И ТЯ ДА СЕ ПОЯВИ. ЗНАЕ КЪДЕ ЖИВЕЯ.

ДОК

НАЛИ Е КАЗАЛА, ЧЕ ЗАМИНАВА?

ЧАВО

КАЗА, ЧЕ ЗАМИНАВА, НО ЩЕ ГО ПРАЗНУВА ТУК.

ДОК

АХА. СТРАХ ЛИ ТЕ Е ДА СПИШ САМ ТАЗИ НОЩ?

ЧАВО

ДА.

ДОК

ЩЕ МИНА КЪМ ДЕСЕТ.ТРЯБВА ЛИ ДА СПЯ В
СЪЩАТА СТАЯ?

ЧАВО

СТАИ ИМАМ.

ДОК

И МОЖЕ ДА ПОВИЕМ МАЛКО ПРЕДИ ДА
ЗАСПИМ. МНОГО МИ ХАРЕСА.

Еп. 136. Къщата. Привечер.

Чаво изхвърля празната бутилка в кофата за боклук, отива до хладилника и задрасква на листа числото „8”.

Еп.135. Созопол. Привечер.

Вали. Вълните се блъскат в крайбрежните скали с нарастваща сила. Никъде няма жива душа и кой знае защо уличните лампи са запалени. Водата влачи по улицата трупът на удавеното коте.

Еп.136. Къщата. Сутрин.

Чаво шета в мазата. Сега е напълно облечен и избръснат, но все още бос. Изсипва пълния пепелник в кофата за боклук. Измива двете чаши и хвърля празната бутилка в черен плик за боклук при всички останали. Взема химикалката и задрасква върху листа на вратата на хладилника числото „9”. После си навива крачолите, взема черния плик с боклука и излиза навън. Изгазва през водата до кофата, на която пише „стъкло”. Една по една вади бутилките и ги пуска в кръглият отвор. Черната кофа до него е съборена на земята и в нея рови глутницата помияри.

Чаво се връща в кухнята..Водата за чай е завряла на котлона, Тостерът изхвърля две препечени филии. На вратата се появява Док, също съвсем облечен, вече в своите изсъхнали дрехи, но бос. И той изглежда в приповдигнато настроение.

ДОК

ЕНЬОВДЕН.

ЧАВО

ЗАКУСКАТА Е СЕРВИРАНА.

Еп.137. Созопол. Сутрин.

Сега Чаво и Док вървят по улицата. Няма никой. Водата е вече до колене. Те нямат чадъри, но са облечени в големи шушлекови якета. Малко преди да завият към квартирата на Джинджи, срещат първото човешко присъствие. На улицата под три съединенени плажни чадъра леля Денка е изкарала каса риба. Рибите са от новите, деформирани риби, които напоследък рибарите хващат.

На лист хартия залепен за касата пише: „Беломорски калкан пресен - 6.20 лв/кг”

ДОК

ДА НЕ СА ГЕННОМОДИФИЦИРАНИ?

ЧАВО

ПО – СКОРО ПРИЛИЧАТ НА ОМАГЪОСАНИ.

ДОК

ДА. ДОСТА ДОБРЕ СИ ГИ ДОКАРАЛ.

Еп.138. Созопол. Сутрин.

Чаво и Док вървят под дъжда и минават край плод-зеленчука. Някакви хора с бели медицински костюми и маски прибират в найлонови пликове плесенясалите и разложени плодове и зеленчуци .

Еп.139. При леля Хрисула. Сутрин.

Дворът в квартирата на Джинджи. Всички са седнали под навеса. Нел е изпържила бухтички и е направила кафе. Чаво и Док закусват за втори път с кафе и бухтички. Гледат към Джинджи

ДЖИНДЖИ

ДА СЕ КЪПЕМ В МОРЕТО С ДРЕХИТЕ В ТОЯ ДЪЖД?!

ЧАВО

ТАКА СЕ ПРАВИ В СОЗОПОЛ И ВИНАГИ СЪМ ГО
СПАЗВАЛ, ОЩЕ ОТ ДЕТЕ, ВИНАГИ КОГАТО СЪМ
БИЛ ТУК НА ЕНЬОВДЕН.

Джинджи и Нел го гледат уплашено.

ЛЕЛЯ ХРИСУЛА

МНОГО Е ХУБАВО. ТОВА Е ЗА ЗДРАВЕ.

ДЖИНДЖИ

ЗА ЗДРАВЕ? В ТОЯ ДЪЖД?

ДОК

И ЗА ДА ТИ ПРОЯСНИ ГЛАВАТА В ДЕНЯ ЗА
РАЗМИСЪЛ.

ДЖИНДЖИ

ТО И БЕЗ ТОВА ТУК НЯМА ДА ИМА ИЗБОРИ.

ДОК

ЗАЩО?

ДЖИНДЖИ

АМА, ВИЕ ДВАМАТА СИ ЖИВЕЕТЕ НА ЛУНАТА.
ЗАЩОТО НЯМА КАК ДА ДОКАРАТ БЮЛЕТИНИТЕ.
ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН. ОТ СНОЩИ. ИМА
СВЛАЧИЩЕ МАЛКО СЛЕД „ЗЛАТНА РИБКА”.
ОБЯВЕНО Е БЕДСТВЕНО ПОЛОЖЕНИЕ.

ЧАВО

АЗ, НАПОСЛЕДЪК, ВЕСТНИЦИ...

ДЖИНДЖИ

НЯМА ВЕСТНИЦИ. НАЛИ И ТЕ ТРЯБВА ДА
МИНАТ ПО ПЪТЯ. ЗАСЕГА ИМА ТЕЛЕВИЗИЯ.

ЧАВО

ЗАЩО „ЗАСЕГА”?

ДЖИНДЖИ

ЗАЩОТО ЗАСЕГА ИМА ТОК.

ДОК

ЛОГИЧНО.

ДЖИНДЖИ

ДОБРЕ. ДНЕСКА Е ДЕН ЗА РАЗМИСЪЛ. НЕКА ДА
РАЗМИСЛИМ.

ЧАВО

РАЗМИСЛИ.

ДЖИНДЖИ

СЛЕД КАТО СИ ИМАМЕ РАБОТА С ПСИХИЧНО БОЛЕН
МОЖЕ ДА ПРОЦЕДИРАМЕ ТАКА. ПИЙВАМЕ ПО
ЕДНО В „ПЪЦИ” И ПОСЛЕ ОТИВАМЕ ДА СЕ
КЪПЕМ С ДРЕХИТЕ В МОРЕТО.

ДОК

ТОВА МИ ЗВУЧИ РАЗУМНО.

Бай Манол клати глава и изглежда мрачен.

Еп. 140. Разклона за Созопол. Ден.

Автобусът, в който пътува Нева, спира под дъжда. Отпред на шосето има бариера, пътни знаци и за всеки случай надпис:

ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН

Шофьорът поглежда към Нева, която е седнала на първата седалка от другата страна в празния автобус.

ШОФЬОРА

ДО ТУКА БЯХМЕ.

Нева вади от раницата си нещо като жълто портмоне, разтваря го и то се оказва голяма жълта мушама дълга до земята. Тя става, слага си раницата на гърба и облича мушамата отгоре. Закопчава я и слиза от автобуса.

В ляво се вижда табелката „Златна рибка”. Цялата глутница созополски помияри, начело с кучето на Откачалката от плажа я чака на шосето под дъжда.

Нева тръгва към Созопол, а автобусът тръгва обратно на заден ход.

Кучетата тръгват след Нева.

Еп. 141. Созопол. Ден.

Чаво, Док, Джинджи и Нел се появяват най-горе на централното стълбище на Градския плаж. Двама по двама под чадърите, с навити панталони и джапанки в ръце. Гледат сериозно и изглеждат решителни. Слизат по стълбището, по което водата сега се спуска като малък водопад. Нел оставя сака върху вишката на спасителя. Събличат якетата си и ги натикват в сака. Двата затворени чадъра и джапанките оставят върху едно водно колело. Никой не говори. И четиримата тръгват едновременно към морето. Лицата им са сериозни.

Прибойт е доста силен, въпреки че ужимк нямало вятър и трябва да се премине, преди да се плува. Още първата вълна ги залива до кръста.

Продължават да

вървят. Много силна вълна залива Чаво и го преобръща. Той се изправя и сега се оказва с лице към брега.

На мокрия пясък стои Нева, облечена в жълтата си мушама. Гледа към тях. Вдига ръка към главата си и прави знак, че са превъртели. После си събува обувките, съблича мушамата, поставя раницата си до сака и си съблича якето. Покрива всичко с жълтата мушама и тръгва към морето. Джинджи, Нел и Док са продължили още малко навътре, забелязали са, че Чаво го няма и сега гледат към брега. Нева върви към морето и вика:

НЕВА

ОТКАЧАЛКИ!

ЧАВО /вика/

ЩЕ ДОЙДЕШ ЛИ ДА ПОПЛУВАМЕ!

Нева влиза в морето, изравнява се с Чаво и двамата вървят навътре докато стигнат до другите. Нева е мокра и захилена до уши. Сега всички са на една линия и като по команда започват да плуват. Не става много за приказване,

защото вълните са големи, но от време на време някой вдига глава и се изсмива на глас.

Плуват навътре и се смеят.

Кучета сега са насядали на последната незалята от морето ивица земя и гледат навътре. Изглеждат спокойни, внимателни и дисциплинирани.

Приличат на наблюдатели от Европейската общност или може би на извънземни, които са изпратени със специална мисия. Мисията очевидно е към края си и те просто трябва да се уверят, че всичко върви по предварително начертания план.

Еп.142.Къщата. Ден.

Улицата пред къщата на Чаво. Петимата се появяват в далечината и тичат със страшна скорост. Лицата им са щастливи и се смеят на глас. Втурват се в мазата, от всички тече вода и са боси, защото джапанките им са останали на плажа. Но Нел не е забравила сака, а Нева носи якето си и раницата.

Всички започват да се събличат. Пускат дрехите си направо на пода, където вече се е образувала локва. Нел отваря сака и вади хавлии. Чаво се втурва нагоре и носи още. Всички са умрели от студ и се бършат настървено.

Чаво се приближава до Нева и я намята през раменете с хавлия. Двамата стоят един срещу друг и се гледат. Не се целуват и не казват нищо. Чаво пуска хавлията и се втурва нагоре. Нева я хваща и започва истерично да се бърше. Устните ѝ са сини от студ.

Студено е, енергично и весело. Всичко става много бързо.

Чаво слиза отгоре нарамил куп закачалки и някакви неща, които изглеждат вълнени. Това са размъкнати костюми на баща му от времето на соца, ръчно плетени жилетки на майка му. Нел вече се е облякла с панталон, пуловер и сухи кецове и слага вода за чай. Нева държи срещу себе си

закачалка с широк мъжки костюм на райета и го гледа зачудено. После си отваря раницата и вади бельо, фланелка, чорапи, кецове, джинси и дебел пуловер. Док взема костюма и си облича панталона на голо. Отгоре облича сакото. Нел събира мокрите дрехи от пода, изстиска ги над циментовата мивка и ги простира на въжето, което е вързано по дължината на мазата. Чаво е облечен с широк вълнен костюм на баща си, взема от купа вратовръзка и си я завързва върху голите гърди под сакото. По стълбите слиза Джинджи, който носи отгоре калорифера, насочва го към дрехите прострени на въжето и го включва. Чаво взема химикалката и задрасква върху листа на вратата на хладилника цифрата „10 “. После отваря хладилника, вади последната бутилка водка и я поставя на масата. Някой драска по вратата на мазата. Чаво отваря и срещу него стои кучето от плажа. Пуска го да влезе. Всички вече са облечени и са седнали около дългата маса. Нел става и започва да вади чаши от шкафчето.

Еп.143. Созопол. Ден.

Всички седят около масата. Камерата ги показва един по един. Пред всеки има пълна чаша с водка и чаша чай. Калориферът работи и от мокрите дрехи на въжето се издига пара. Всичко е леко замъглено.

Чаво гледа Нева в очите. Нева също го гледа.

ЧАВО

ТИ КАКВО ПРАВИШ ТУК?

НЕВА

ВЪРНАХ СЕ. ЗА МАЛКО. НЕ РАЗБРАХ ЗАЩО
ТРЯБВАШЕ ДА СЕ ВЪРНА.

ЧАВО

ЗА РОЖДЕНИЯ ДЕН НА ПРИЯТЕЛКАТА ТИ?

Нева мълчи доста дълго.

НЕВА

КАКВА ПРИЯТЕЛКА?

ЧАВО

НАЙ-ДОБРАТА ПРИЯТЕЛКА. ДЖИНА. КОЯТО
ДНЕС ИМА РОЖДЕН И ИМЕН ДЕН. ТЯ НЯМА ЛИ
ДА ДОЙДЕ?

Нева мълчи още по-дълго, ако това въобще е възможно.

НЕВА

НЕ, НЯМА ДА ДОЙДЕ.

Почти едновременно всички вземат чашите си и отпиват.

ЧАВО

ОБАЧЕ, ЗА ВОДКАТА ДЖИНА ИЗЛЪГА. ВОДКАТА
НЯМА ДА СТИГНЕ. ЧЕТИРИ ЧАСА СЛЕДОБЕД Е, И
ВОДКАТА СВЪРШВА. НЕ ЗНАМ КАК ЩЕ ГО
ОТПРАЗНУВАМЕ ТОЗИ РОЖДЕН ДЕН.

ДОК

НИЕ ИЗВЪРШИХМЕ МАГИЧЕСКИ РИТУАЛ И ТИ
СЕ ПОЯВИ.

НЕВА

РАЗБИРАМ.

ДОК

ОСВЕН ТОВА ВИХМЕ НА ПЛАЖА.

НЕВА

РАЗБИРАМ. КАКВО ЗА ДЖИНА?

ЧАВО

ТЯ СИ ЗАМИНА. НО КАЗА, ЧЕ ТРЯБВА ДА
ОТПРАЗНУВАМЕ РОЖДЕНИЯ Й ДЕН.

НЕВА

РАЗБИРАМ.

ЧАВО

КАКВО РАЗБИРАШ? ТЯ ЛИ ТЕ ИЗВИКА В
СОЗОПОЛ?

Нева няма вид да разбира кавото и да е. Мълчи много дълго.

НЕВА

НЕ ЗНАМ КОЙ МЕ ИЗВИКА В СОЗОПОЛ.

ДЖИНДЖИ

А, И ТЕБ ТЕ ИЗВИКАХА, ТАКА ЛИ? ЗА ДА
СПАСЯВАШ ЧАВО ОТ САМОУБИЙСТВО?

НЕВА

ЗА КАКВО САМОУБИЙСТВО ГОВОРИТЕ?

ДОК

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ ТАКЪВ СЛУХ ПО МРЕЖАТА.

Под затворената врата на мазата си пробива път малко ручейче, подскача красиво по единственото ниско стъпало и се излива в миниатюрно езерце върху каменните плочи. Два голи охлюва са припълзjali до него и го гледат очаровано. Мокрите дрехи на въжето излъчват все повече пара под топлината на насочения към тях калорифер и над масата се носи мъгла. Чаво седи в мъглата и гледа чашата си с водка, в която е останала само една глътка. Оглежда останалите чаши и положението е същото. В средата на масата стои празната бутилка. Поглежда към листа окачен на хладилника. Там и десетте числа са задраскани.

ЧАВО

ТОВА Е.ТОВА БЕШЕ.

Взема чашата си с водка, отива до тежката дървена врата и я отваря. Стои и гледа дъжда. Улицата наистина е станала река и по реката към него се носи по гръб зелената пластмасова кофа за боклук, на която пише „Стъкло”.

Чаво я гледа невярващо, изпива последната глътка и пуска чашата в кръглия отвор за бутилки, който сега се намира отгоре. Кофата се отдалечава по реката като зелена лодка.

Чаво затваря вратата. Ручейчето, което се процежда под нея е станало по-силно и намокря босите му крака.

Чаво се обръща назад. Хората на масата го гледат застинали с празни чаши в ръка.

ДЖИНДЖИ

ТОКЪТ СПРЯ.

Калориферът наистина е престанал да работи и вече не чуваме шума. Сега тишината е пълна. Нева е оставила празната чаша пред себе си на масата. Гледа Чаво в очите и не се усмихва. Изглежда най-вече учудена. Нел се усмихва благо пред празната си чаша. Всеки кадър се задържа достатъчно дълго, сякаш Чаво иска да ги запамети в този последен момент.

ЧАВО

ТОВА Е. ВОДКАТА СВЪРШИ. ДЕСЕТАТА БУТИЛКА.

Всички седят обърнати към него като на снимка.

ДОК

СЕГА ЛИ ТРЯБВА ДА СЕ СЛУЧИ НЕЩО?

ЧАВО

НЕ ЗНАМ. ДЕСЕТАТА БУТИЛКА ТОКУ–ЩО СВЪРШИ.

НЕЛ

НЯМАШ ПРОБЛЕМ.

Нел става, отива до сака и вади бутилка водка.

Нева става, отива до раницата си, отваря ципа и вади двулитрова бутилка „Смирноф“.

НЕВА

ИМАШ ЛИ ЛЕД?

ЧАВО

РАЗБИРА СЕ, ЧЕ ИМАМ ЛЕД.

Чаво вади от хладилника двете формички и ги поставя в средата на масата.

Побутва едната към Нева, но тя не му обръща внимание, отваря бутилката и налива в чашата си догоре. Хваща я и отлива на пода.

НЕВА

ДЖИНА СЕ САМОУБИ. ПРЕДИ ПЕТ
ГОДИНИ.ВЪРНА СЕ В СОФИЯ, ПРИБРА СЕ
ВКЪЩИ И СКОЧИ ОТ ДЕСЕТИЯ ЕТАЖ. ЕДВА ЛИ Е
ПИСАЛА ИМЕЙЛИ НА НЯКОГО.

ЧАВО

ОНЯ ДЕН СЕДЕШЕ НА ТВОЕТО МЯСТО. ТОЧНО
НА ТОЗИ СТОЛ.

НЕВА

РАЗБИРАМ.

ЧАВО

НИЩО НЕ РАЗБИРАШ! ПИХМЕ ВОДКА В
«ПЪЦИ». ЯДОХМЕ САФРИД. ТЯ МИ КАЗА, ЧЕ СИ
СЕ ОЖЕНИЛА.

ДОК

СРЕДЕН РЪСТ, КЕСТЕНЯВА КОСА, СВЕТЛИ ОЧИ.

ГЛЕДА ОТНЕСЕНО?

Нева хваща чашата си и я в държи. Изглежда напълно изгубена. Изглежда, сякаш не си спомня, какво е това в ръката ѝ и за какво служи. После пак отлива от чашата си на пода.

Чаво отива и си взема нова чаша от шкафчето. Налива и изсипва малко на пода.

ЧАВО

ЗА ДЖИНА.

ДЖИНДЖИ / налива си и отлива от чашата на пода/

СВЕТЛА Й ПАМЕТ НА ДЖИНА.

Нел прави същото.

ДОК

НЯКОЙ ЩЕ МИ ОБЯСНИ ЛИ КАКВО СТАВА ТУК?

Никой не отговаря. Док си налива, отлива от чашата си, но не улучва пода, а панталоните си.

ЧАВО

И ЗА БАЩА МИ. ТАЗИ МАЗА БЕШЕ НЕГОВОТО
МЯСТО НА СВЕТА. ТОВА БЕШЕ СОЗОПОЛ.

Излива цялата чаша на пода.

Нева излива остатъка от чашата си.

НЕВА

И ЗА БАЩА ТИ.

ДОК

И ЗА СОЗОПОЛ.

Излива останалото.

Чаво вади лед от формичките и го слага в чашите. После пак налива водка. Взема своята чаша и сяда на земята в краката на Нева. Отпива и с решително движение слага ръката си върху нейната на облегалката на стола.

Общ план. Всички седят неподвижно като на снимка. Вече е притъмняло, калориферът не работи, но парата от мокрите дрехи все още се носи във въздуха. Всички са насядали и се виждат до кръста. Кучето се вижда, но не се вижда Чаво. Само главата му е кацнала върху масата до ръката на Нева. Снимката постепенно се сдобива и с рамка. Сега вече е съвсем сигурно, че това е снимка.

Еп.144. Созопол. Ден.

Градския плаж. Продължава да вали и прибоят е станал още по-силен. Вълните вече заливат водното колело, където има четири чифта джапанки и два затворени чадъра.

Кучетата са все още там, все така дисциплинирано насядали в редица и с очи вперени към морето. Няма го само малкото кученце от плажа.

Още няколко удара и вълните подхващат джапанките и чадърите, изтеглят ги навътре. Следващата вълна от прибоя ги вдига във въздуха и те полетяват към морето. Падат във водата и започват да плуват.

Постепенно се отдалечават към хоризонта.

Кучетата стават и си тръгват. Напускат почти наводнения плаж и отиват незнайно къде. Очевидно всичко е наред и нямат повече работа тук.

ФИНАЛНИ НАДПИСИ

През 2008 година промените в климата все още изглеждаха в далечното бъдеще. Имаше прогнози за повишаване нивото на световния океан, но повечето хора не ги възприемаха сериозно. Очакваше се, че съществува

заплаха за някои острови в Тихия океан. Никой не очакваше, че първото място наистина погълнато от морските води ще бъде българският град Созопол, разположен на Черно море – малко, затворено море, почти езеро, за което никога не е бил отчитан никакъв рисков фактор.

През октомври 2008, след четиримесечен непрекъснат дъжд, полуостровът просто се срива в морето след едно кратко и не много силно земетресение /4.5 по Рихтер/. Учените продължават да спорят доколко този феномен е свързан с климатичните промени и доколко е резултат от чиста случайност. Но след потъването на Амстердам, също донякъде необяснимо от геофизическа гледна точка, интересът на изследователите отново се насочи към България.

Съществуват сведения за някои съвпадения, които могат да хвърлят светлина върху

по-нататъшната съдба на човечеството.